สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ
NATIONAL INSTITUTE FOR EMERGENCY MEDICNE

คู่มือแนวทางปฏิบัติ

การรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

พ.ศ. 2564

คู่มือแนวทางปฏิบัติ
การรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน
พ.ศ. ๒๕๖๔

คู่มือแนวทางปฏิบัติการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔

Guidelines for the Certification of Ground Ambulances A.D.2021

ISBN : 978-616-7951-60-7

ที่ปรึกษา :

เรืออากาศเอกอัจฉริยะ แพงมา

ดร.นายแพทย์ไพโรจน์ บุญศิริคำชัย

บรรณาธิการ :

นายแพทย์พงศ์ธร เกียรติดำรงวงศ์

นายอรรถพล ถาน้อย

พว.ดร.ณญาดา เผือกขำ

พว.กิตติเดช ศรีสุวรรณ

นายสิทธิศักดิ์ กี่สวัสดิ์คอน

นายโชคชัย นุ่มกลิ่น

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

พว.สุพัตรา ลีเลิศ

นางสาวสัจภรณ์ ธนศิริศาสตร์

นายณาณิสา จำปาทอง

พิมพ์ครั้งที่ ๑ **พฤศจิกายน ๒๕๖๔**

จำนวน **๕,๕๐๐ เล่ม**

จัดพิมพ์โดย : **สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ (สพฉ.)**

โทรศัพท์ : ๐๒-๘๗๒-๑๖๖๙ โทรสาร : ๐๒-๘๗๓-๑๖๐๓

www.niems.go.th

พิมพ์ที่ : **บริษัท ปัญญมิตรการพิมพ์ จำกัด**

โทรศัพท์ / โทรสาร : ๐๒-๘๗๓-๒๐๙๘

คำนำ

ตามพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑(๑) กำหนดให้คณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน (กพฉ.) มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดมาตรฐานและหลักเกณฑ์ เกี่ยวกับระบบบริการการแพทย์ฉุกเฉิน และมาตรา ๑๕(๒) และมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ จัดทำมาตรฐานและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับระบบการแพทย์ฉุกเฉินเสนอต่อคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน รวมทั้งกำหนดเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติการฉุกเฉินตามมาตรฐานและหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉินกำหนด

เพื่อให้การปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉินมีความปลอดภัย พาหนะสำหรับลำเลียงขนย้ายผู้เจ็บป่วยฉุกเฉินเป็นสิ่งสำคัญ รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติแล้วนั้น ประชาชน ผู้เจ็บป่วยฉุกเฉิน สามารถเรียกใช้บริการได้อย่างมั่นใจว่าได้มาตรฐาน หนังสือคู่มือแนวทางปฏิบัติการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔ ฉบับนี้ได้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์ของชุดปฏิบัติการฉุกเฉินการแพทย์ทุกระดับ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติในการขอรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

คู่มือแนวทางปฏิบัติการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔ จะเป็นแนวทางให้นายทะเบียนระดับหน่วย ระดับจังหวัด ระดับเขต และระดับชาติ ถือใช้ปฏิบัติในการขอรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ต่อไป

กลุ่มงานรับรองและกำกับมาตรฐานหน่วยปฏิบัติการ
สำนักรับรองและกำกับมาตรฐานหน่วยปฏิบัติการ

คำนิยม

สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เป็นหน่วยงานที่ประสานงาน กำกับดูแล มาตรฐานด้านการปฏิบัติการการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศไทย ทั้งทางบก ทางอากาศ และทางน้ำ เพื่อให้การปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉินมีความปลอดภัย พาหนะสำหรับลำเลียงขนย้ายผู้เจ็บป่วยฉุกเฉินเป็นสิ่งสำคัญ รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติแล้วนั้น ประชาชนผู้เจ็บป่วยฉุกเฉิน สามารถเรียกใช้บริการได้อย่างมั่นใจว่าได้มาตรฐาน ซึ่งคณะทำงานได้ดำเนินการจัดทำคู่มือแนวทางปฏิบัติการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔ เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ปฏิบัติการทุกระดับ ได้ใช้ปฏิบัติในการขอรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

ขอขอบคุณกลุ่มงานรับรองและกำกับมาตรฐานหน่วยปฏิบัติการ สำนักรับรองและกำกับมาตรฐาน และคณะทำงานทุกส่วนจากทุกหน่วยงาน ที่ได้ดำเนินการจัดทำคู่มือแนวทางปฏิบัติการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔ เพื่อใช้ประกอบการตรวจรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินทั้งประเภทลำเลียงผู้ป่วยและประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย และเป็นประโยชน์กับหน่วยปฏิบัติการฉุกเฉินการแพทย์ทุกระดับให้เป็นไปตามมาตรฐานต่อไป

เรืออากาศเอก

(อัจฉริยะ แพงมา)

เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

สารบัญ

คำนำ
คำนิยม
สารบัญ
บทนำ

บทที่ ๑ เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐาน ๕
เงื่อนไขการตรวจประเมินรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ๕
การยกเลิกการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ๖
เกณฑ์การรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทลำเลียงผู้ป่วย ๗
เกณฑ์การรับรองรถบริการการแพทย์ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย ๑๕
วิธีการและขั้นตอน ๒๐
บทที่ ๒ เอกสารแบบฟอร์มการขอและการประเมินสำหรับรับรอง ๓๖
บทที่ ๓ การรับรองรถใช้ในสถานการณ์รับส่งผู้ป่วยกรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรน่า 2019 ..... ๖๗
พาหนะที่จะขอขึ้นทะเบียน ๖๘
เกณฑ์การตรวจประเมินรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน (ชั่วคราว) ๖๙
ขั้นตอนการขอรับรองรถบริการการแพทย์(ชั่วคราว) ๗๐
บทที่ ๔ ตัวอย่างเอกสาร ๗๔
ข้อกำหนดการแสดงเครื่องหมายและตราสัญลักษณ์ ๘๓
คำแนะนำและแนวทางปฏิบัติของรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ๘๕
ภาคผนวก ๘๗

บทนำ

บทนำ

สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ(สพฉ.) เป็นสถาบันที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อเป็นองค์กรรับผิดชอบการบริหารจัดการ การประสานระหว่างหน่วยงานเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ และเอกชน รวมถึงการส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นให้เข้ามามีบทบาทในการบริหารจัดการการจัดบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ทั้งนี้เหตุผลดังกล่าวได้ปรากฏในส่วนของหมายเหตุ เหตุผลประกอบในการประกาศใช้พระราชบัญญัติ

ตามพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑(๑) กำหนดให้คณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน (กพฉ.) มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดมาตรฐานและหลักเกณฑ์ เกี่ยวกับระบบบริการการแพทย์ฉุกเฉิน และมาตรา ๑๕(๒) และมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ จัดทำมาตรฐานและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับระบบการแพทย์ฉุกเฉินเสนอต่อคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน รวมทั้งกำหนดเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติการฉุกเฉินตามมาตรฐานและหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉินกำหนด ซึ่งสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ได้มีกำหนดให้มีการตรวจมาตรฐานรถปฏิบัติการการแพทย์ฉุกเฉิน ตามคู่มือแนวทางปฏิบัติ “การรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๕๖ เพื่อให้การลำเลียงผู้ป่วยหรือขนส่งผู้ป่วยฉุกเฉินจากจุดเกิดเหตุ หรือจากสถานที่ให้การบำบัดรักษาพยาบาลเบื้องต้นนอกสถานพยาบาลมายังสถานพยาบาลอย่างรวดเร็วและปลอดภัย โดยระหว่างการลำเลียงหรือขนส่งนั้น ผู้ป่วยฉุกเฉินจะได้รับการดูแล บำบัดรักษา ตามขอบเขตความรับผิดชอบของผู้ปฏิบัติการ จนเต็มขีดความสามารถอันจะเป็นประโยชน์ต่อการป้องกันการเสียชีวิตหรือการรุนแรงขึ้นของการเจ็บป่วยฉุกเฉิน เป็นไปตามมาตรฐานที่สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติกำหนด โดยยานพาหนะเพื่อการลำเลียงหรือขนส่งของชุดปฏิบัติการทางบกให้ใช้ “รถปฏิบัติการฉุกเฉิน” (Emergency Medical Service Ambulance : EMS Ambulance) โดยเป็นรถที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการลำเลียงหรือขนส่งผู้ป่วยฉุกเฉิน ยานพาหนะดังกล่าวให้แสดงสัญลักษณ์บ่งบอกการเป็นรถปฏิบัติการฉุกเฉินตามที่กำหนดไว้ในส่วนของมาตรฐานการแสดงสัญลักษณ์และเครื่องหมาย โดยหน่วยปฏิบัติการมีหน้าที่ในการตรวจ ดูแล บำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งานเสมอ

เพื่อให้การตรวจมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและได้ตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔ คณะทำงานได้ร่วมกันจัดทำ “คู่มือแนวทางปฏิบัติการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน” โดยมีเนื้อหาประกอบด้วย ๓ ส่วน คือ ส่วนที่ ๑ ความเป็นมา/ความสำคัญของการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน เป็นพาหนะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการออกปฏิบัติการรับ-ส่งผู้ป่วยฉุกเฉิน ฉะนั้นจึงต้องมีการตรวจรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ส่วนที่ ๒ เกณฑ์วิธีและแนวทางปฏิบัติการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน การรับรองและการอนุญาตพาหนะปฏิบัติการฉุกเฉินทางบก ขั้นตอนการตรวจรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและขออนุญาตสัญญาณไฟวับวาบและเสียงสัญญาณ การลงทะเบียนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ คุณลักษณะยานพาหนะและเกณฑ์การตรวจประเมิน หน่วยตรวจรับรองและอนุญาต และเงื่อนไขการตรวจรับรองและอนุญาต ส่วนที่ ๓ เอกสารสำหรับการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ได้แก่ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒ และกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง ประกาศและข้อกำหนด

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ระเบียบกรมการขนส่งทางบกและกฎกระทรวง ประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔

บทที่ ๑
เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

บทที่ ๑
เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

เพื่อให้การจัดให้มีการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน เป็นไปอย่างมี ประสิทธิภาพ และเป็นไปตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔ และเพื่อให้การช่วยเหลือ ผู้ป่วยฉุกเฉินวิกฤตหรือฉุกเฉินเร่งด่วน ตามขีดความสามารถของหน่วยปฏิบัติการฉุกเฉิน หรือสถานพยาบาล ในการดูแลผู้ป่วยและส่งต่อไปยังโรงพยาบาลที่มีศักยภาพเหมาะสม เป็นไปด้วยความ รวดเร็ว ทันเวลา สามารถช่วยชีวิตผู้ป่วยฉุกเฉินได้อย่างมีประสิทธิภาพ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติจึงได้ กำหนดเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ดังนี้

เงื่อนไขการตรวจประเมินรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

รถที่จะขอรับการรับรองมาตรฐานเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ต้องมีลักษณะหรือได้รับการจดทะเบียน ดังนี้

๑. เป็นรถที่สังกัดในหน่วยปฏิบัติการ สถานพยาบาล หรือหน่วยงานหรือองค์กรอื่น ที่ขึ้นทะเบียนปฏิบัติงานในระบบบริการแพทย์ฉุกเฉิน หรือผ่านการรับรองตามเกณฑ์ที่ สพฉ.กำหนด

๒. จดทะเบียนในนามหน่วยงานของรัฐ หรือนิติบุคคล หรือผู้ปฏิบัติการที่มีบันทึกข้อตกลงหรือสัญญาร่วมปฏิบัติการกับหน่วยงานของรัฐ หรือนิติบุคคล

๓. จดทะเบียน ต่อทะเบียน ชำระภาษีรถยนต์ และภาษีสรรพสามิตถูกต้องครบถ้วน

๔. ในกรณีเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทลำเลียงผู้ป่วยต้องจดทะเบียนเป็นรถพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

๕. การขอรับรองเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินครั้งแรก รถต้องมีอายุไม่เกิน ๗ ปี นับจากวันที่จดทะเบียน

๖. จัดให้มีประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจโดยมีความคุ้มครองตามกรมธรรมรถยนต์

หากหน่วยปฏิบัติการ สถานพยาบาล หรือหน่วยงานหรือองค์กรอื่น ในพื้นที่พิเศษ พื้นที่ห่างไกล พื้นที่ขาดแคลน พื้นที่ที่เข้าถึงได้ยาก ต้องการจัดให้มีรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินแต่ไม่เป็นไปตาม เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ให้ดำเนินการพิจารณาผ่านคณะกรรมการที่กำกับดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉินระดับจังหวัด และส่งเรื่องให้ สพฉ. พิจารณาเป็นกรณีไป

วิธีการขอรับการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน สพฉ.อาจมอบหมายให้บุคคลหรือหน่วยงานอื่นตรวจสภาพหรือเอกสารหลักฐานเบื้องต้น หรือให้เป็นไปตามขั้นตอนการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ สพฉ. กำหนด ซึ่งอาจกำหนดให้ยื่นและแสดงรายละเอียดในระบบสารสนเทศ

ให้ถือว่ารถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้รับการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน จาก สพฉ. ให้ไว้แล้วก่อนประกาศนี้มีผลใช้บังคับ เป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้รับการรับรองมาตรฐานตามประกาศนี้ไปจนถึงวันหมดอายุเดิม กรณีที่มีการเปลี่ยนผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือเปลี่ยนผู้ครอบครองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ให้เป็นหน้าที่ของผู้ขอรับรองที่ต้องแจ้งการเปลี่ยนผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือเปลี่ยนผู้ครอบครอง กรณีที่ผู้ถือ

กรรมสิทธิ์หรือผู้ครอบครองรายใหม่ไม่ผ่านการประเมินตามเกณฑ์ที่ สพฉ. กำหนด ให้ถือว่าการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินสิ้นสุดลง

การยกเลิกการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

ในกรณีที่หน่วยปฏิบัติการ สถานพยาบาล หรือ หน่วยงาน หรือองค์กรอื่น ที่ยื่นขอความจำนงค์รับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนดเป็นเหตุให้ สพฉ. สามารถยกเลิกการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินได้

๑. หน่วยปฏิบัติการ สถานพยาบาล หรือหน่วยงานหรือองค์กรอื่น ที่ไม่ผ่านการรับรองมาตรฐานตามเกณฑ์ที่ สพฉ. กำหนด

๒. หน่วยปฏิบัติการ สถานพยาบาล หรือหน่วยงานหรือองค์กรอื่นได้สิ้นสภาพ หรือยุบหรือยกเลิกหรือมีการควบรวมเข้าด้วยกัน

๓. ใช้รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินในการทำความผิดต่อกฎหมายอาญาอย่างร้ายแรง

๔. ฝ่าฝืนหรือกระทำการผิดกฎจราจร จนเป็นเหตุให้มีผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัส

๕. หน่วยปฏิบัติการ สถานพยาบาล หรือหน่วยงานหรือองค์กรอื่น ที่ไม่ผ่านการรับรองมาตรฐานตามเกณฑ์ที่ สพฉ. กำหนด ซึ่งถูกจำกัดสิทธิตามมาตรา ๒๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๕๑ และไม่ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามที่ กพฉ. หรือ สพฉ. สั่งการและการนั้นกระทบต่อการมาตรฐานการดำเนินการ หรือความปลอดภัยในการปฏิบัติการฉุกเฉิน

๖. ผู้ปฏิบัติการซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ หรือผู้ครอบครองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่มีบันทึกข้อตกลง หรือสัญญาร่วมปฏิบัติการกับหน่วยงานของรัฐ หรือนิติบุคคล พ้นสภาพจากการเป็นผู้ปฏิบัติการของหน่วยปฏิบัติการ สถานพยาบาล หรือหน่วยงานหรือองค์กรอื่น ที่ไม่ผ่านการรับรองมาตรฐานตามเกณฑ์ที่ สพฉ. กำหนด ไม่ว่ากรณีใด ๆ และไม่สามารถหาสังกัดใหม่ได้ ภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่พ้นจากสภาพดังกล่าว

๗. มีการร้องเรียนหรือตรวจพบหรือความปรากฏว่ารถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ไม่มีลักษณะที่เป็นสาระสำคัญตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติเรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔

เมื่อความปรากฏหรือมีการร้องเรียนตาม กรณีอันเป็นเหตุที่ สพฉ. ใช้ในการยกเลิกการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน หรือเหตุฝ่าฝืนตามมาตรา ๒๙ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๕๑ ให้มีการสอบสวนข้อเท็จจริง และหากพบว่ามีมูลกระทำผิด ให้ สพฉ. หรือหน่วยงานที่ได้รับมอบหมาย จะมีหนังสือตักเตือนหรือยกเลิก และให้ใช้หนังสือตักเตือนประกอบการพิจารณาต่ออายุการรับรองด้วย หากมีการตักเตือนแล้วไม่ปรับปรุงแก้ไข ให้ สพฉ.ประกาศยกเลิกการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

เกณฑ์การรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทลำเลียงผู้ป่วย

ส่วนที่ ๑

เครื่องมือและอุปกรณ์การแพทย์

๑. ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐาน หมายถึง รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินซึ่งดำเนินกิจการปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐานตามการอำนวยการ ให้แก่ผู้ป่วยฉุกเฉินที่มีความเสี่ยงต่ำต่อการเสียชีวิตหรือการรุนแรงขึ้นของการบาดเจ็บ หรืออาการป่วยนั้นในห้วงเวลาขณะทำการปฏิบัติการฉุกเฉินนั้น

เครื่องมือและอุปกรณ์การแพทย์ที่จำเป็นต้องมี

๑. เตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย มีล้อเข็น มีเข็มขัดนิรภัยรัดผู้ป่วย ไม่น้อยกว่า ๓ จุด และสามารถปรับนั่งได้ ล้อรถเข็นหมุนได้รอบ ๓๖๐ องศาอย่างน้อย ๒ ล้อ มีกลไกสำหรับช่วยเข็นขึ้นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน สามารถรองรับน้ำหนักทั้งหมดได้ไม่น้อยกว่า ๑๕๐ กิโลกรัม เป็นผลิตภัณฑ์จากผู้ผลิตที่ได้รับการรับรองคุณภาพมาตรฐานสากล (EN ๑๗๘๙) ผ่านการรับรองมาตรฐานการทดสอบการชนด้วยแรงไม่น้อยกว่า ๑๐ G ตามมาตรฐาน (EN ๑๘๖๕) หรือมาตรฐานอื่นหรือการทดสอบอื่นที่เทียบเท่าพร้อมแนบเอกสาร หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม มีเบาะรองนอนตลอดตามยาวของเตียง สามารถถอดล้างทำความสะอาดได้ มีช่องสำหรับเสียบเสาน้ำเกลือทั้งด้านซ้ายและขวา พร้อมเสาน้ำเกลือจำนวน ๑ ต้น สามารถปรับระดับสูงต่ำได้ และยึดติดกับโครงเตียงได้อย่างมั่นคง

๒. มีระบบป้องกันการกระดกของเตียงเมื่อผู้ป่วยนั่งบริเวณปลายเตียง ส่วนท้ายเตียงจะต้องมีความมั่นคงไม่กระดกล้ม

๓. มีกลไกในการพับขาเตียงให้พับไปกับฐานเตียงโดยแยกบังคับให้ขาเตียงพับขึ้นทีละขา และเมื่อดึงเตียงลงจากรถล้อคู่หลังและคู่หน้าจะกางออกเองโดยอัตโนมัติ (Automatic Loading Stretcher) มีราวป้องกันผู้ป่วยตกเตียงทั้งสองข้าง สามารถพับเก็บไปด้านล่างได้

๔. มีกลไกในการยึดตรึงผู้ป่วยเพื่อป้องกันการเลื่อนหลุดไปด้านหน้าหรือด้านหลังระหว่างการเคลื่อนย้าย โดยอาจเป็นเข็มขัดนิรภัยรัดผู้ป่วยไม่น้อยกว่า ๓ จุด หรือกลไกอื่นเพิ่มเติม

๕. ฐานเตียง มีกลไกในการยึดตรึงระหว่างฐานเตียงและเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย เพื่อป้องกันไม่ให้เตียงหลุดออกจากฐานเตียงขณะเคลื่อนย้าย ผ่านการรับรองมาตรฐานการทดสอบการชนด้วยแรงไม่น้อยกว่า ๑๐ G ตามมาตรฐาน (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๖. ฐานเตียงสำหรับติดตั้งบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน มีความมั่นคงปลอดภัย โดยฐานเตียงได้รับการทดสอบความปลอดภัยตามมาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือ (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๗. มี Long Spinal Board พร้อมสายรัดตรึง ที่ยึดตรึงศีรษะ (Head Immobilizer) สามารถใช้ล็อคศีรษะผู้ป่วย/ผู้บาดเจ็บกับแผ่นกระดานรองหลังได้อย่างมั่นคง โดยมีกลไกสำหรับประคองศีรษะผู้ป่วย/ผู้บาดเจ็บและมีฐานรองสำหรับยึดติดกับแผ่นกระดานรองหลัง ได้รับการทดสอบความปลอดภัยตามมาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือ (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๘. มีอุปกรณ์ในการยึดตรึงแขนขาในกรณีผู้ป่วยมีแขนขาผิดรูป ไม่น้อยกว่า ๓ ขนาด

๙. มีเฝือกคอชนิดแข็ง (Hard Collar) ไม่น้อยกว่า ๓ ขนาด

๑๐. มีเฝือกดาม แขน ขา

๑๑. มีแหล่งกำเนิดออกซิเจน พร้อมระบบจ่ายก๊าซ ชุด Regulator (ชุดลดแรงดัน) ที่ใช้งานได้ดี/ปลอดเชื้อ

๑๑.๑. มีกลไกยึดตรึง ไม่ให้หลุดออกจากจุดยึดในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ

๑๑.๒. มีกลไกในการปรับอัตราการไหลของออกซิเจน สามารถปรับอัตราการไหล ๐ – ๑๕ ลิตร/นาที หรือมีกลไกที่สามารถให้ออกซิเจนกับผู้ป่วยได้เพียงพอกับความต้องการ

๑๒. มีแหล่งกำเนิดออกซิเจนแบบพกพาน้ำหนักรวมไม่เกิน ๕ กิโลกรัมสำหรับเคลื่อนย้ายได้สะดวก พร้อมกระเป๋าหิ้วพร้อมชุดยึดบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้มาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๑๓. มีอุปกรณ์เพื่อใช้ในการวัดและติดตามสัญญาณชีพซึ่งได้แก่ อุณหภูมิร่างกาย, ชีพจร, ความดันโลหิต และความอิ่มตัวของออกซิเจนในฮีโมโกลบินจากชีพจร (Pulse Oximetry)

๑๔. มีกระเป๋าปฐมพยาบาลพร้อมอุปกรณ์พื้นฐาน ได้แก่ ถุงมือปราศจากเชื้อ สำลี ไม้พันสำลี ผ้าก๊อซชนิดบางและหนา Elastic Bandage ขนาด ๔ และ ๖ นิ้ว พลาสเตอร์เหนียว กรรไกร แอลกอฮอล์ น้ำเกลือสำหรับล้างแผล อุปกรณ์ล้างตา

๑๕. มีอุปกรณ์สำหรับดูดเสมหะ และมีกลไกการยึดตรึงอุปกรณ์ดูดเสมหะ ไม่มีส่วนประกอบที่อาจจะแตกได้เมื่อเกิดอุบัติเหตุ

๑๖. มีชุดสำหรับหนีบสายสะดือ

๑๗. มีเครื่องมือตรวจวัดระดับน้ำตาลในเลือด

๑๘. อาจมีเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจด้วยไฟฟ้าชนิดอัตโนมัติ (Automated External Defibrillator) และมีกลไกในการยึดตรึงเครื่องดังกล่าวประจำยานพาหนะ/สามารถเคลื่อนย้ายไปใช้นอกยานพาหนะได้

๑๙. มีอุปกรณ์และกระเป๋าสำหรับเก็บอุปกรณ์ตามมาตรฐาน BLS, PHTLS

๒๐. มีอุปกรณ์ที่ใช้เพื่อการเปิดทางเดินหายใจและช่วยเหลือการหายใจเบื้องต้น เช่น Pocket Mask, Oro Pharyngeal Airway

๒๑. มี Self Inflating Bag สำหรับช่วยหายใจ ผู้ใหญ่ เด็ก และเด็กแรกเกิด

๒๒. มีเก้าอี้พร้อมล้อเข็น สำหรับเคลื่อนย้ายผู้ป่วยขึ้นลงบันได (Stair chair)

๒. ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูงและขั้นเฉพาะทาง หมายถึง รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินซึ่งได้ดำเนินกิจการปฏิบัติการการแพทย์ขั้นสูงตามการอำนวยการ ให้แก่ผู้ป่วยฉุกเฉินที่มีความเสี่ยงสูงต่อการเสียชีวิตหรือการรุนแรงขึ้นในห้วงเวลาขณะทำการปฏิบัติการฉุกเฉิน และดำเนินกิจการจัดการปฏิบัติการแพทย์เฉพาะทางให้แก่ผู้ป่วยฉุกเฉินที่มีความเสี่ยงสูงยิ่งต่อการเสียชีวิต การเกิดภาวะแทรกซ้อน หรือการรุนแรงขึ้นของการบาดเจ็บหรืออาการป่วยนั้นอย่างรวดเร็วในห้วงเวลาขณะทำการปฏิบัติการฉุกเฉิน นั้น

เครื่องมือและอุปกรณ์การแพทย์ที่จำเป็นต้องมี

๑. เตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย มีล้อเข็น มีเข็มขัดนิรภัยรัดผู้ป่วย ไม่น้อยกว่า ๓ จุด และสามารถปรับนั่งได้ ล้อรถเข็นหมุนได้รอบ ๓๖๐ องศาอย่างน้อย ๒ ล้อ มีกลไกสำหรับช่วยเข็นขึ้นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน สามารถรองรับน้ำหนักทั้งหมดได้ไม่น้อยกว่า ๑๕๐ กิโลกรัม เป็นผลิตภัณฑ์จากผู้ผลิตที่ได้รับการรับรองคุณภาพมาตรฐานสากล (EN ๑๗๘๙) ผ่านการรับรองมาตรฐานการทดสอบการชนด้วยแรงไม่น้อยกว่า ๑๐ G ตามมาตรฐาน (EN ๑๘๖๕) หรือมาตรฐานอื่นหรือการทดสอบอื่นที่เทียบเท่าพร้อมแนบเอกสาร หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม มีเบาะรองนอนตลอดตามยาวของเตียง สามารถถอดล้างทำความสะอาดได้ มีช่องสำหรับเสียบเสาน้ำเกลือทั้งด้านซ้ายและขวา พร้อมเสาน้ำเกลือจำนวน ๑ ต้น สามารถปรับระดับสูงต่ำได้ และยึดติดกับโครงเตียงได้อย่างมั่นคง

๒. มีระบบป้องกันการกระดกของเตียงเมื่อผู้ป่วยนั่งบริเวณปลายเตียง ส่วนท้ายเตียงจะต้องมีความมั่นคงไม่กระดกล้ม

๓. มีกลไกในการพับขาเตียงให้พับไปกับฐานเตียงโดยแยกบังคับให้ขาเตียงพับขึ้นทีละขา และเมื่อดึงเตียงลงจากรถล้อคู่หลังและคู่หน้าจะกางออกเองโดยอัตโนมัติ (Automatic Loading Stretcher) มีราวป้องกันผู้ป่วยตกเตียงทั้งสองข้าง สามารถพับเก็บไปด้านล่างได้

๔. มีกลไกในการยึดตรึงผู้ป่วยเพื่อป้องกันการเลื่อนหลุดไปด้านหน้าหรือด้านหลังระหว่างการเคลื่อนย้าย โดยอาจเป็นเข็มขัดนิรภัยรัดผู้ป่วยไม่น้อยกว่า ๓ จุด หรือกลไกอื่นเพิ่มเติม

๕. ฐานเตียง มีกลไกในการยึดตรึงระหว่างฐานเตียงและเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย เพื่อป้องกันไม่ให้เตียงหลุดออกจากฐานเตียงขณะเคลื่อนย้าย ผ่านการรับรองมาตรฐานการทดสอบการชนด้วยแรงไม่น้อยกว่า ๑๐ G ตามมาตรฐาน (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๖. ฐานเตียงสำหรับติดตั้งบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน มีความมั่นคงปลอดภัย โดยฐานเตียงได้รับการทดสอบความปลอดภัยตามมาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือ (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๗. มี Long Spinal Board พร้อมสายรัดตรึง ที่ยึดตรึงศีรษะ (Head Immobilizer) สามารถใช้ล็อคศีรษะผู้ป่วย/ผู้บาดเจ็บกับแผ่นกระดานรองหลังได้อย่างมั่นคง โดยมีกลไกสำหรับประคองศีรษะผู้ป่วย/ผู้บาดเจ็บและมีฐานรองสำหรับยึดติดกับแผ่นกระดานรองหลัง ได้รับการทดสอบความปลอดภัยตามมาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือ (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๘. มีอุปกรณ์ในการยึดตรึงแขนขาในกรณีผู้ป่วยมีแขนขาผิดรูป ไม่น้อยกว่า ๓ ขนาด

๙. มีเฝือกคอชนิดแข็ง (Hard Collar) ไม่น้อยกว่า ๓ ขนาด

๑๐. มีเฝือกดาม แขน ขา

๑๑. มีแหล่งกำเนิดออกซิเจน พร้อมระบบจ่ายก๊าซ ชุด Regulator (ชุดลดแรงดัน) ที่ใช้งานได้ดี/ปลอดเชื้อ

๑๑.๑ มีกลไกยึดตรึง ไม่ให้หลุดออกจากจุดยึดในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ

๑๑.๒ มีกลไกในการปรับอัตราการไหลของออกซิเจน สามารถปรับอัตราการไหล ๐ - ๑๕ ลิตร/นาที หรือมีกลไกที่สามารถให้ออกซิเจนกับผู้ป่วยได้เพียงพอกับความต้องการ

๑๒. มีแหล่งกำเนิดออกซิเจนแบบพกพาน้ำหนักรวมไม่เกิน ๕ กิโลกรัมสำหรับเคลื่อนย้ายได้สะดวก พร้อมกระเป๋าหิ้วพร้อมชุดยึดบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้มาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๑๓. มีอุปกรณ์เพื่อใช้ในการวัดและติดตามสัญญาณชีพซึ่งได้แก่ อุณหภูมิร่างกาย ชีพจร ความดันโลหิต อัตราการหายใจ และความอิ่มตัวของออกซิเจนในฮีโมโกลบินจากชีพจร (Pulse Oximetry) หรืออื่นๆ ที่จำเป็นต่อผู้ป่วย

๑๔. มีกระเป๋าปฐมพยาบาลพร้อมอุปกรณ์พื้นฐาน ได้แก่ ถุงมือปราศจากเชื้อ สำลี ไม้พันสำลี ผ้าก๊อซชนิดบางและหนา Elastic Bandage ขนาด ๔ และ ๖ นิ้ว พลาสเตอร์เหนียว กรรไกร แอลกอฮอล์ น้ำเกลือสำหรับล้างแผล อุปกรณ์ล้างตา

๑๕. มีอุปกรณ์สำหรับดูดเสมหะ และมีกลไกการยึดตรึงอุปกรณ์ดูดเสมหะ ไม่มีส่วนประกอบที่อาจจะแตกได้เมื่อเกิดอุบัติเหตุ

๑๖. มีอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการช่วยเหลือการคลอดฉุกเฉิน

๑๗. มีเครื่องมือตรวจวัดระดับน้ำตาลในเลือด

๑๘. มีเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจด้วยไฟฟ้า (Defibrillator หรือ Automated External Defibrillator) และมีกลไกในการยึดตรึงเครื่องดังกล่าวประจำยานพาหนะ /สามารถเคลื่อนย้ายไปใช้นอกยานพาหนะได้

๑๙. มีอุปกรณ์และกระเป๋าสำหรับเก็บอุปกรณ์ตามมาตรฐาน ACLS, ATLS , PHTLS

๒๐. มีอุปกรณ์ที่ใช้เพื่อการเปิดทางเดินหายใจและช่วยเหลือการหายใจเบื้องต้นและขั้นสูง เช่น Pocket Mask, Oro Pharyngeal Airway, Endotracheal Tube, Supraglottic Airway With Gastric Access เป็นต้น

๒๑. มี Self Inflating Bag สำหรับช่วยหายใจ ผู้ใหญ่ เด็ก และเด็กแรกเกิด

๒๒. มี Portable Respirator ซึ่งมีความสามารถในการช่วยหายใจในเด็กและผู้ใหญ่สามารถทำ Low Flow Ventilation และสามารถทำ PEEP (Positive End Expiration Pressure)

๒๓. ยาและเวชภัณฑ์ ตามรายละเอียดที่กำหนด และมีคุณภาพสำหรับใช้กับผู้ป่วย จำนวน/ปริมาณตามความจำเป็นอย่างน้อยเท่ากับมาตรฐาน ACLS, ATLS, PHTLS

๒๔. มีเก้าอี้พร้อมล้อเข็น สำหรับเคลื่อนย้ายผู้ป่วยขึ้นลงบันได (Stair Chair)

ส่วนที่ ๒
เครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

๑. ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง - น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวาเหนือศีรษะของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายเหนือศีรษะของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓

๒. มีสัญลักษณ์หน่วยงานสังกัดขนาดชัดเจน ชื่อหน่วยงานสังกัดมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร

๓. มีเครื่องขยายเสียงขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐๐ วัตต์ พร้อมลำโพง ใช้กับไฟกระแสตรง ๑๒ โวลต์ พร้อมใช้งาน

๔. มีชุดอุปกรณ์ที่มีกลไกในการแปลงกระแสไฟฟ้ากระแสตรงที่มีแรงดัน ๑๒ โวลต์ เป็นไฟฟ้ากระแสสลับที่มีแรงดัน ๒๒๐ โวลต์ ความถี่ ๕๐ เฮิรตซ์ ขนาดไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ วัตต์ (เป็นแบบ Pure Sine Wave) พร้อมปลั๊กไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์ จำนวนไม่น้อยกว่า ๒ จุดและมีปลั๊กไฟฟ้าแบบที่ USB อย่างน้อย ๑ จุด และมีชุดสายพ่วงต่อแบบม้วนสำหรับใช้ไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์

๕. มีสวิทซ์ตัดไฟฟ้า (Circuit Breaker) สำหรับห้องปฏิบัติการซึ่งติดตั้งอยู่ในห้องคนขับ

๖. มีเครื่องวิทยุคมนาคม กรณียื่นขอรับรองครั้งแรกให้ดำเนินการตามระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) พ.ศ. ๒๕๖๒ และเป็นไปตามการอนุญาตของสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนด

ในกรณีต่ออายุรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินต้องมีหนังสืออนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

๗. อุปกรณ์ควบคุมสถานการณ์

- กรวยยาง
- กระบองไฟกระพริบ
- ไฟฉายส่องสว่าง
- เทปจราจร
- เสื้อสะท้อนแสง
- นกหวีด

๘. มีกล้องบันทึกภาพภายในรถและการจราจร สามารถบันทึกภาพได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติภารกิจและสามารถเชื่อมต่อกับศูนย์ควบคุมรถพยาบาลได้

๙. มีระบบติดตามและระบุตำแหน่งรถยนต์ ที่สามารถเชื่อมกับระบบที่ สพฉ. กำหนด (ศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการ หรือกรมขนส่งทางบก)

๑๐. มีเครื่องดับเพลิงแบบยกหิ้ว มีมาตรฐาน มอก. สามารถดับเพลิงได้ ตาม Class A B C ได้ระยะเวลาไม่น้อยกว่าถังดับเพลิงชนิดเหลวระเหยชนิดไม่มีสาร CFC ขนาดไม่น้อยกว่า ๕ ปอนด์พร้อมติดตั้ง ๑ ชุด

๑๑. มีอุปกรณ์ป้องกันและควบคุมการติดเชื้อที่เพียงพอกับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน ได้แก่ ถุงมือ Mask ถุงขยะติดเชื้อ ผ้ากันเปื้อน รองเท้าบู๊ต น้ำยาทำความสะอาดพื้นผิวภายในรถ น้ำยาล้างมือแบบแห้ง

ส่วนที่ ๓
ส่วนประกอบด้านรถหรือยานพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)

๑. เป็นรถหรือพาหนะสำหรับการบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่มีมิติขนาดและอุปกรณ์ ส่วนควบเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.๒๕๒๒ ตัวถังสีขาวและมีแถบสีเหลืองฉุกเฉินการแพทย์ Sulphur Yellow รหัสสี RAL ๑๐๑๖ เป็นหลัก (แถบสีเหลืองอาจเป็นสติกเกอร์หรือสีทารถ) คาดรอบรถหรือพาหนะ มีขนาดความกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร

๒. ติดฟิล์มกรองแสงชนิดมาตรฐาน เพื่อความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของผู้ป่วย เมื่อวัดการผ่านของแสงแล้วต้องผ่านทั้งกระจกและฟิล์มกรองแสงที่มีแสงผ่านได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔๐

๓. ห้องคนขับมีผนังกั้นแยกออกจากช่วงหลังซึ่งจัดเป็นห้องปฏิบัติการ มีวัสดุกั้นแบ่งและมีกลไกในการสื่อสารถึงกันได้ โดยห้องคนขับและห้องปฏิบัติการ ชุดผนังต้องออกแบบให้มีความแข็งแรง ปลอดภัยกับผู้โดยสารและผู้ขับเมื่อเกิดการชน (เช่น UN-ECE R๖๖ หรือตามมาตรฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการชน หรือการทดสอบอื่นที่เทียบเท่าหรือดีกว่า หรือตามที่ สพฉ. กำหนดเพิ่มเติม) พร้อมเอกสารยืนยัน

๔. มีระบบปรับอากาศ มีคุณสมบัติดังนี้

๔.๑ ติดตั้งพัดลมไฟฟ้าระบายอากาศ จำนวน ๑ เครื่อง โดยมีสวิทซ์ปิด – เปิด อยู่ในชุดควบคุมเดียวกันที่แผงทั้งหมด โดยที่ติดตั้งด้านบนของห้องปฏิบัติการรอยต่อจะต้องเชื่อมด้วยวัสดุถาวรกันน้ำอย่างดี โดยฝาครอบด้านนอกตัวรถและในตัวรถที่สามารถกันน้ำอย่างดี

๔.๒ ในห้องคนขับและห้องปฏิบัติการ ติดตั้งระบบปรับอากาศตามมาตรฐาน ผู้ผลิตและติดตั้งระบบกรองอากาศฆ่าเชื้อโรค (มีระบบเครื่องปรับอากาศที่มีการติดตั้ง Filter หรือ ระบบที่ฆ่าเชื้อและกรองฝุ่นละอองได้) โดยอาจแยกระบบปรับอากาศของห้องคนขับออกจากห้องปฏิบัติการได้ และติดตั้งพัดลมไฟฟ้าหรือเครื่องระบายอากาศในห้องปฏิบัติการ

๔.๓ ในกรณีที่รถมีระบบปรับอากาศเดียวไม่สามารถแยกระบบปรับอากาศของห้องคนขับออกจากห้องปฏิบัติการ จะต้องมีกลไกในการป้องกันมิให้อากาศในห้องปฏิบัติการกลับเข้าไปสู่ห้องคนขับได้

๕. ในห้องคนขับมีวิทยุพร้อมชุดแสดงภาพจากกล้องส่องหลังและแผนที่ดาวเทียมเพื่อช่วยในการหาเส้นทางมีวิทยุพร้อมลำโพง และมีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่ง

๖. ห้องคนขับมีประตู ปิด - เปิด ทั้งด้านซ้ายและด้านขวาที่มีกุญแจล็อค

๗. ห้องปฏิบัติการ

๗.๑ มีกลไกในการเข้าถึงส่วนของห้องปฏิบัติการ โดยมีระบบล็อคป้องกันการเหวี่ยงของประตูเมื่อเปิดใช้งาน

๗.๒ มีขนาดความสูงที่เหมาะสมในการปฏิบัติการช่วยชีวิต วัดจากพื้นเตียงของผู้ป่วยในห้องปฏิบัติการถึงด้านบนสุดของห้องปฏิบัติการ โดยมีความสูงไม่น้อยกว่า ๙๐๐ มิลลิเมตร หรือมีความสูงที่

เพียงพอที่สามารถปฏิบัติการฉุกเฉินได้อย่างสะดวก หรือมีเครื่องช่วยกระบวนการปั้มและฟื้นคืนชีพผู้ป่วย (Auto CPR)

๘. มีแผ่นบังแสงแดดกระจกด้านหน้าซ้าย - ขวา ข้างละ ๑ อัน

๙. มีชั้นสำหรับเก็บเอกสารทางการแพทย์ เป็นแบบล็อคได้มีฝาปิดที่แน่นหนา

๑๐. มีเครื่องประจุไฟแบตเตอรี่ (Battery Charger)

๑๑. มีชุดแปลงไฟฟ้าจากกระแสตรง ๑๒ โวลต์ เป็นกระแสสลับ ๒๒๐ โวลต์ ๕๐ เฮิรตซ์ เพื่อใช้กับเครื่องมือแพทย์

๑๒. มีชุดควบคุมระบบไฟฟ้า, ไฟฟ้าแสงสว่าง (Cut Out) ของห้องปฏิบัติการ อยู่ในห้องคนขับ

๑๓. ในห้องคนขับและห้องปฏิบัติการ ติดตั้งระบบปรับอากาศ แยกควบคุมแอร์ทั้งสองห้อง สามารถปรับทิศทาง – ระดับความเย็นได้

๑๔. ส่วนที่ใช้เพื่อการบำบัดรักษาที่อยู่ด้านหลังของส่วนผู้ขับขี่จัดเป็นห้องปฏิบัติการให้มีพื้นที่เพียงพอสำหรับการจัดวางเตียงพร้อมผู้ป่วยฉุกเฉินในลักษณะนอนราบ มีประตูปิดด้านท้าย ปิดล็อคสนิทเมื่อมีการลำเลียงหรือขนย้ายผู้ป่วย และต้องมีพื้นที่สำหรับผู้ปฏิบัติการในการให้การช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินอย่างเพียงพอ ดังนี้ (เฉพาะรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินขั้นสูงและขั้นเฉพาะทาง)

๑๔.๑ ด้านหัวเตียง จัดให้มีระยะห่างระหว่างขอบเตียงด้านหัว ห่างขอบ ผนังกั้นส่วนของคนขับ ให้เพียงพอกับการปฏิบัติการดูแล ระบบ ทางเดินหายใจจากด้านหัวเตียง

๑๔.๒ ความสูงของส่วนที่ใช้เพื่อการปฏิบัติการฉุกเฉินเพียงพอในการปฏิบัติการ เช่น การช่วยฟื้นคืนชีพ (CPR)

๑๔.๓ จัดให้มีที่นั่งพร้อมเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่งสำหรับผู้ปฏิบัติการฉุกเฉิน ที่สามารถให้การดูแลผู้ป่วยฉุกเฉินได้อย่างสะดวก

๑๔.๔ ห้องปฏิบัติการด้านซ้ายมีประตู ปิด – เปิด ด้านหลังมีประตูปิด – เปิด ได้สะดวก สำหรับยกเตียงผู้ป่วยเข้า – ออกจากรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

๑๔.๕ ห้องปฏิบัติการ มีไฟฟ้าให้แสงสว่างเพียงพอ

๑๕. ผนังและฝ้าเพดานภายในห้องปฏิบัติการทำด้วยวัสดุที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายในกรณีอุบัติเหตุ และไม่ปลดปล่อยควันพิษในกรณีที่เกิดไฟไหม้ มีไฟให้แสงสว่าง เป็นไฟ LED แบบสำหรับใช้ทางการแพทย์ ติดตั้งตามตำแหน่งที่เหมาะสมจำนวน ๔ ชุด แยกสวิทซ์ปิด – เปิดแต่ละชุดให้มีความสว่างเพียงพอ

๑๖. พื้นผิวพาหนะภายในส่วนห้องปฏิบัติการมีพื้นผิวเรียบไม่ลื่น ทนต่อสารเคมีเพื่อทำความสะอาด

๑๗. ในห้องปฏิบัติการฝั่งประตูด้านข้างสามารถรองรับผู้โดยสารได้ ๒ ที่นั่ง และมีกลไกในการปรับเบาะเพื่อให้มี Clearance ช่องทางเดินไม่น้อยกว่า ๒๐ เซนติเมตร มีชุดเก้าอี้นั่งเดี่ยว ๒ ที่นั่ง ปรับเอนนอนได้ ติดตั้งบนฐานเก้าอี้ยึดล็อคกับพื้นรถตามมาตรฐานการรองรับการกระแทก ๑๐ G (พร้อมแนบเอกสารรับรอง) หรือการทดสอบอื่นที่ได้มาตรฐานเทียบเท่า พร้อมเข็มขัดนิรภัยแบบดึงรั้งสี่จุดปลดล็อคเดียวติดตั้งกับเก้าอี้ทุกตัว ยึดติดกับโครงสร้างรถอย่างมั่นคงตามมาตรฐาน UN-ECE R ๑๔, UN-ECE R๑๖ หรือตามที่ สพฉ. ประกาศเพิ่มเติม

๑๘. ภายในห้องปฏิบัติการส่วนท้ายสุดด้านบนติดตั้งโคมไฟสปอร์ตไลท์ชนิดปรับได้ มีสวิทช์ควบคุมชนิด ๒ ทาง สามารถควบคุมการเปิด – ปิดได้ จากห้องคนขับและส่วนท้ายของห้องปฏิบัติการ

๑๙. มีที่จัดเก็บอุปกรณ์การแพทย์และอุปกรณ์อื่นที่จำเป็นอย่างเป็นสัดส่วน เป็นระเบียบและมีความปลอดภัยจากการหลุดร่วงปลิวออกจากที่จัดเก็บในกรณีที่มีการชนหรือกระแทกหรือพลิกคว่ำของรถ

๒๐. บนเพดานรถมีที่แขวนภาชนะใส่น้ำเกลือ/เลือด สามารถแขวนพร้อมกันได้ เพดานด้านในมีที่แขวนภาชนะใส่น้ำเกลือหรือเลือดแบบกล่องเปิดเมื่อไม่ได้ใช้งานจะไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดยื่นออกมาจากเพดานเมื่อดึงออกมาใช้งานสามารถแขวนภาชนะพร้อมกันได้ ๒ ที่ และมีที่รัดภาชนะทั้ง ๒ แบบสามารถปรับขนาดได้ (สำหรับรถบริการบริการการแพทย์ฉุกเฉินทางบกระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูงและระดับเฉพาะทาง)

๒๑. มีประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจ โดยมีความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ไม่ต่ำกว่าประเภท ๕ (แบบประกัน ๒ บวก แบบประกัน ๓ บวก)

เกณฑ์การรับรองรถบริการการแพทย์ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย

รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย คือ เป็นรถที่ไม่มีเตียงสำหรับผู้ป่วยฉุกเฉิน แต่และสามารถปฏิบัติการอำนวยการหรือลำเลียง ยาเวชภัณฑ์ เครื่องมือทางการแพทย์ เครื่องมือสื่อสาร หรือ บุคลากรทางการแพทย์ สำหรับให้บริการผู้ป่วยฉุกเฉิน แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท

๑ ประเภทสนับสนุนการปฏิบัติการอำนวยการ

๑.๑ รถสนับสนุนการสื่อสารในสถานการณ์ฉุกเฉิน

๑.๒ รถสนับสนุนการ รับ- ส่ง สัญญาณดาวเทียม

๑.๓ รถบัญชาการในสถานการณ์ฉุกเฉิน

เครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถหรือพาหนะจำเป็นต้องมี

ก. ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง - น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวาเหนือศีรษะของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายเหนือศีรษะของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศและข้อกำหนดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณไฟวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓

ข. มีเครื่องขยายเสียงขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐๐ วัตต์ พร้อมลำโพง ใช้กับไฟกระแสตรง ๑๒ โวลต์ พร้อมใช้งาน

ค. มีชุดอุปกรณ์ที่มีกลไกในการแปลงกระแสไฟฟ้ากระแสตรงที่มีแรงดัน ๑๒ โวลต์ เป็นไฟฟ้ากระแสสลับที่มีแรงดัน ๒๒๐ โวลต์ ความถี่ ๕๐ เฮิรตซ์ ขนาดไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ วัตต์ (เป็นแบบ Pure Sine Wave) พร้อมปลั๊ก ไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์ จำนวนไม่น้อยกว่า ๒ จุดและมีปลั๊กไฟฟ้าแบบที่ USB อย่างน้อย ๑ จุด และมีชุดสายพ่วงต่อแบบม้วนสำหรับใช้ไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์

ง. มีเครื่องวิทยุคมนาคม ในกรณียื่นขอรับรองครั้งแรกให้ดำเนินการตามระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) พ.ศ. ๒๕๖๒ และเป็นไปตามการอนุญาตของสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนด

ในกรณีต่ออายุรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินให้มีหนังสืออนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

จ. อุปกรณ์ควบคุมสถานการณ์

- กรวยยาง
- กระบองไฟกระพริบ
- ไฟฉายส่องสว่าง
- เทปจราจร
- เสื้อสะท้อนแสง
- นกหวีด

ฉ. กล้องบันทึกภาพภายในรถและการจราจร สามารถบันทึกภาพได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติภารกิจ

ช. มีระบบติดตามและระบุตำแหน่งรถยนต์ที่สามารถเชื่อมกับระบบที่ สพฉ. กำหนดได้ (ศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการ หรือกรมขนส่งทางบก)

ซ. มีเครื่องดับเพลิงแบบยกหิ้ว มีมาตรฐาน มอก. สามารถดับเพลิงได้ ตาม Class A B C ได้ระยะเวลาไม่น้อยกว่าถังดับเพลิงชนิดเหลวระเหยชนิดไม่มีสาร CFC ขนาดไม่น้อยกว่า ๕ ปอนด์พร้อมติดตั้ง ๑ ชุด

ฌ. มีอุปกรณ์ป้องกันและควบคุมการติดเชื้อที่เพียงพอกับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน ถุงมือ Mask ถุงขยะติดเชื้อ ผ้ากันเปื้อน รองเท้าบู๊ต น้ำยาทำความสะอาดพื้นผิวภายในรถ น้ำยาล้างมือแบบแห้ง

ญ. มีชุดปฐมพยาบาลและทำแผลเบื้องต้น

ฎ. มีศักยภาพในการรับส่งสัญญาณหรือเป็นแม่ข่ายในสถานการณ์ฉุกเฉินหรือสถานการณ์ภัยพิบัติ ระดับจังหวัด ระดับเขตหรือระดับประเทศได้

ส่วนประกอบด้านรถหรือยานพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)

๑. เป็นรถหรือพาหนะสำหรับการบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่มีมิติขนาดและอุปกรณ์ ส่วนควบเป็นไปตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.๒๕๒๒ ตัวถังสีขาวและมีแถบสีเหลืองฉุกเฉินการแพทย์ Sulphur Yellow รหัสสี RAL ๑๐๑๖ เป็นหลัก (แถบสีเหลืองอาจเป็นสติกเกอร์หรือสีทารถ) คาดรอบรถหรือพาหนะ มีขนาดกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐ ซม.

๒. มีสัญลักษณ์หน่วยงานสังกัดขนาดชัดเจน ชื่อหน่วยงานสังกัดมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร

๓. ติดฟิล์มกรองแสงชนิดมาตรฐาน เพื่อความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของผู้ป่วย เมื่อวัดการผ่านของแสงแล้วต้องผ่านทั้งกระจกและฟิล์มกรองแสงที่มีแสงผ่านได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔๐

๔. ในห้องคนขับมีวิทยุพร้อมชุดแสดงภาพจากกล้องส่องหลังและแผนที่ดาวเทียมเพื่อช่วยในการหาเส้นทางมีวิทยุพร้อมลำโพง และมีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่งมีระบบกล้องบันทึกภาพหน้ารถที่สามารถบันทึกภาพได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติภารกิจและสามารถเชื่อมต่อกับศูนย์ควบคุมรถพยาบาลได้

๒.ประเภทสนับสนุนการปฏิบัติการแพทย์

๒.๑ ประเภทรถจักรยานยนต์ (Motorlance) เป็นหน่วยปฏิบัติการประเภทปฏิบัติการแพทย์ระดับพื้นฐานขึ้นไป หรือหน่วยปฏิบัติการประเภทอำนวยการระดับพื้นฐานขึ้นไป

เครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถหรือพาหนะจำเป็นต้องมี

ก. มีชุดปฐมพยาบาล และอุปกรณ์ปฐมพยาบาลและทำแผลพื้นฐาน

ข. มีสัญลักษณ์ระบุสังกัดหน่วยงานได้อย่างชัดเจน

ค. ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง - น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวามือของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายมือของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศและข้อกำหนดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณไฟวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓

ง. มีเครื่องขยายเสียงพร้อมลำโพง ที่พร้อมใช้งาน

ส่วนประกอบด้านรถหรือพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)

๑. มีมาตรฐานและผ่านการรับรองจากผู้ผลิต

๒. เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.๒๕๒๒

๒.๒ ประเภทรถยนต์

๒.๒.๑ รถลำเลียงยา เวชภัณฑ์ เครื่องมือทางการแพทย์ ผู้ปฏิบัติการ หรืออวัยวะสำคัญ

เครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถหรือพาหนะจำเป็นต้องมี

ก. ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง-น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวาเหนือศีรษะของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายเหนือศีรษะของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓

ข. มีเครื่องขยายเสียงขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐๐ วัตต์ พร้อมลำโพง ใช้กับไฟกระแสตรง ๑๒ โวลต์ พร้อมใช้งาน

ค. มีชุดอุปกรณ์ที่มีกลไกในการแปลงกระแสไฟฟ้ากระแสตรงที่มีแรงดัน ๑๒ โวลต์ เป็นไฟฟ้ากระแสสลับที่มีแรงดัน ๒๒๐ โวลต์ ความถี่ ๕๐ เฮิรตซ์ ขนาดไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ วัตต์ (เป็นแบบ Pure Sine Wave) พร้อมปลั๊กไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์ จำนวนไม่น้อยกว่า ๒ จุดและมีปลั๊กไฟฟ้าแบบที่ USB อย่างน้อย ๑ จุด และมีชุดสายพ่วงต่อแบบม้วนสำหรับใช้ไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์

ง. มีเครื่องวิทยุคมนาคมในกรณีขอรับรองครั้งแรกให้ดำเนินการตามระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) พ.ศ. ๒๕๖๒ และเป็นไปตามการอนุญาตของสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนด

ในกรณีต่ออายุรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินให้มีหนังสืออนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

จ. อุปกรณ์ควบคุมสถานการณ์

- กรวยยาง
- กระบองไฟกระพริบ
- ไฟฉายส่องสว่าง
- เทปจราจร
- เสื้อสะท้อนแสง
- นกหวีด

ฉ. มีระบบบันทึกภาพภายในรถและการจราจร สามารถบันทึกภาพต่อเนื่องได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติการ

ช. มีระบบติดตามและระบุตำแหน่งรถยนต์ที่สามารถเชื่อมกับระบบที่ สพฉ. กำหนดได้ (ศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการ หรือกรมขนส่งทางบก)

ซ. มีเครื่องดับเพลิงแบบยกหิ้ว มีมาตรฐาน มอก. สามารถดับเพลิงได้ ตาม Class A B C ได้ระยะเวลาไม่น้อยกว่าถังดับเพลิงชนิดเหลวระเหยชนิดไม่มีสาร CFC ขนาดไม่น้อยกว่า ๕ ปอนด์พร้อมติดตั้ง ๑ ชุด

ฌ. มีอุปกรณ์ป้องกันและควบคุมการติดเชื้อที่เพียงพอกับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน ได้แก่ ถุงมือ Mask ถุงขยะติดเชื้อ ผ้ากันเปื้อน รองเท้าบู๊ต น้ำยาทำความสะอาดพื้นผิวภายในรถ น้ำยาล้างมือแบบแห้ง

ญ. มีอุปกรณ์ปฐมพยาบาลและทำแผลพื้นฐาน

๒.๒.๒ รถแพทย์ฉุกเฉิน (Doctor Car)

เครื่องมือและอุปกรณ์การแพทย์ที่จำเป็นต้องมี

๑. มีแหล่งกำเนิดออกซิเจนแบบพกพาน้ำหนักรวมไม่เกิน ๕ กิโลกรัม สำหรับเคลื่อนย้ายได้สะดวกพร้อมกระเป๋าหิ้วพร้อมชุดยึดบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้มาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๒. มีอุปกรณ์เพื่อใช้ในการวัดและติดตามสัญญาณชีพซึ่งได้แก่ อุณหภูมิร่างกาย ชีพจร ความดันโลหิต อัตราการหายใจ และความอิ่มตัวของออกซิเจนในฮีโมโกลบินจากชีพจร (Pulse Oximetry) หรืออื่นๆ ที่จำเป็นต่อผู้ป่วย

๓. มีกระเป๋าปฐมพยาบาลพร้อมอุปกรณ์พื้นฐาน ได้แก่ ถุงมือปราศจากเชื้อ สำลี ไม้พันสำลี ผ้าก๊อซชนิดบางและหนา Elastic Bandage ขนาด ๔ และ ๖ นิ้ว พลาสเตอร์เหนียว กรรไกร แอลกอฮอล์ น้ำเกลือสำหรับล้างแผล อุปกรณ์ล้างตา

๔. มีอุปกรณ์สำหรับดูดเสมหะ และมีกลไกการยึดตรึงอุปกรณ์ดูดเสมหะ ไม่มีส่วนประกอบที่อาจจะแตกได้เมื่อเกิดอุบัติเหตุ

๕. มีอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการช่วยเหลือการคลอดฉุกเฉิน

๖. มีเครื่องมือตรวจวัดระดับน้ำตาลในเลือด

๗. มีเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจด้วยไฟฟ้า (Defibrillator หรือ Automated External Defibrillator) และมีกลไกในการยึดตรึงเครื่องดังกล่าวประจำยานพาหนะ /สามารถเคลื่อนย้ายไปใช้นอกยานพาหนะได้

๘. มีอุปกรณ์และกระเป๋าสำหรับเก็บอุปกรณ์ตามมาตรฐาน ACLS, ATLS , PHTLS

๙. มีอุปกรณ์ที่ใช้เพื่อการเปิดทางเดินหายใจและช่วยเหลือการหายใจเบื้องต้นและขั้นสูง เช่น Pocket Mask, Oro Pharyngeal Airway, Endotracheal Tube, Supraglottic Airway With Gastric Access เป็นต้น

๑๐. มี Self Inflating Bag สำหรับช่วยหายใจ ผู้ใหญ่ เด็ก และเด็กแรกเกิด

๑๑. มี Portable Respirator ซึ่งมีความสามารถในการช่วยหายใจในเด็กและผู้ใหญ่ สามารถทำ Low Flow Ventilation และสามารถทำ PEEP (Positive End Expiration Pressure)

๑๒. ยาและเวชภัณฑ์ ตามรายละเอียดที่กำหนด และมีคุณภาพสำหรับใช้กับผู้ป่วย จำนวน/ปริมาณตามความจำเป็นอย่างน้อยเท่ากับมาตรฐาน ACLS, ATLS, PHTLS

ส่วนประกอบด้านรถหรือยานพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)

๑. เป็นรถหรือพาหนะสำหรับการบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่มีมิติขนาดและอุปกรณ์ ส่วนควบเป็นไปตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.๒๕๒๒

๒. มีสัญลักษณ์หน่วยงานสังกัดขนาดชัดเจน ชื่อหน่วยงานสังกัดมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร

๓. ในห้องคนขับมีวิทยุพร้อมชุดแสดงภาพจากกล้องส่องหลังและแผนที่ดาวเทียมเพื่อช่วยในการหาเส้นทางมีวิทยุพร้อมลำโพง และมีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่งมี

๔. มีสัญลักษณ์ระบุสังกัดหน่วยงานที่ให้ชัดเจน

๕. มีที่จัดเก็บอุปกรณ์การแพทย์และอุปกรณ์อื่นที่จำเป็นอย่างเป็นสัดส่วน เป็นระเบียบและมีความปลอดภัยจากการหลุดร่วง ปลิวออกจากที่จัดเก็บในกรณีที่มีการชนหรือกระแทกหรือพลิกคว่ำของรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

วิธีการและขั้นตอน

วิธีการขอรับการรับรองและขั้นตอนการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

๑. หน่วยปฏิบัติการ โดยนายทะเบียนหน่วยปฏิบัติการยื่นแบบคำร้องขอรับการตรวจรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน (REQ001) ผ่านทางระบบสารสนเทศฯ หรือหากหน่วยปฏิบัติการมีข้อติดขัดไม่สามารถยื่นแบบคำร้องผ่านทางระบบสารสนเทศฯ สามารถยื่นเป็นเอกสารได้ ถ้าหน่วยปฏิบัติการอยู่ในพื้นที่นอกเขตกรุงเทพมหานครสามารถยื่นเอกสารผ่านทางสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือถ้าอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานครสามารถยื่นเอกสารผ่านทางสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร

๒. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ดำเนินการตรวจสอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๖๔ และดำเนินการส่งเรื่องผ่านระบบสารสนเทศฯ หรือหากไม่สามารถดำเนินการทางระบบสารสนเทศได้ สามารถส่งเอกสารมาที่สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

๓. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ดำเนินการพิจารณาตรวจสอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๖๔ และให้การรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินผ่านระบบสารสนเทศฯ โดยจัดทำหนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและการขอใช้ไฟสัญญาณวับวาบ/เสียงสัญญาณเพื่อการปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน (NIEMS CER) ภายใน ๖๐ วัน นับจากวันที่ได้รับการร้องขอผ่านระบบสารสนเทศ หรือ ทางไปรษณีย์

๔. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ แจ้งผลการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินผ่านระบบสารสนเทศฯ หรือในรูปแบบไปรษณีย์ ไปยังสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร และหน่วยปฏิบัติการ

๕. หน่วยปฏิบัติการ, สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ยื่นขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ โดยใช้หนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบฯ(NIEMS CER) พร้อมเอกสารแนบตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนดยื่นประกอบการขออนุญาต ยื่นได้ดังนี้

๕.๑ ต่างจังหวัดยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัด

๕.๒ กรุงเทพมหานครยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจจราจร

๖. การอนุญาตให้ใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ

๖.๑ ต่างจังหวัดอนุญาตโดยผู้ว่าราชการจังหวัด

๖.๒ กรุงเทพมหานครอนุญาตโดยผู้บัญชาการตำรวจนครบาล

๗. หน่วยปฏิบัติการเมื่อได้รับการอนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ แล้ว ให้ดำเนินการแจ้งผลการได้รับการอนุญาตผ่านระบบสารสนเทศ ฯ ภายใน ๖๐ วันหลังจากที่ได้รับอนุญาต

ขั้นตอนการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

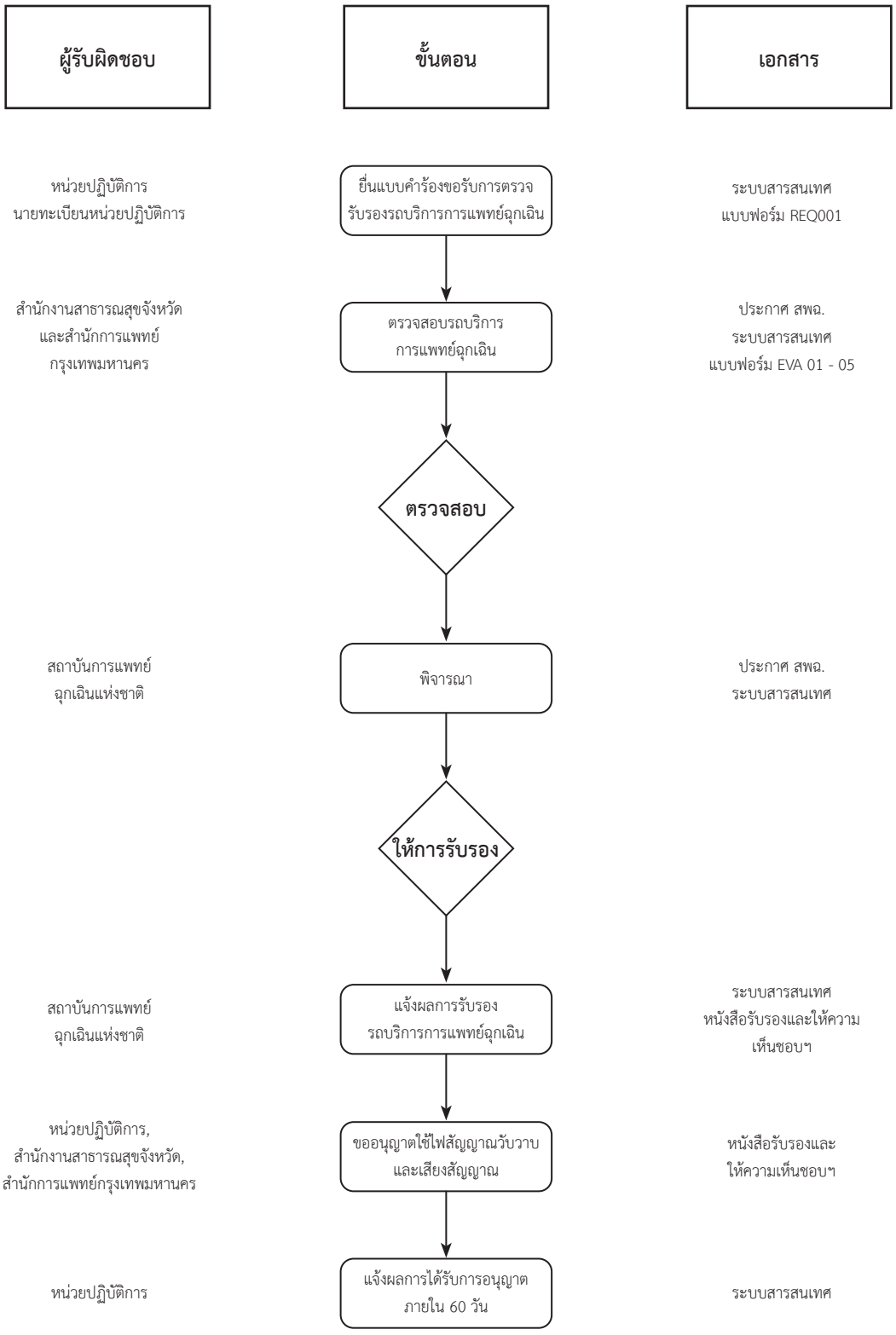

วิธีการรับรองและขั้นตอนการรับรอง (กรณีรถที่จะขอรับรองไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด)

๑. หน่วยปฏิบัติการ โดยนายทะเบียนหน่วยปฏิบัติการยื่นแบบคำร้องขอรับการตรวจรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน (REQ001) ผ่านทางระบบสารสนเทศฯ หรือหากหน่วยปฏิบัติการมีข้อติดขัดไม่สามารถยื่นแบบคำร้องผ่านทางระบบสารสนเทศฯ สามารถยื่นเป็นเอกสารได้ ถ้าหน่วยปฏิบัติการอยู่ในพื้นที่นอกเขตกรุงเทพมหานครสามารถยื่นเอกสารผ่านทางสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือถ้าอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานครสามารถยื่นเอกสารผ่านทางสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร

๒. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ดำเนินการตรวจสอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พบว่ามีคุณลักษณะไม่เป็นไปตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทาการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔

๓. ผู้ตรวจประเมินหรือผู้รับผิดชอบงานการแพทย์ฉุกเฉิน เสนอเรื่องเข้าคณะกรรมการที่กำกับดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉินระดับจังหวัดพิจารณาความเหมาะสมและส่งเรื่องมาที่ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ดำเนินผ่านระบบสารสนเทศฯ หรือหากไม่สามารถดำเนินการทางระบบสารสนเทศได้ สามารถส่งเอกสารมาที่สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

๔. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ดำเนินการพิจารณาตรวจสอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและให้การรับรองผ่านระบบสารสนเทศฯ โดยจัดทำหนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและการขอใช้ไฟสัญญาณวับวาบ/เสียงสัญญาณ เพื่อการปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน (NIEMS CER) ภายใน ๖๐ วัน นับจากวันที่ได้รับการร้องขอผ่านระบบสารสนเทศ หรือ ทางไปรษณีย์

๕. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ แจ้งผลการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินผ่านระบบสารสนเทศ ฯ หรือในรูปแบบไปรษณีย์ ไปยังสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานครและหน่วยปฏิบัติการ

๖. หน่วยปฏิบัติการ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ยื่นขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ โดยใช้หนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบฯ (NIEMS CER) พร้อมเอกสารแนบตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนดยื่นประกอบการขออนุญาต ยื่นได้ดังนี้

๖.๑ ต่างจังหวัดยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัด

๖.๒ กรุงเทพมหานครยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจจราจร

๗. การอนุญาตให้ใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ

๗.๑ ต่างจังหวัดอนุญาตโดยผู้ว่าราชการจังหวัด

๗.๒ กรุงเทพมหานครอนุญาตโดยผู้บัญชาการตำรวจนครบาล

๘. หน่วยปฏิบัติการที่ได้รับการอนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ ให้ดำเนินการแจ้งผลการได้รับการอนุญาตผ่านทางระบบสารสนเทศ ฯ ภายใน ๖๐ วันหลังจากที่ได้รับอนุญาต

ขั้นตอนการรับรอง
กรณีรถที่จะขอรับรองไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

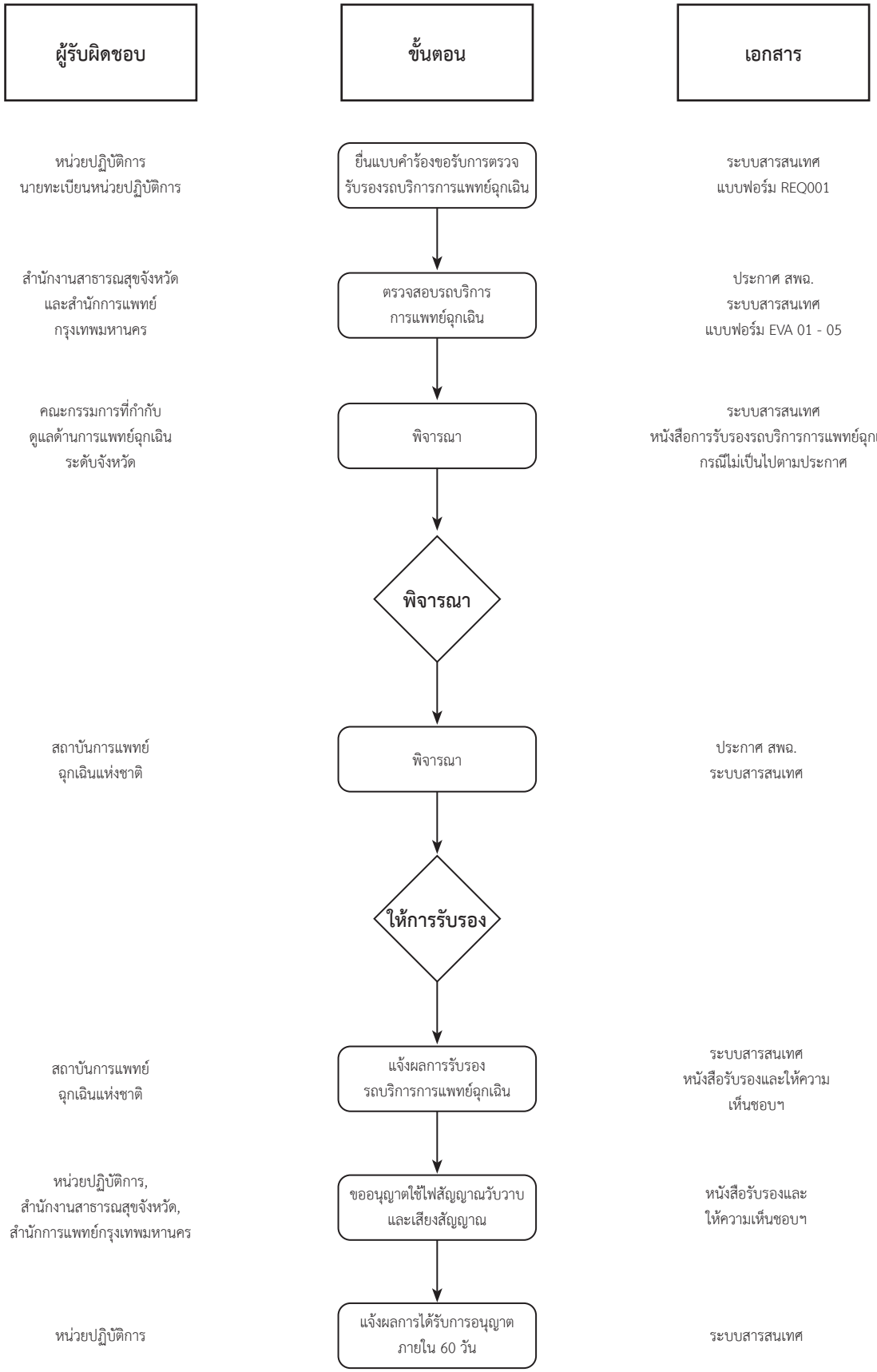

วิธีการการรับรองและขั้นตอนการรับรอง

(กรณีหน่วยงานภาคเอกชน หรือนิติบุคคลภาคเอกชนที่ประกอบกิจการรับส่งผู้ป่วย)

๑. หน่วยปฏิบัติการ โดยนายทะเบียนหน่วยปฏิบัติการยื่นแบบคำร้องขอรับการตรวจรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน(REQ001) กับสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ผ่านทางระบบสารสนเทศรับรองพาหนะบริการการแพทย์ฉุกเฉิน หรือหากไม่สามารถดำเนินการทางระบบสารสนเทศได้ สามารถส่งเอกสารมาที่สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

๒. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ดำเนินการตรวจสอบและพิจารณารถบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๖๔ และให้การรับรองผ่านระบบสารสนเทศฯ โดยจัดทำหนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและการขอใช้ไฟสัญญาณวับวาบ/เสียงสัญญาณ เพื่อการปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน (NIEMS CER) ภายใน ๖๐ วัน นับจากวันที่ได้รับการร้องขอผ่านระบบสารสนเทศ หรือ ทางไปรษณีย์

๓. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ แจ้งผลการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินผ่านระบบสารสนเทศ ฯ หรือในรูปแบบไปรษณีย์ ไปยังหน่วยปฏิบัติการ

๔. หน่วยปฏิบัติการ ยื่นขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ โดยใช้หนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบฯ พร้อมเอกสารแนบตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนดยื่นประกอบการขออนุญาต ยื่นได้ดังนี้

๔.๑ ต่างจังหวัดยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัด

๔.๒ กรุงเทพมหานครยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจจราจร

๕. การอนุญาตให้ใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ

๕.๑ ต่างจังหวัดอนุญาตโดยผู้ว่าราชการจังหวัด

๕.๒ กรุงเทพมหานครอนุญาตโดยผู้บัญชาการตำรวจนครบาล

๖. หน่วยงานภาคเอกชน หรือนิติบุคคลภาคเอกชนที่ประกอบกิจการรับส่งผู้ป่วย ที่ได้รับการอนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ ให้ดำเนินการแจ้งผลการได้รับการอนุญาตผ่านระบบสารสนเทศ ฯ ภายใน ๖๐ วันหลังจากที่ได้รับอนุญาต

ขั้นตอนการรับรอง
กรณีหน่วยงานภาคเอกชน หรือนิติบุคคลภาคเอกชนที่ประกอบกิจการรับส่งผู้ป่วย

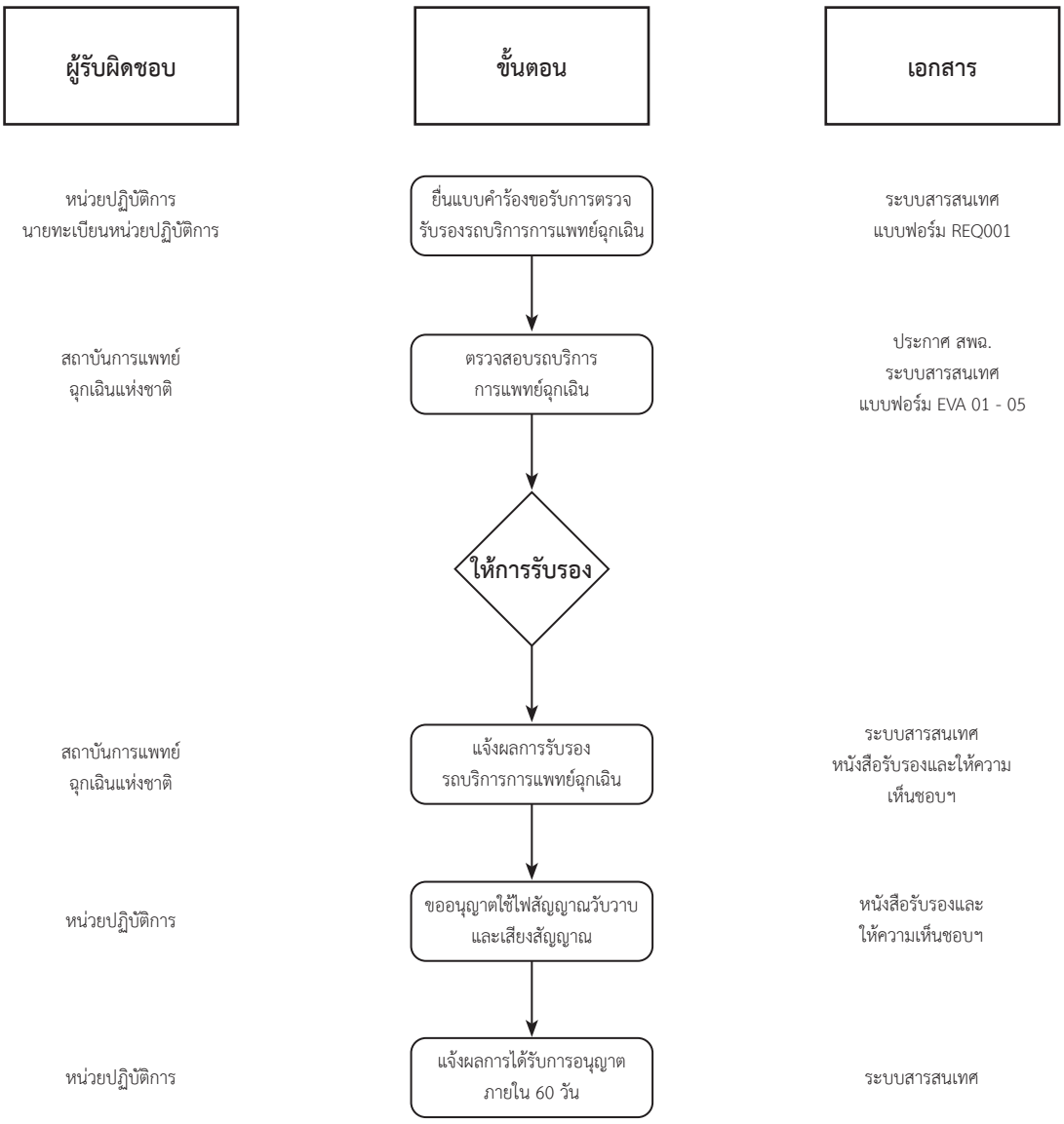

ขั้นตอนรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

กรณีเปลี่ยนแปลงผู้ครอบครอง/ผู้ถือกรรมสิทธิ์ สำหรับรถที่ยังปฏิบัติงานในหน่วยปฏิบัติการเดิม

๑. ผู้ครอบครอง/ผู้ถือกรรมสิทธิ์ รถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ดำเนินการเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อมูลกับกรมการขนส่งทางบก และแจ้งผลการเปลี่ยนแปลงไปที่หน่วยปฏิบัติการ

๒. หน่วยปฏิบัติการ โดยนายทะเบียนหน่วยปฏิบัติการตรวจสอบเอกสารและบันทึกข้อมูลผ่านระบบสารสนเทศ ฯ หากไม่สามารถบันทึกผ่านระบบสารสนเทศฯได้ ให้ส่งเอกสารมาที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร

๓. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ตรวจสอบข้อมูลผ่านระบบสารสนเทศฯ หากไม่สามารถดำเนินการทางระบบสารสนเทศได้ สามารถส่งเอกสารมาที่สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

๔. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ พิจารณาความถูกต้องตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔ และให้การรับรองผ่านระบบสารสนเทศฯ โดยจัดทำหนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและการขอใช้ฟสัญญาณวับวาบ/เสียงสัญญาณเพื่อการปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน (NIEMS CER) ภายใน ๖๐ วัน นับจากวันที่ได้รับการร้องขอผ่านระบบสารสนเทศ หรือ ทางไปรษณีย์

๕. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ แจ้งผลการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินผ่านระบบสารสนเทศ ฯ หรือในรูปแบบไปรษณีย์ ไปยังสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานครและหน่วยปฏิบัติการ

๖. หน่วยปฏิบัติการ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ยื่นขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ โดยใช้หนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบฯ พร้อมเอกสารแนบตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนดยื่นประกอบการขออนุญาต ยื่นได้ดังนี้

๖.๑ กรุงเทพมหานครยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจจราจร

๖.๒ ต่างจังหวัดยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัด

๗. การอนุญาตให้ใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ

๗.๑ กรุงเทพมหานครอนุญาตโดยผู้บัญชาการตำรวจนครบาล

๗.๒ ต่างจังหวัดอนุญาตโดยผู้ว่าราชการจังหวัด

๘. หน่วยปฏิบัติการที่ได้รับการอนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ ให้ดำเนินการแจ้งผลการได้รับการอนุญาตผ่านระบบสารสนเทศ ฯ ภายใน ๖๐ วันหลังจากที่ได้รับอนุญาต

ขั้นตอนการรับรองกรณีเปลี่ยนแปลงผู้ครอบครอง/ผู้ถือกรรมสิทธิ์
สำหรับรถที่ยังปฏิบัติงานในหน่วยปฏิบัติการ

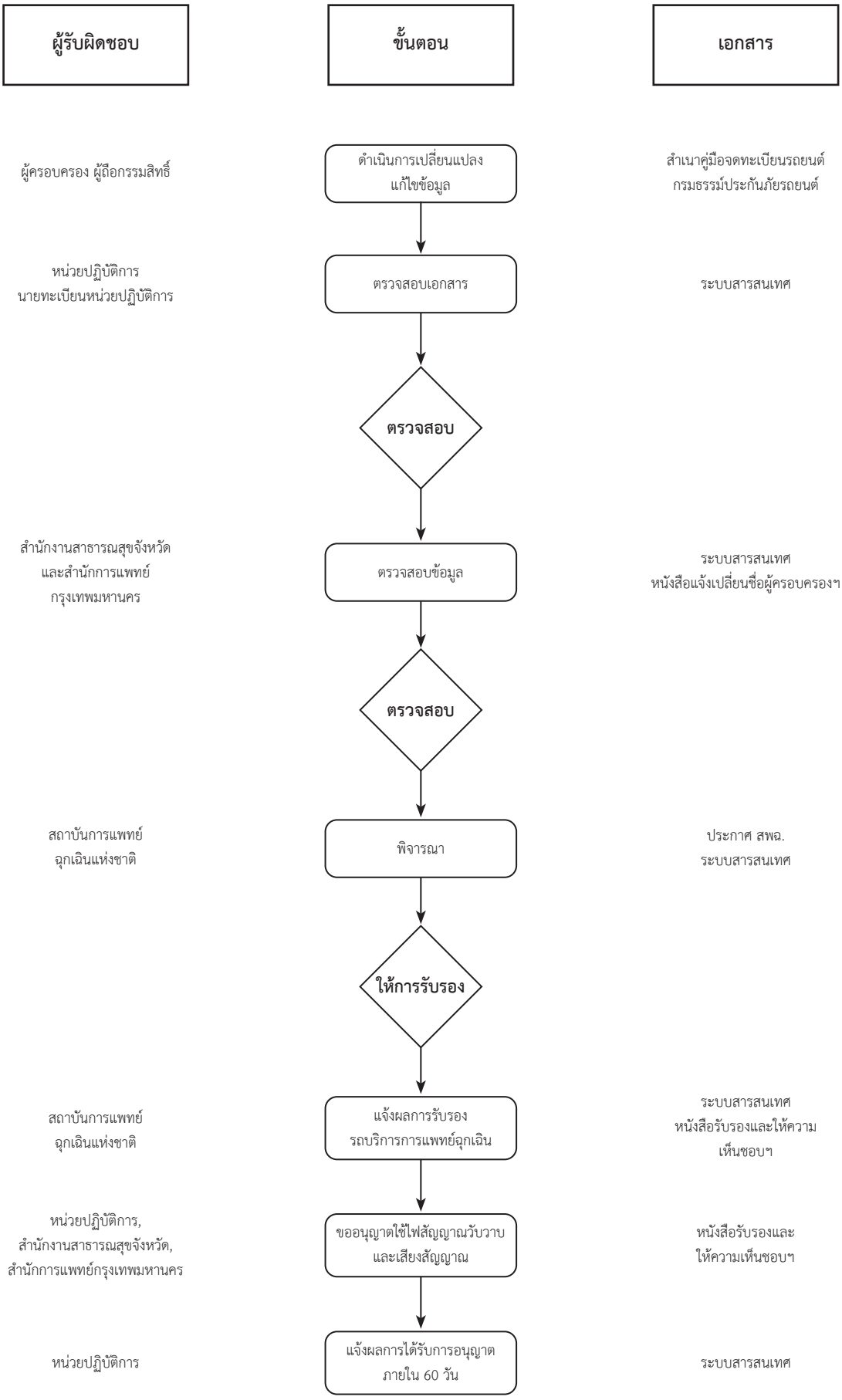

ขั้นตอนการขอรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

กรณีได้รับการรับรองแล้วแต่มีการย้ายรถไปหน่วยงานอื่น หรือผู้ครอบครอง/ผู้ถือกรรมสิทธิ์ย้ายหน่วยสังกัด

๑. หน่วยปฏิบัติการ/ผู้ครอบครอง/ผู้ถือกรรมสิทธิ์ รถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ดำเนินการเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อมูลกับกรมการขนส่งทางบก และแจ้งผลการเปลี่ยนแปลงไปที่หน่วยปฏิบัติการสังกัดเดิม และหน่วยปฏิบัติการสังกัดใหม่

๒. หน่วยปฏิบัติการสังกัดใหม่ประสานงานให้หน่วยปฏิบัติการสังกัดเดิมแจ้งย้ายข้อมูลมายังพื้นที่ปลายทาง โดยนายทะเบียนหน่วยปฏิบัติการตรวจสอบเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง บันทึกผ่านระบบสารสนเทศฯ หรือหากไม่สามารถบันทึกผ่านระบบสารสนเทศฯ ได้ให้ส่งเอกสารมายังสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร

๓. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ตรวจสอบข้อมูลผ่านระบบสารสนเทศ ฯ หากไม่สามารถดำเนินการทางระบบสารสนเทศได้ สามารถส่งเอกสารมาที่สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

๔. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ พิจารณาความถูกต้องตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔ และแจ้งผลการพิจารณาให้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ผ่านระบบสารสนเทศฯ

๕. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ให้การรับรองผ่านระบบสารสนเทศฯ โดยจัดทำหนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและการขอใช้ไฟสัญญาณวับวาบ/เสียงสัญญาณเพื่อการปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน (NIEMS CER) ภายใน ๖๐ วัน นับจากวันที่ได้รับการร้องขอผ่านระบบสารสนเทศ หรือ ทางไปรษณีย์

๖. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ แจ้งผลการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินผ่านระบบสารสนเทศ ฯ หรือในรูปแบบไปรษณีย์ ไปยังสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร หน่วยปฏิบัติการ

๗. หน่วยปฏิบัติการ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ยื่นขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ โดยใช้หนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบฯ พร้อมเอกสารแนบตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนดยื่นประกอบการขออนุญาต ยื่นได้ดังนี้

๗.๑ กรุงเทพมหานครยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจจราจร

๗.๒ ต่างจังหวัดยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัด

๘. การอนุญาตให้ใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ

๘.๑ กรุงเทพมหานครอนุญาตโดยผู้บัญชาการตำรวจนครบาล

๘.๒ ต่างจังหวัดอนุญาตโดยผู้ว่าราชการจังหวัด

๙. หน่วยปฏิบัติการที่ได้รับการอนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ ให้ดำเนินการแจ้งผลการได้รับการอนุญาตผ่านระบบสารสนเทศ ฯ ภายใน ๖๐ วันหลังจากที่ได้รับอนุญาต

ขั้นตอนการขอรับรองกรณีได้รับการรับรองแล้วแต่มีการย้ายรถไปหน่วยงานอื่น หรือผู้ครอบครอง/ผู้ถือกรรมสิทธิ์ย้ายหน่วยสังกัด

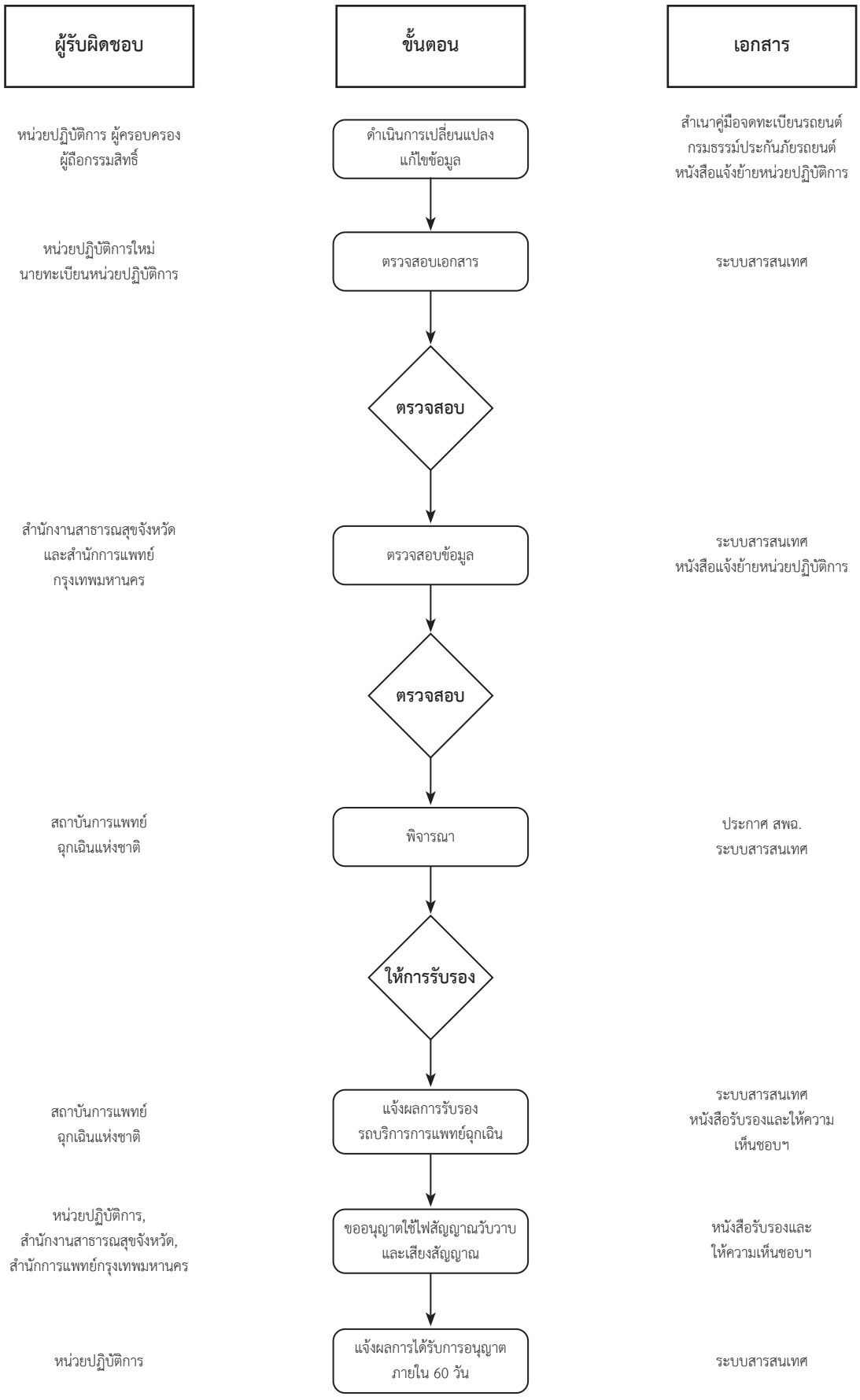

ขั้นตอนการขอรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

กรณีได้รับการรับรองแล้วแต่มีการเปลี่ยนชื่อหน่วยปฏิบัติการ

๑. หน่วยปฏิบัติการ ดำเนินการเปลี่ยนแปลงแก้ไขชื่อหน่วยปฏิบัติการกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๒. หน่วยปฏิบัติการ โดยนายทะเบียนหน่วยปฏิบัติการตรวจสอบเอกสารต่าง ๆ บันทึกผ่านระบบสารสนเทศฯ หากไม่สามารถดำเนินการทางระบบสารสนเทศได้ ให้ส่งเอกสารมายังสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร

๓. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ตรวจสอบข้อมูลผ่านระบบสารสนเทศฯ หากไม่สามารถดำเนินการทางระบบสารสนเทศได้ ให้ดำเนินการจัดส่งเอกสารมายังสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

๔. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ พิจารณาความถูกต้องตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทาการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔ และแจ้งผลการพิจารณาผ่านระบบสารสนเทศฯ ไปยังสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร

๕. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ให้การรับรองผ่านระบบสารสนเทศฯ โดยจัดทำหนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและการขอใช้ไฟสัญญาณวับวาบ/เสียงสัญญาณเพื่อการปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน (NIEMS CER) ภายใน ๖๐ วัน นับจากวันที่ได้รับการร้องขอผ่านระบบสารสนเทศ หรือ ทางไปรษณีย์

๖. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ แจ้งผลการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินผ่านระบบสารสนเทศ ฯ หรือในรูปแบบไปรษณีย์ ไปยังสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานครหน่วยปฏิบัติการ

๗. หน่วยปฏิบัติการ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ยื่นขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ โดยใช้หนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบฯ พร้อมเอกสารแนบตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนดยื่นประกอบการขออนุญาต ยื่นได้ดังนี้

๗.๑ กรุงเทพมหานครยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจจราจร

๗.๒ ต่างจังหวัดยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัด

๘. การอนุญาตให้ใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ

๘.๑ กรุงเทพมหานครอนุญาตโดยผู้บัญชาการตำรวจนครบาล

๘.๒ ต่างจังหวัดอนุญาตโดยผู้ว่าราชการจังหวัด

๙. หน่วยปฏิบัติการที่ได้รับการอนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ ให้ดำเนินการแจ้งผลการได้รับการอนุญาตผ่านระบบสารสนเทศรับรองพาหนะบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ภายใน ๖๐ วันหลังจากที่ได้รับอนุญาต

ขั้นตอนการขอรับรองกรณีได้รับการรับรองแล้วแต่มีการเปลี่ยนชื่อหน่วยปฏิบัติการ

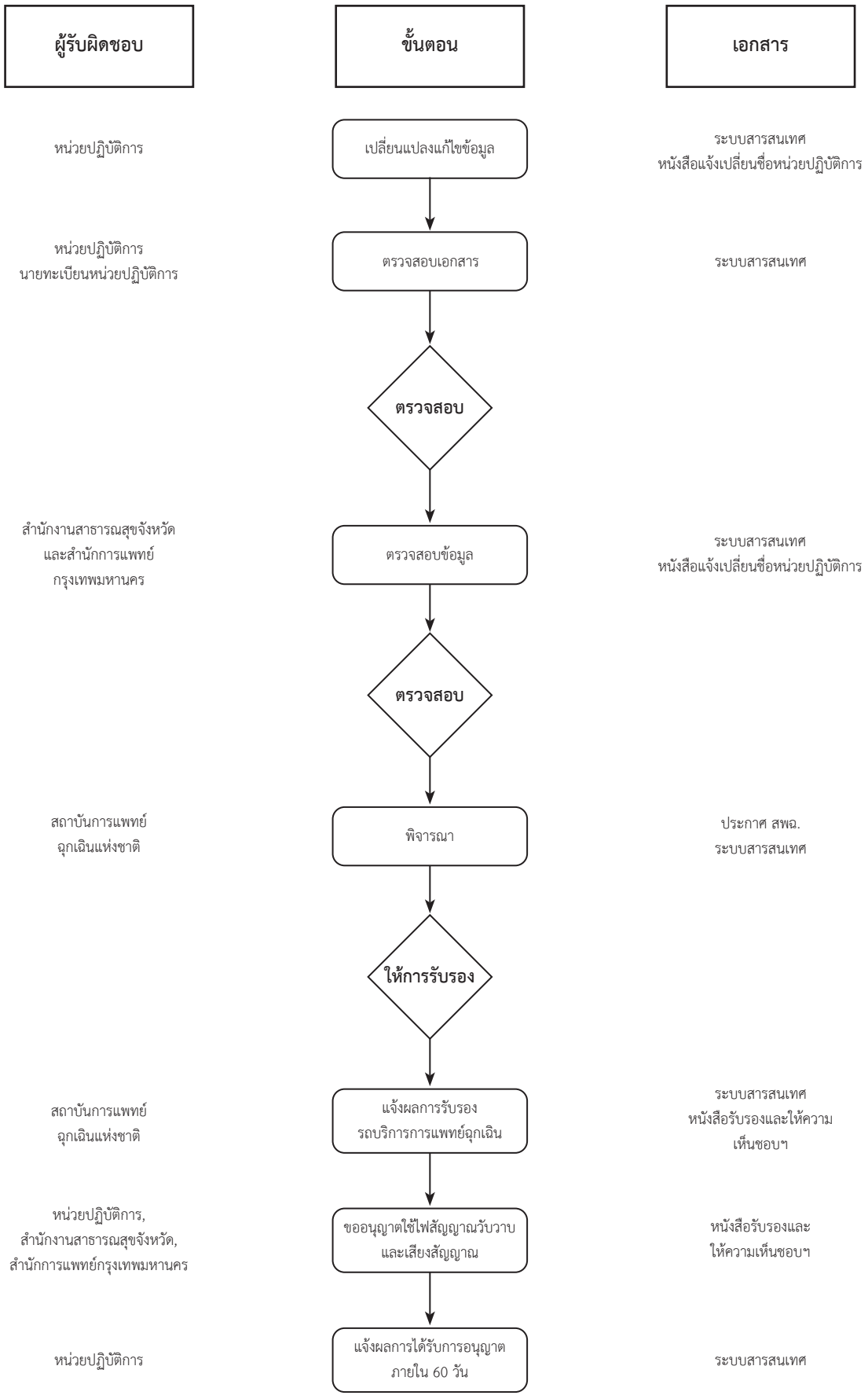

ขั้นตอนกรณีหน่วยปฏิบัติการปิดกิจการหรือถูกยกเลิกกิจการ

๑. หน่วยปฏิบัติการ โดยนายทะเบียนหน่วยปฏิบัติการดำเนินการแจ้งข้อมูลการปิดกิจการหรือถูกยกเลิกกิจการผ่านระบบสารสนเทศ ฯ หากไม่สามารถดำเนินการทางระบบสารสนเทศได้ ให้ดำเนินการจัดส่งเอกสารมายังสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร

๒. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร บันทึกการปิดกิจการหรือถูกยกเลิกกิจการ ผ่านทางระบบสารสนเทศฯ

๓. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ดำเนินการตรวจสอบข้อมูลของหน่วยปฏิบัติการ และดำเนินการยกเลิกการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินในสังกัดหน่วยปฏิบัติการ พร้อมทั้งแจ้งไปยังสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ผ่านทางระบบสารสนเทศฯ หรือรูปแบบไปรษณีย์

๔. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ทำหนังสือแจ้งยกเลิกการรับรองไปยังสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ดังนี้

๔.๑ กรุงเทพมหานครแจ้งที่ กองบังคับการตำรวจจราจร

๔.๒ ต่างจังหวัดแจ้งที่ กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัด

ขั้นตอนกรณีหน่วยปฏิบัติการปิดกิจการหรือถูกยกเลิกกิจการ

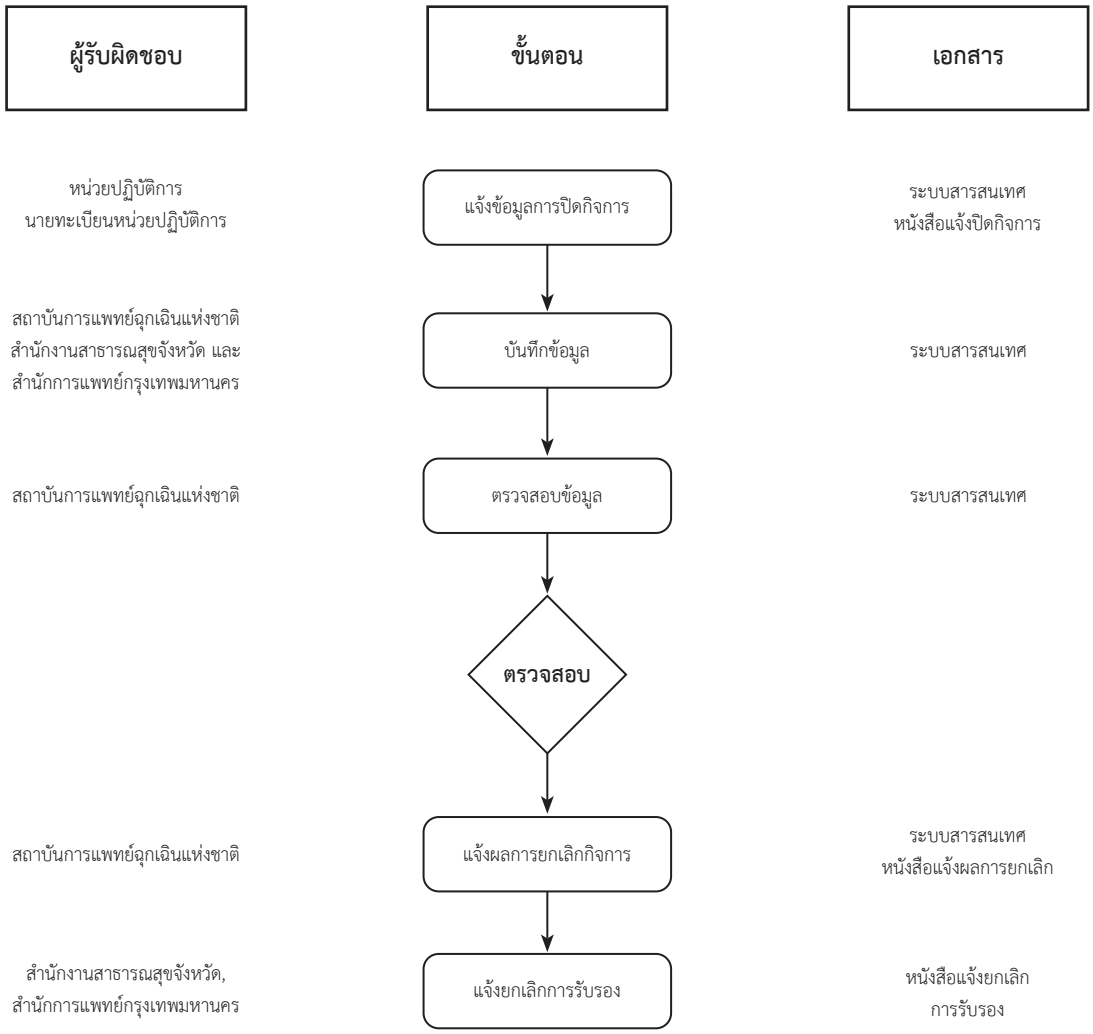

ขั้นตอนการระงับ พัก เพิกถอนหนังสือรับรอง

๑. มีการร้องเรียน กระทำผิดกฎหมาย หรือการตรวจสอบ จากผู้ตรวจประเมินหรือการสุ่มตรวจ

๒. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ดำเนินการแจ้งข้อมูลให้สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติเพื่อดำเนินการ พัก เพิกถอน หนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและการขอใช้ไฟสัญญาณวับวาบ/เสียงสัญญาณ เพื่อการปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน (NIEMS CER)

๓. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ พิจารณาตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อ พัก เพิกถอน หนังสือรับรองฯ ภายใน ๖๐ วัน นับจากวันที่ได้รับการร้องขอผ่านระบบสารสนเทศ หรือ ทางไปรษณีย์

๔. แจ้งผลการพัก เพิกถอน หนังสือรับรองฯ ไปยังสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ผ่านทางระบบสารสนเทศฯ หรือรูปแบบไปรษณีย์

๕. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร แจ้งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ดังนี้

๕.๑ กรุงเทพมหานครแจ้งที่ กองบังคับการตำรวจจราจร

๕.๒ ต่างจังหวัดแจ้งที่ กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัด

๖. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร แจ้งผลการพัก เพิกถอน การใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ ให้ดำเนินการแจ้งผลผ่านระบบสารสนเทศ ฯ

ขั้นตอนการระงับ พัก เพิกถอนหนังสือรับรอง

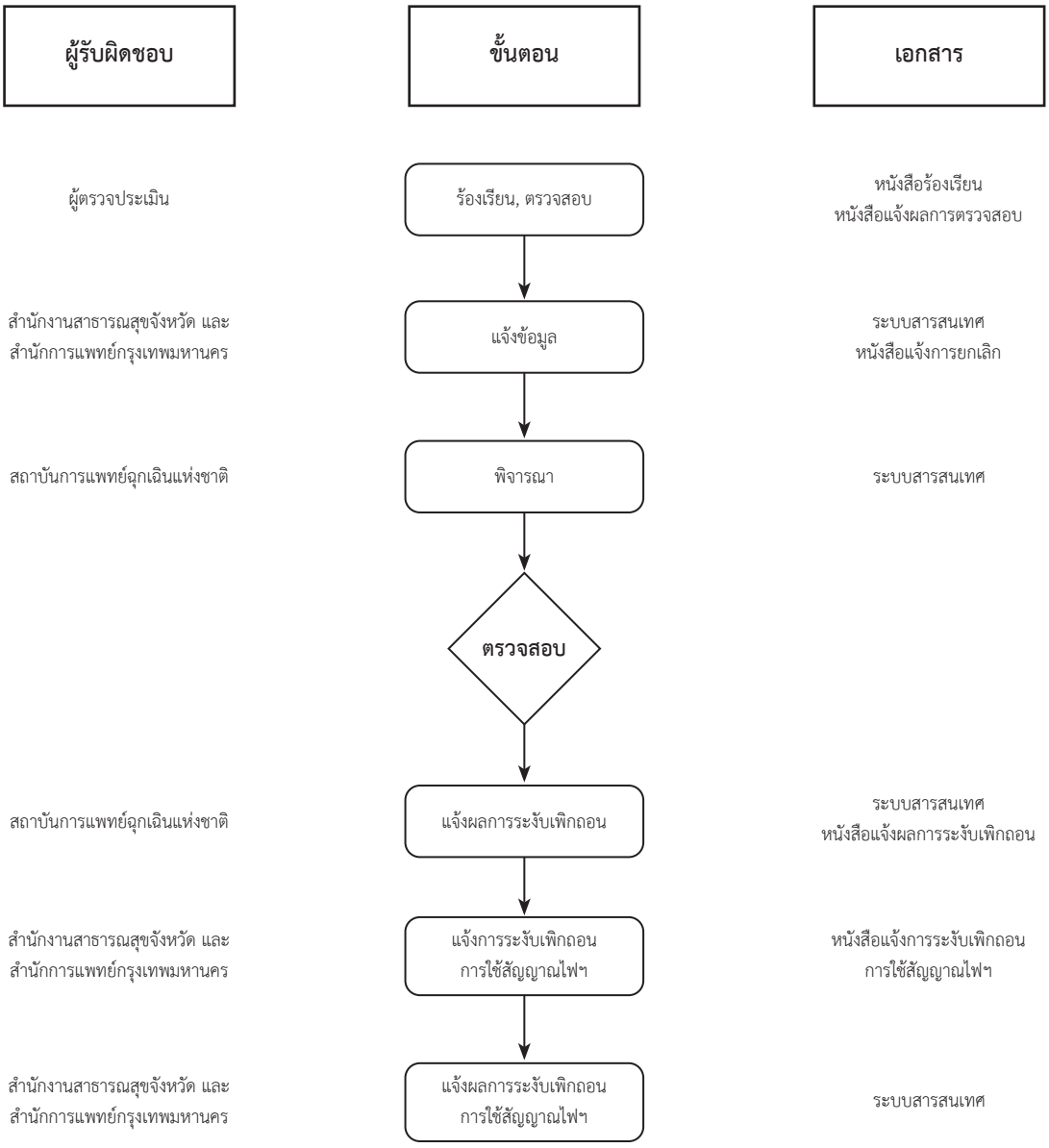

บทที่ ๒

เอกสารแบบฟอร์มการขอและการประเมินสำหรับการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

บทที่ ๒

เอกสารแบบฟอร์มการขอและการประเมินสำหรับการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

เพื่อให้การรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินเป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย และมีประสิทธิภาพ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติได้จัดทำแบบฟอร์มคำร้องขอรับการตรวจรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ใบรายงานผลการตรวจรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและอุปกรณ์ทางการแพทย์สำหรับรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน เพื่อใช้ในการตรวจสอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน โดยมีเอกสารดังนี้

- แบบคำร้องขอรับการตรวจรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน (REQ 001)

- แบบคำร้องขอรับการตรวจรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินกรณีเปลี่ยนแปลงผู้ครอบครอง/ผู้ถือกรรมสิทธิ์ สำหรับรถที่ปฏิบัติงานในหน่วยปฏิบัติงานเดิม (REQ 002)

- แบบคำร้องขอรับการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินกรณีได้รับการรับรองแล้วแต่มีการย้ายรถไปหน่วยงานอื่นหรือผู้ครอบครอง/ผู้ถือกรรมสิทธิ์ย้ายหน่วยสังกัด (REQ 003)

- แบบคำร้องขอรับการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินกรณีได้รับการรับรองแล้วแต่มีการเปลี่ยนชื่อหน่วย (REQ 004)

-แบบประเมินการตรวจรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและอุปกรณ์ทางการแพทย์สำหรับรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทลำเลียงผู้ป่วย ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐาน (EVA 01)

- แบบประเมินการตรวจรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและอุปกรณ์ทางการแพทย์สำหรับรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทลำเลียงผู้ป่วย ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูงและขั้นเฉพาะทาง (EVA 02)

-แบบประเมินการตรวจสภาพรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วยประเภทสนับสนุนการปฏิบัติการ(รถสนับสนุนการสื่อสารในสถานการณ์ฉุกเฉิน รถสนับสนุนการ รับ – ส่ง สัญญาณดาวเทียม และรถบัญชาการสถานการณ์ฉุกเฉิน) (EVA 03)

-แบบประเมินการตรวจสภาพรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทสนับสนุนการปฏิบัติการแพทย์ (รถจักรยานยนต์) (Motorlance) (EVA 04)

-แบบประเมินการตรวจสภาพรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทสนับสนุนการปฏิบัติการแพทย์ (ประเภทรถยนต์) รถลำเลียงยา เวชภัณฑ์ เครื่องมือทางการแพทย์ ผู้ปฏิบัติการ หรืออวัยวะสำคัญ (EVA 05)

-แบบประเมินการตรวจสภาพรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทสนับสนุนการปฏิบัติการแพทย์ (ประเภทรถแพทย์ฉุกเฉิน (Doctor Car)) (EVA 06)

FORM REQ001

แบบคำร้องขอรับการตรวจรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

เขียนที่ .....

วันที่ .....

เรียน .....(เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ หรือ นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดหรือผู้อำนวยการสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร)

ข้าพเจ้าชื่อ.(.ผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการ)...ที่อยู่.....
หน่วยปฏิบัติการที่สังกัด ..... ที่ตั้ง.....

ขอรับการตรวจรับรองเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน ดังรายละเอียดต่อไปนี้
ชื่อผู้ครอบครองรถ .....ที่อยู่.....
.....

☐ ขอรับการรับรองใหม่ ☐ ขอต่ออายุการรับรอง (เคยได้รับการรับรองจาก สพฉ.)

ประเภทรถที่ขอการรับรอง

ประเภทลำเลียงผู้ป่วย

☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐาน ☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูง ☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นเฉพาะทาง

ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย (สนับสนุนการปฏิบัติการอำนวยการ)

☐ รถสนับสนุนการสื่อสารในสถานการณ์ฉุกเฉิน ☐ รถสนับสนุนการ รับ - ส่ง สัญญาณดาวเทียม
☐ รถบัญชาการในสถานการณ์ฉุกเฉิน

ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย (สนับสนุนการปฏิบัติการแพทย์)

☐ ประเภทรถจักรยานยนต์ (Motorlance) ☐ รถแพทย์ฉุกเฉิน (Doctor Car)
☐ รถลำเลียงยา, เวชภัณฑ์, เครื่องมือทางการแพทย์, ผู้ปฏิบัติการ, หรืออวัยวะสำคัญ

ลักษณะ ☐ รย.๑ ☐ รย.๒ ☐ รย.๓ ☐ รย.๔ ☐ อื่น ๆ ระบุ.....

** หมายเหตุ: สามารถเลือกขอรับการรับรองได้ ๑ ประเภทเท่านั้น

หมายเลขตัวถัง.....หมายเลขทะเบียน ..... ปีที่จดทะเบียน.....หมวดจังหวัด ..... ยี่ห้อรถ .....สี.....

.....

( )

ผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการ

วันที่...../...../.....

FORM REQ002

แบบคำร้องขอรับการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน
กรณีเปลี่ยนแปลงผู้ครอบครอง/ผู้ถือกรรมสิทธิ์ สำหรับรถที่ปฏิบัติงานในหน่วยปฏิบัติงานเดิม

เขียนที่ .....

วันที่ .....

เรียน .....(เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ หรือ นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดหรือผู้อำนวยการสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร)

ข้าพเจ้าชื่อ.(.ผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการ) ชื่อ.....
ชื่อหน่วยปฏิบัติการ ..... ที่ตั้ง.....

ขอแก้ไขข้อมูลรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน กรณีเปลี่ยนแปลงผู้ครอบครอง/ผู้ถือกรรมสิทธิ์ สำหรับรถที่ปฏิบัติงานในหน่วยปฏิบัติงานเดิม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

รถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน หมายเลขทะเบียน .....ทะเบียนจังหวัด.....
ปีที่จดทะเบียน ..... หมายเลขตัวถัง..... ยี่ห้อรถ .....สี.....
ชื่อผู้ครอบครองรถ (เดิม) .....
ชื่อผู้ครอบครองรถ (ใหม่).....

☐ ขอหนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบ ฯ ฉบับใหม่

ประเภทรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ขอแก้ไข

ประเภทลำเลียงผู้ป่วย

☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐาน ☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูง ☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นเฉพาะทาง

ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย (สนับสนุนการปฏิบัติการอำนวยการ)

☐ รถสนับสนุนการสื่อสารในสถานการณ์ฉุกเฉิน ☐ รถสนับสนุนการ รับ - ส่ง สัญญาณดาวเทียม
☐ รถบัญชาการในสถานการณ์ฉุกเฉิน

ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย (สนับสนุนการปฏิบัติการแพทย์)

☐ ประเภทรถจักรยานยนต์ (Motorlance) ☐ รถแพทย์ฉุกเฉิน (Doctor Car)
☐ รถลำเลียงยา, เวชภัณฑ์, เครื่องมือทางการแพทย์, ผู้ปฏิบัติการ, หรืออวัยวะสำคัญ

ลงชื่อ .....
( )
ผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการ

FORM REQ003

แบบคำร้องขอรับการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน
กรณีได้รับการรับรองแล้วแต่มีการย้ายรถไปหน่วยงานอื่น
หรือผู้ครอบครอง/ผู้ถือกรรมสิทธิ์ย้ายหน่วยสังกัด

เขียนที่ .....

วันที่ .....

เรียน .....(เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ หรือ นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดหรือ ผู้อำนวยการสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร)

ข้าพเจ้าชื่อ.(.ผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการ) ชื่อ.....
ชื่อหน่วยปฏิบัติการ ..... ที่ตั้ง.....

ขอแก้ไขข้อมูลรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน กรณีได้รับการรับรองแล้วแต่มีการย้ายรถไปหน่วยงานอื่น หรือผู้ครอบครอง/ผู้ถือกรรมสิทธิ์ย้ายหน่วยสังกัด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

รถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน หมายเลขทะเบียน..... หมวดจังหวัด .....
ปีที่จดทะเบียน ..... ยี่ห้อรถ ..... สี .....
หมายเลขตัวถังรถ .....ชื่อผู้ครอบครอง .....
ที่อยู่.....
หน่วยปฏิบัติการที่สังกัด (เดิม).....
หน่วยปฏิบัติการที่สังกัด (ใหม่).....

☐ ขอหนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบ ฯ ฉบับใหม่

ประเภทรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ขอแก้ไข

ประเภทลำเลียงผู้ป่วย

☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐาน ☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูง ☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นเฉพาะทาง

ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย (สนับสนุนการปฏิบัติการอำนวยการ)

☐ รถสนับสนุนการสื่อสารในสถานการณ์ฉุกเฉิน ☐ รถสนับสนุนการ รับ - ส่ง สัญญาณดาวเทียม
☐ รถบัญชาการในสถานการณ์ฉุกเฉิน

ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย (สนับสนุนการปฏิบัติการแพทย์)

☐ ประเภทรถจักรยานยนต์ (Motorlance) ☐ รถแพทย์ฉุกเฉิน (Doctor Car)
☐ รถลำเลียงยา, เวชภัณฑ์, เครื่องมือทางการแพทย์, ผู้ปฏิบัติการ, หรืออวัยวะสำคัญ

ลงชื่อ .....
( )
ผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการ

FORM REQ004

แบบคำร้องขอรับการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน
กรณีได้รับการรับรองแล้วแต่มีการเปลี่ยนชื่อหน่วย

เขียนที่ .....

วันที่ .....

เรียน .....(เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ หรือ นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดหรือ ผู้อำนวยการสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร)

ข้าพเจ้าชื่อ.(.ผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการ) ชื่อ.....
ชื่อหน่วยปฏิบัติการ ..... ที่ตั้ง.....

ขอแก้ไขข้อมูลรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน กรณีได้รับการรับรองแล้วแต่มีการย้ายรถไปหน่วยงานอื่น หรือผู้ครอบครอง/ผู้ถือกรรมสิทธิ์ย้ายหน่วยสังกัด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

รถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน หมายเลขทะเบียน..... หมวดจังหวัด .....
ปีที่จดทะเบียน ..... ยี่ห้อรถ ..... สี .....
หมายเลขตัวถังรถ .....ชื่อผู้ครอบครองรถ .....
ที่อยู่.....
ชื่อหน่วยปฏิบัติการ (ชื่อเดิม).....
ชื่อหน่วยปฏิบัติการ (ชื่อใหม่).....

☐ ขอหนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบ ฯ ฉบับใหม่

ประเภทรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ขอแก้ไข

ประเภทลำเลียงผู้ป่วย

☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐาน ☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูง ☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นเฉพาะทาง

ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย (สนับสนุนการปฏิบัติการอำนวยการ)

☐ รถสนับสนุนการสื่อสารในสถานการณ์ฉุกเฉิน ☐ รถสนับสนุนการ รับ - ส่ง สัญญาณดาวเทียม
☐ รถบัญชาการในสถานการณ์ฉุกเฉิน

ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย (สนับสนุนการปฏิบัติการแพทย์)

☐ ประเภทรถจักรยานยนต์ (Motorlance) ☐ รถแพทย์ฉุกเฉิน (Doctor Car)
☐ รถลำเลียงยา, เวชภัณฑ์, เครื่องมือทางการแพทย์, ผู้ปฏิบัติการ, หรืออวัยวะสำคัญ

ลงชื่อ .....
( )
ผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการ

FORM EVA 01

แบบประเมิน

การตรวจรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและอุปกรณ์ทางการแพทย์สำหรับรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทลำเลียงผู้ป่วย <u>ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐาน</u>

ด้วยข้าพเจ้า.....ผู้ตรวจประเมินเลขที่.....
ได้ทำการตรวจประเมิน สภาพของรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วย ปฏิบัติการฉุกเฉินของหน่วยงาน ชื่อ.....ประเภทหน่วยงาน ☐ ภาครัฐ ☐ ภาคเอกชน☐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ☐ มูลนิธิหรือองค์กรการกุศลอื่นๆ ☐ อื่นๆ.....
หมายเลขตัวถัง.....หมายเลขทะเบียน .....
ปีที่จดทะเบียน.....หมวดจังหวัด ..... ยี่ห้อรถ .....สี.....
พบว่ามีคุณลักษณะรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน และอุปกรณ์ประจำรถ ฯ ดังนี้

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
	หมวดเครื่องมือและอุปกรณ์การแพทย์		
๑	เตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย มีล้อเข็น มีเข็มขัดนิรภัยรัดผู้ป่วย ไม่น้อยกว่า ๓ จุด และสามารถปรับนั่งได้ ล้อรถเข็นหมุนได้รอบ ๓๖๐ องศาอย่างน้อย ๒ ล้อ มีกลไกสำหรับช่วยเข็นขึ้นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน สามารถรองรับน้ำหนักทั้งหมดได้ไม่น้อยกว่า ๑๕๐ กิโลกรัม เป็นผลิตภัณฑ์จากผู้ผลิตที่ได้รับการรับรองคุณภาพมาตรฐานสากล (EN ๑๗๘๙) ผ่านการรับรองมาตรฐานการทดสอบการชนด้วยแรงไม่น้อยกว่า ๑๐ G ตามมาตรฐาน (EN ๑๘๖๕) หรือมาตรฐานอื่นหรือการทดสอบอื่นที่เทียบเท่าพร้อมแนบเอกสาร หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม มีเบาะรองนอนตลอดตามยาวของเตียง สามารถถอดล้างทำความสะอาดได้ มีช่องสำหรับเสียบเสาน้ำเกลือ ทั้งด้านซ้ายและขวา พร้อมเสาน้ำเกลือจำนวน ๑ ต้น สามารถปรับระดับสูงต่ำได้ และยึดติดกับโครงเตียงได้อย่างมั่นคง		☐ เอกสารรับรองผลิตภัณฑ์จากโรงงานผู้ผลิตหรือจากบริษัทหรือตัวแทนจัดจำหน่าย ☐ คู่มือการใช้งาน
๒	มีระบบป้องกันการกระดกของเตียงเมื่อผู้ป่วยนั่งบริเวณปลายเตียง ส่วนท้ายเตียงจะต้องมีความมั่นคงไม่กระดกล้ม		
๓	มีกลไกในการพับขาเตียงให้พับไปกับฐานเตียงโดยแยกบังคับให้ขาเตียงพับขึ้นทีละขา และเมื่อดึงเตียงลงจากรถล้อคู่หลังและคู่หน้าจะกางออกเองโดยอัตโนมัติ (Automatic Loading Stretcher) มีราวป้องกันผู้ป่วยตกเตียงทั้งสองข้าง สามารถพับเก็บไปด้านล่างได้		
๔	มีกลไกในการยึดตรึงผู้ป่วยเพื่อป้องกันการเลื่อนหลุดไปด้านหน้าหรือด้านหลังระหว่างการเคลื่อนย้าย โดยอาจเป็นเข็มขัดนิรภัยรัดผู้ป่วยไม่น้อยกว่า ๓ จุด หรือกลไกอื่นเพิ่มเติม		
๕	ฐานเตียง มีกลไกในการยึดตรึงระหว่างฐานเตียงและเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย เพื่อป้องกันไม่ให้เตียงหลุดออกจากฐานเตียงขณะเคลื่อนย้าย ผ่านการรับรองมาตรฐานการทดสอบการชนด้วยแรงไม่น้อยกว่า ๑๐ G ตามมาตรฐาน (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม		

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
๖	ฐานเตียงสำหรับติดตั้งบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน มีความมั่นคงปลอดภัย โดยฐานเตียงได้รับการทดสอบความปลอดภัยตามมาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือ (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม		
๗	มี Long Spinal Board พร้อมสายรัดตรึง ที่ยึดตรึงศีรษะ (Head Immobilizer) สามารถใช้ล็อคศีรษะผู้ป่วย/ผู้บาดเจ็บกับแผ่นกระดานรองหลังได้อย่างมั่นคง โดยมีกลไกสำหรับประคองศีรษะผู้ป่วย/ผู้บาดเจ็บและมีฐานรองสำหรับยึดติดกับแผ่นกระดานรองหลัง ได้รับการทดสอบความปลอดภัยตามมาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือ (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม		☐ สำเนาใบรับรองมาตรฐานอุตสาหกรรม (มอก.)
๘	มีอุปกรณ์ในการยึดตรึงแขนขาในกรณีผู้ป่วยมีแขนขาผิดรูป ไม่น้อยกว่า ๓ ขนาด		
๙	มีเฝือกคอชนิดแข็ง (Hard Collar) ไม่น้อยกว่า ๓ ขนาด		
๑๐	มีเฝือกดาม แขน ขา		
๑๑	มีแหล่งกำเนิดออกซิเจน พร้อมระบบจ่ายก๊าซ ชุด Regulator (ชุดลดแรงดัน) ที่ใช้งานได้ดี/ปลอดเชื้อ ๑๑.๑. มีกลไกยึดตรึง ไม่ให้หลุดออกจากจุดยึดในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ ๑๑.๒. มีกลไกในการปรับอัตราการไหลของออกซิเจน สามารถปรับอัตราการไหล ๐ - ๑๕ ลิตร/นาที หรือมีกลไกที่สามารถให้ออกซิเจนกับผู้ป่วยได้เพียงพอกับความต้องการ		
๑๒	มีแหล่งกำเนิดออกซิเจนแบบพกพาน้ำหนักรวมไม่เกิน ๕ กิโลกรัมสำหรับเคลื่อนย้ายได้สะดวกพร้อมกระเป๋าหิ้วพร้อมชุดยึดบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้มาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม		☐ สำเนาใบรับรองมาตรฐานอุตสาหกรรม (มอก.)
๑๓	มีอุปกรณ์เพื่อใช้ในการวัดและติดตามสัญญาณชีพซึ่งได้แก่ อุณหภูมิร่างกาย ชีพจร ความดันโลหิต และความอิ่มตัวของออกซิเจนในฮีโมโกลบินจากชีพจร (Pulse Oximetry)		
๑๔	มีกระเป๋าปฐมพยาบาลพร้อมอุปกรณ์พื้นฐาน ได้แก่ ถุงมือปราศจากเชื้อ สำลี ไม้พันสำลี ผ้าก๊อซชนิดบางและหนา Elastic Bandage ขนาด ๔ และ ๖ นิ้ว พลาสเตอร์เหนียว กรรไกร แอลกอฮอล์ น้ำเกลือสำหรับล้างแผล อุปกรณ์ล้างตา		
๑๕	มีอุปกรณ์สำหรับดูดเสมหะ และมีกลไกการยึดตรึงอุปกรณ์ดูดเสมหะ ไม่มีส่วนประกอบที่อาจจะแตกได้เมื่อเกิดอุบัติเหตุ		
๑๖	มีชุดสำหรับหนีบสายสะดือ		
๑๗	มีเครื่องมือตรวจวัดระดับน้ำตาลในเลือด		
๑๘	อาจมีเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจด้วยไฟฟ้าชนิดอัตโนมัติ (Automated External Defibrillator) และมีกลไกในการยึดตรึงเครื่องดังกล่าวประจำยานพาหนะ/สามารถเคลื่อนย้ายไปใช้นอกยานพาหนะได้		
๑๙	มีอุปกรณ์และกระเป๋าสำหรับเก็บอุปกรณ์ตามมาตรฐาน BLS, PHTLS		

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
๒๐	มีอุปกรณ์ที่ใช้เพื่อการเปิดทางเดินหายใจและช่วยเหลือการหายใจเบื้องต้น เช่น Pocket Mask Oro Pharyngeal Airway		
๒๑	มี Self Inflating Bag สำหรับช่วยหายใจ ผู้ใหญ่ เด็ก และเด็กแรกเกิด		
๒๒	มีเก้าอี้พร้อมล้อเข็น สำหรับเคลื่อนย้ายผู้ป่วยขึ้นลงบันได (Stair chair)		
	หมวดเครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน		
๑	ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง - น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวาเหนือศีรษะของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายเหนือศีรษะของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓		
๒	มีสัญลักษณ์หน่วยงานสังกัดขนาดชัดเจน ชื่อหน่วยงานสังกัดมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร		
๓	มีเครื่องขยายเสียงขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐๐ วัตต์ พร้อมลำโพง ใช้กับไฟกระแสตรง ๑๒ โวลต์ พร้อมใช้งาน		
๔	มีชุดอุปกรณ์ที่มีกลไกในการแปลงกระแสไฟฟ้ากระแสตรงที่มีแรงดัน ๑๒ โวลต์ เป็นไฟฟ้ากระแสสลับที่มีแรงดัน ๒๒๐ โวลต์ ความถี่ ๕๐ เฮิรตซ์ ขนาดไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ วัตต์ (เป็นแบบ Pure Sine Wave) พร้อมปลั๊กไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์ จำนวนไม่น้อยกว่า ๒ จุดและมีปลั๊กไฟฟ้าแบบที่ USB อย่างน้อย ๑ จุด และมีชุดสายพ่วงต่อแบบม้วนสำหรับใช้ไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์		
๕	มีสวิทช์ตัดไฟฟ้า (Circuit Breaker) สำหรับห้องปฏิบัติการซึ่งติดตั้งอยู่ในห้องคนขับ		
๖	มีเครื่องวิทยุคมนาคม ในกรณียื่นขอรับรองครั้งแรกให้ดำเนินการตามระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) พ.ศ. ๒๕๖๒ และของสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนด ในกรณีต่ออายุรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินให้มีหนังสืออนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ		☐ ใบอนุญาตให้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคม
๗	อุปกรณ์ควบคุมสถานการณ์ - กรวยยาง - กระบองไฟกระพริบ - ไฟฉายส่องสว่าง - เทปจราจร - เสื้อสะท้อนแสง - นกหวีด		
๘	มีกล้องบันทึกภาพภายในรถและการจราจร สามารถบันทึกภาพได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติภารกิจและสามารถเชื่อมต่อกับศูนย์ควบคุมรถพยาบาลได้		
๙	มีระบบติดตามและระบุตำแหน่งรถยนต์ ที่สามารถเชื่อมกับระบบที่ สพฉ. กำหนด (ศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการ หรือกรมขนส่งทางบก)		

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
๑๐	มีเครื่องดับเพลิงแบบยกหิ้ว มีมาตรฐาน มอก. สามารถดับเพลิงได้ ตาม Class A B C ได้ ระยะเวลาไม่น้อยกว่าถังดับเพลิงชนิดเหลวระเหยชนิดไม่มีสาร CFC ขนาดไม่น้อยกว่า ๕ ปอนด์พร้อมติดตั้ง ๑ ชุด		☐ สำเนาใบรับรองมาตรฐานอุตสาหกรรม (มอก.)
๑๑	มีอุปกรณ์ป้องกันและควบคุมการติดเชื้อที่เพียงพอกับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน ได้แก่ ถุงมือ Mask ถุงขยะติดเชื้อ ผ้ากันเปื้อน รองเท้าบู๊ต น้ำยาทำความสะอาดพื้นผิวภายในรถ น้ำยาล้างมือแบบแห้ง		
	หมวดส่วนประกอบด้านรถหรือยานพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)		
๑	เป็นรถหรือพาหนะสำหรับการบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่มีมิติขนาดและอุปกรณ์ ส่วนควบเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.๒๕๒๒ ตัวถังสีขาวและมีแถบสีเหลืองฉุกเฉินการแพทย์ Sulphur Yellow รหัสสี RAL ๑๐๑๖ เป็นหลัก (แถบสีเหลืองอาจเป็นสติกเกอร์หรือสีทารถ) คาดรอบรถหรือพาหนะ มีขนาดความกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร		
๒	ติดฟิล์มกรองแสงชนิดมาตรฐาน เพื่อความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของผู้ป่วย เมื่อวัดการผ่านของแสงแล้วต้องผ่านทั้งกระจกและฟิล์มกรองแสงที่มีแสงผ่านได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔๐		
๓	ห้องคนขับมีผนังกั้นแยกออกจากช่วงหลังซึ่งจัดเป็นห้องปฏิบัติการ มีวัสดุกั้นแบ่งและมีกลไกในการสื่อสารถึงกันได้ โดยห้องคนขับและห้องปฏิบัติการ ชุดผนังต้องออกแบบให้มีความแข็งแรง ปลอดภัยกับผู้โดยสารและผู้ขับเมื่อเกิดการชน (เช่น UN-ECE R๖๖ หรือตามมาตรฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการชน หรือการทดสอบอื่นที่เทียบเท่าหรือดีกว่า หรือตามที่ สพฉ. กำหนดเพิ่มเติม) พร้อมเอกสารยืนยัน		☐ เอกสารรับรองผลิตภัณฑ์จากโรงงานผู้ผลิตหรือจาก บริษัทหรือตัวแทนจัดจำหน่าย ☐ คู่มือการใช้งาน
๔	มีระบบปรับอากาศ มีคุณสมบัติดังนี้ ๔.๑ ติดตั้งพัดลมไฟฟ้าระบายอากาศ จำนวน ๑ เครื่อง โดยมีสวิทช์ปิด – เปิด อยู่ในชุดควบคุมเดียวกันที่แผงทั้งหมด โดยที่ติดตั้งด้านบนของห้องปฏิบัติการ รอยต่อจะต้องเชื่อมด้วยวัสดุถาวรกันน้ำอย่างดี โดยฝาครอบด้านนอกตัวรถและในตัวรถที่สามารถกันน้ำอย่างดี ๔.๒ ในห้องคนขับและห้องปฏิบัติการ ติดตั้งระบบปรับอากาศตามมาตรฐาน ผู้ผลิตและติดตั้งระบบกรองอากาศฆ่าเชื้อโรค (มีระบบเครื่องปรับอากาศที่มีการติดตั้ง Filter หรือ ระบบที่ฆ่าเชื้อและกรองฝุ่นละอองได้) โดยอาจแยกระบบปรับอากาศของห้องคนขับออกจากห้องปฏิบัติการได้ และติดตั้งพัดลมไฟฟ้าหรือเครื่องระบายอากาศในห้องปฏิบัติการ		

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
	๔.๓ ในกรณีที่รถมีระบบปรับอากาศเดียวไม่สามารถแยกระบบปรับอากาศของห้องคนขับออกจากห้องปฏิบัติการ จะต้องมีกลไกในการป้องกันมิให้อากาศในห้องปฏิบัติการกลับเข้าไปสู่ห้องคนขับได้		
๕	ในห้องคนขับมีวิทยุพร้อมชุดแสดงภาพจากกล้องส่องหลังและแผนที่ดาวเทียมเพื่อช่วยในการหาเส้นทางมีวิทยุพร้อมลำโพง และมีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่ง (กรณีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยมีไม่ครบ ให้ตรวจเฉพาะเบาะนั่งคู่หน้าเท่านั้น)		
๖	ห้องคนขับมีประตู ปิด - เปิด ทั้งด้านซ้ายและด้านขวาที่มีกุญแจล็อค		
๗	ห้องปฏิบัติการ ๗.๑ มีกลไกในการเข้าถึงส่วนของห้องปฏิบัติการ โดยมีระบบล็อคป้องกันการเหวี่ยงของประตูเมื่อเปิดใช้งาน		
	๗.๒ มีขนาดความสูงที่เหมาะสมในการปฏิบัติการช่วยชีวิต วัดจากพื้นเตียงของผู้ป่วยในห้องปฏิบัติการถึงด้านบนสุดของห้องปฏิบัติการ โดยมีความสูงไม่น้อยกว่า ๙๐๐ มิลลิเมตร หรือมีความสูงที่เพียงพอที่สามารถปฏิบัติการฉุกเฉินได้อย่างสะดวก หรือมีเครื่องช่วยกระบวนการปั๊มและฟื้นคืนชีพผู้ป่วย (Auto CPR)		
๘	มีแผ่นบังแสงแดดกระจกด้านหน้าซ้าย - ขวา ข้างละ ๑ อัน		
๙	มีชั้นสำหรับเก็บเอกสารทางการแพทย์ เป็นแบบล็อคได้มีฝาปิดที่แน่นหนา		
๑๐	มีเครื่องประจุไฟแบตเตอรี่ (Battery Charger)		
๑๑	มีชุดแปลงไฟฟ้าจากกระแสตรง ๑๒ โวลต์ เป็นกระแสสลับ ๒๒๐ โวลต์ ๕๐ เฮิรตซ์ เพื่อใช้กับเครื่องมือแพทย์		
๑๒	มีชุดควบคุมระบบไฟฟ้า, ไฟฟ้าแสงสว่าง (Cut Out) ของห้องปฏิบัติการ อยู่ในห้องคนขับ		
๑๓	ในห้องคนขับและห้องปฏิบัติการ ติดตั้งระบบปรับอากาศ แยกควบคุมแอร์ทั้งสองห้องสามารถปรับทิศทาง – ระดับความเย็นได้		
๑๔	ส่วนที่ใช้เพื่อการบำบัดรักษาที่อยู่ด้านหลังของส่วนผู้ขับขี่จัดเป็นห้องปฏิบัติการให้มีพื้นที่เพียงพอสำหรับการจัดวางเตียงพร้อมผู้ป่วยฉุกเฉินในลักษณะนอนราบ มีประตูปิดด้านท้าย ปิดล็อคสนิทเมื่อมีการลำเลียงหรือขนย้ายผู้ป่วย และต้องมีพื้นที่สำหรับผู้ปฏิบัติการในการให้การช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินอย่างเพียงพอ		
๑๕	ผนังและฝ้าเพดานภายในห้องปฏิบัติการทำด้วยวัสดุที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายในกรณีอุบัติเหตุและไม่ปลดปล่อยควันพิษในกรณีที่เกิดไฟไหม้ มีไฟให้แสงสว่าง เป็นไฟ LED แบบสำหรับใช้ทางการแพทย์ ติดตั้งตามตำแหน่งที่เหมาะสมจำนวน ๔ ชุด แยกสวิทซ์ปิด – เปิดแต่ละชุดให้มีความสว่างเพียงพอ		
๑๖	พื้นผิวพาหนะภายในส่วนห้องปฏิบัติการมีพื้นผิวเรียบไม่ลื่น ทนต่อสารเคมีเพื่อทำความสะอาด		
๑๗	ในห้องปฏิบัติการฝั่งประตูด้านข้างสามารถรองรับผู้โดยสารได้ ๒ ที่นั่ง และมีกลไกในการปรับเบาะเพื่อให้มี Clearance ช่องทางเดินไม่น้อยกว่า ๒๐ เซนติเมตร มีชุด		☐ เอกสารรับรองผลิตภัณฑ์

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
	เก้าอี้นั่งเดี่ยว ๒ ที่นั่ง ปรับเอนนอนได้ ติดตั้งบนฐานเก้าอี้ยึดล็อคกับพื้นรถตามมาตรฐานการรองรับการกระแทก ๑๐ G (พร้อมแนบเอกสารรับรอง) หรือการทดสอบอื่นที่ได้มาตรฐานเทียบเท่า พร้อมเข็มขัดนิรภัยแบบดึงรั้งสี่จุดปลดล็อคเดียว ติดตั้งกับเก้าอี้ทุกตัวยึดติดกับโครงสร้างรถอย่างมั่นคงตามมาตรฐาน UN-ECE R ๑๔, UN-ECE R๑๖ หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม		จากโรงงานผู้ผลิต หรือจาก บริษัท หรือตัวแทนจัดจำหน่าย ☐ คู่มือการใช้งาน
๑๘	ภายในห้องปฏิบัติการส่วนท้ายสุดด้านบนติดตั้งโคมไฟสปอร์ตไลท์ชนิดปรับได้ มีสวิทช์ควบคุมชนิด ๒ ทาง สามารถควบคุมการเปิด – ปิด ได้ จากห้องคนขับและส่วนท้ายของห้องปฏิบัติการ		
๑๙	มีที่จัดเก็บอุปกรณ์การแพทย์และอุปกรณ์อื่นที่จำเป็นอย่างเป็นสัดส่วน เป็นระเบียบ และมีความปลอดภัยจากการหลุดร่วงปลิวออกจากที่จัดเก็บในกรณีที่มีการชนหรือกระแทกหรือพลิกคว่ำของรถ		
๒๐	มีประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจ โดยมีความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ไม่ต่ำกว่าประเภท ๕ (แบบประกัน ๒ บวก แบบประกัน ๓ บวก)		☐ สำเนาเอกสารประกันภัยรถยนต์

<u>ความเห็นของผู้ประเมิน</u>

ผลการตรวจประเมินรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของรถคันดังกล่าว

☐ เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรรับรอง

☐ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรไม่รับรอง

☐ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนดเห็นสมควรเสนอให้คณะกรรมการที่กำกับดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉินระดับจังหวัด พิจารณาเสนอความเห็นให้สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติให้การรับรองเพื่อประโยชน์ต่อพื้นที่ (ให้แนบเอกสารแจ้งสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เพื่อพิจารณารับรองฯ ต่อไป)

..... ผู้ตรวจประเมิน

(.....)

วันที่...../ เดือน...../ พ.ศ.....

FORM EVA 02

แบบประเมิน
การตรวจรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและอุปกรณ์ทางการแพทย์สำหรับรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทลำเลียงผู้ป่วย ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูงและขั้นเฉพาะทาง

ด้วยข้าพเจ้า..... ผู้ตรวจประเมินเลขที่.....
ได้ทำการตรวจประเมิน สภาพของรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วย ปฏิบัติการฉุกเฉินของหน่วยงาน ชื่อ.....ประเภทหน่วยงาน ☐ ภาครัฐ ☐ ภาคเอกชน ☐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ☐ มูลนิธิหรือองค์กรการกุศลอื่นๆ ☐ อื่นๆ.....
หมายเลขตัวถัง.....หมายเลขทะเบียน .....
ปีที่จดทะเบียน.....หมวดจังหวัด ..... ยี่ห้อรถ .....สี.....
พบว่ามีคุณลักษณะรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน และอุปกรณ์ประจำรถ ฯ ดังนี้

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
	หมวดเครื่องมือและอุปกรณ์การแพทย์		
๑	เตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย มีล้อเข็น มีเข็มขัดนิรภัยรัดผู้ป่วย ไม่น้อยกว่า ๓ จุด และสามารถปรับนั่งได้ ล้อรถเข็นหมุนได้รอบ ๓๖๐ องศาอย่างน้อย ๒ ล้อ มีกลไกสำหรับช่วยเข็นขึ้นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน สามารถรองรับน้ำหนักทั้งหมดได้ไม่น้อยกว่า ๑๕๐ กิโลกรัม เป็นผลิตภัณฑ์จากผู้ผลิตที่ได้รับการรับรองคุณภาพมาตรฐานสากล (EN ๑๗๘๙) ผ่านการรับรองมาตรฐานการทดสอบการชนด้วยแรงไม่น้อยกว่า ๑๐ G ตามมาตรฐาน (EN ๑๘๖๕) หรือมาตรฐานอื่นหรือการทดสอบอื่นที่เทียบเท่าพร้อมแนบเอกสาร หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม มีเบาะรองนอนตลอดตามยาวของเตียง สามารถถอดล้างทำความสะอาดได้ มีช่องสำหรับเสียบเสาน้ำเกลือ ทั้งด้านซ้ายและขวา พร้อมเสาน้ำเกลือจำนวน ๑ ต้น สามารถปรับระดับสูงต่ำได้ และยึดติดกับโครงเตียงได้อย่างมั่นคง		☐ เอกสารรับรองผลิตภัณฑ์จากโรงงานผู้ผลิตหรือจาก บริษัทหรือตัวแทนจัดจำหน่าย ☐ คู่มือการใช้งาน
๒	มีระบบป้องกันการกระดกของเตียงเมื่อผู้ป่วยนั่งบริเวณปลายเตียง ส่วนท้ายเตียงจะต้องมีความมั่นคงไม่กระดกล้ม		
๓	มีกลไกในการพับขาเตียงให้พับไปกับฐานเตียงโดยแยกบังคับให้ขาเตียงพับขึ้นทีละขา และเมื่อดึงเตียงลงจากรถล้อคู่หลังและคู่หน้าจะกางออกเองโดยอัตโนมัติ (Automatic Loading Stretcher) มีราวป้องกันผู้ป่วยตกเตียงทั้งสองข้าง สามารถพับเก็บไปด้านล่างได้		
๔	มีกลไกในการยึดตรึงผู้ป่วยเพื่อป้องกันการเลื่อนหลุดไปด้านหน้าหรือด้านหลังระหว่างการเคลื่อนย้าย โดยอาจเป็นเข็มขัดนิรภัยรัดผู้ป่วยไม่น้อยกว่า ๓ จุด หรือกลไกอื่นเพิ่มเติม		
๕	ฐานเตียง มีกลไกในการยึดตรึงระหว่างฐานเตียงและเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย เพื่อป้องกันไม่ให้เตียงหลุดออกจากฐานเตียงขณะเคลื่อนย้าย ผ่านการรับรองมาตรฐานการทดสอบการชนด้วยแรงไม่น้อยกว่า ๑๐ G ตามมาตรฐาน (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม		

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
๖	ฐานเตียงสำหรับติดตั้งบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน มีความมั่นคงปลอดภัย โดยฐานเตียงได้รับการทดสอบความปลอดภัยตามมาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือ (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม		
๗	มี Long Spinal Board พร้อมสายรัดตรึง ที่ยึดตรึงศีรษะ (Head Immobilizer) สามารถใช้ล็อคศีรษะผู้ป่วย/ผู้บาดเจ็บกับแผ่นกระดานรองหลังได้อย่างมั่นคง โดยมีกลไกสำหรับประคองศีรษะผู้ป่วย/ผู้บาดเจ็บและมีฐานรองสำหรับยึดติดกับแผ่นกระดานรองหลัง ได้รับการทดสอบความปลอดภัยตามมาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือ (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม		☐ สำเนาใบรับรองมาตรฐานอุตสาหกรรม (มอก.)
๘	มีอุปกรณ์ในการยึดตรึงแขนขาในกรณีผู้ป่วยมีแขนขาผิดรูป ไม่น้อยกว่า ๓ ขนาด		
๙	มีเฝือกคอชนิดแข็ง (Hard Collar) ไม่น้อยกว่า ๓ ขนาด		
๑๐	มีเฝือกดาม แขน ขา		
๑๑	มีแหล่งกำเนิดออกซิเจน พร้อมระบบจ่ายก๊าซ ชุด Regulator (ชุดลดแรงดัน) ที่ใช้งานได้ดี/ปลอดเชื้อ ๑๑.๑ มีกลไกยึดตรึง ไม่ให้หลุดออกจากจุดยึดในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ ๑๑.๒ มีกลไกในการปรับอัตราการไหลของออกซิเจน สามารถปรับอัตราการไหล ๐ - ๑๕ ลิตร/นาที หรือมีกลไกที่สามารถให้ออกซิเจนกับผู้ป่วยได้เพียงพอกับความต้องการ		
๑๒	มีแหล่งกำเนิดออกซิเจนแบบพกพาน้ำหนักรวมไม่เกิน ๕ กิโลกรัมสำหรับเคลื่อนย้ายได้สะดวกพร้อมกระเป๋าหิ้วพร้อมชุดยึดบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้มาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม		☐ สำเนาใบรับรองมาตรฐานอุตสาหกรรม (มอก.)
๑๓	มีอุปกรณ์เพื่อใช้ในการวัดและติดตามสัญญาณชีพซึ่งได้แก่ อุณหภูมิร่างกาย ชีพจรความดันโลหิต อัตราการหายใจ และความอิ่มตัวของออกซิเจนในฮีโมโกลบินจากชีพจร (Pulse Oximetry) หรืออื่น ๆที่จำเป็นต่อผู้ป่วย		
๑๔	มีกระเป๋าปฐมพยาบาลพร้อมอุปกรณ์พื้นฐาน ได้แก่ ถุงมือปราศจากเชื้อ สำลี ไม้พันสำลี ผ้าก๊อซชนิดบางและหนา Elastic Bandage ขนาด ๔ และ ๖ นิ้ว พลาสเตอร์เหนียว กรรไกร แอลกอฮอล์ น้ำเกลือสำหรับล้างแผล อุปกรณ์ล้างตา		
๑๕	มีอุปกรณ์สำหรับดูดเสมหะ และมีกลไกการยึดตรึงอุปกรณ์ดูดเสมหะ ไม่มีส่วนประกอบที่อาจจะแตกได้เมื่อเกิดอุบัติเหตุ		
๑๖	มีอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการช่วยเหลือการคลอดฉุกเฉิน		
๑๗	มีเครื่องมือตรวจวัดระดับน้ำตาลในเลือด		
๑๘	มีเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจด้วยไฟฟ้า (Defibrillator หรือ Automated External Defibrillator) และมีกลไกในการยึดตรึงเครื่องดังกล่าวประจำยานพาหนะ /สามารถเคลื่อนย้ายไปใช้นอกยานพาหนะได้		

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
๑๙	มีอุปกรณ์และกระเป๋าสำหรับเก็บอุปกรณ์ตามมาตรฐาน ACLS ATLS หรือ PHTLS		
ที่	**รายการ**	**มี**	**หมายเหตุ**
๒๐	มีอุปกรณ์ที่ใช้เพื่อการเปิดทางเดินหายใจและช่วยเหลือการหายใจเบื้องต้นและขั้นสูง เช่น Pocket Mask, Oro Pharyngeal Airway, Endotracheal Tube, Supraglottic Airway With Gastric Access เป็นต้น		
๒๑	มี Self Inflating Bag สำหรับช่วยหายใจ ผู้ใหญ่ เด็ก และเด็กแรกเกิด		
๒๒	มี Portable Respirator ซึ่งมีความสามารถในการช่วยหายใจในเด็กและผู้ใหญ่ สามารถทำ Low Flow Ventilation และสามารถทำ PEEP (Positive End Expiration Pressure)		
๒๓	ยาและเวชภัณฑ์ ตามรายละเอียดที่กำหนด และมีคุณภาพสำหรับใช้กับผู้ป่วย จำนวน/ปริมาณตามความจำเป็นอย่างน้อยเท่ากับมาตรฐาน ACLS ATLS PHTLS		
๒๔	มีเก้าอี้พร้อมล้อเข็น สำหรับเคลื่อนย้ายผู้ป่วยขึ้นลงบันได (Stair chair)		
	หมวดเครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน		
๑	ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง - น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวาเหนือศีรษะของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายเหนือศีรษะของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓		
๒	มีสัญลักษณ์หน่วยงานสังกัดขนาดชัดเจน ชื่อหน่วยงานสังกัดมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร		
๓	มีเครื่องขยายเสียงขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐๐ วัตต์ พร้อมลำโพง ใช้กับไฟกระแสตรง ๑๒ โวลต์ พร้อมใช้งาน		
๔	มีชุดอุปกรณ์ที่มีกลไกในการแปลงกระแสไฟฟ้ากระแสตรงที่มีแรงดัน ๑๒ โวลต์ เป็นไฟฟ้ากระแสสลับที่มีแรงดัน ๒๒๐ โวลต์ ความถี่ ๕๐ เฮิรตซ์ ขนาดไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ วัตต์ (เป็นแบบ Pure Sine Wave) พร้อมปลั๊กไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์ จำนวนไม่น้อยกว่า ๒ จุดและมีปลั๊กไฟฟ้าแบบที่ USB อย่างน้อย ๑ จุด และมีชุดสายพ่วงต่อแบบม้วนสำหรับใช้ไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์		
๕	มีสวิทช์ตัดไฟฟ้า (Circuit Breaker) สำหรับห้องปฏิบัติการซึ่งติดตั้งอยู่ในห้องคนขับ		
๖	มีเครื่องวิทยุคมนาคม ในกรณียื่นขอรับรองครั้งแรกให้ดำเนินการตามระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) พ.ศ. ๒๕๖๒ และของสำนักงาน		☐ใบอนุญาตจดทะเบียน

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
	คณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนด ในกรณีต่ออายุรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินให้มีหนังสืออนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ		
ที่	**รายการ**	**มี**	**หมายเหตุ**
๗	อุปกรณ์ควบคุมสถานการณ์ - กรวยยาง - กระบองไฟกระพริบ - ไฟฉายส่องสว่าง - เทปจราจร - เสื้อสะท้อนแสง - นกหวีด		
๘	มีกล้องบันทึกภาพภายในรถและการจราจร สามารถบันทึกภาพได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติภารกิจและสามารถเชื่อมต่อกับศูนย์ควบคุมรถพยาบาลได้		
๙	มีระบบติดตามและระบุตำแหน่งรถยนต์ ที่สามารถเชื่อมกับระบบที่ สพฉ. กำหนด (ศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการ หรือกรมขนส่งทางบก)		
๑๐	มีเครื่องดับเพลิงแบบยกหิ้ว มีมาตรฐาน มอก. สามารถดับเพลิงได้ ตาม Class A B C ได้ระยะเวลาไม่น้อยกว่าถังดับเพลิงชนิดเหลวระเหยชนิดไม่มีสาร CFC ขนาดไม่น้อยกว่า ๕ ปอนด์พร้อมติดตั้ง ๑ ชุด		☐ สำเนาใบรับรองมาตรฐานอุตสาหกรรม (มอก.)
๑๑	มีอุปกรณ์ป้องกันและควบคุมการติดเชื้อที่เพียงพอกับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน ได้แก่ ถุงมือ Mask ถุงขยะติดเชื้อ ผ้ากันเปื้อน รองเท้าบู๊ต น้ำยาทำความสะอาดพื้นผิวภายในรถ น้ำยาล้างมือแบบแห้ง		
	หมวดส่วนประกอบด้านรถหรือยานพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)		
๑	เป็นรถหรือพาหนะสำหรับการบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่มีมิติขนาดและอุปกรณ์ ส่วนควบเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.๒๕๒๒ ตัวถังสีขาวและมีแถบสีเหลืองฉุกเฉินการแพทย์ Sulphur Yellow รหัสสี RAL ๑๐๑๖ เป็นหลัก (แถบสีเหลืองอาจเป็นสติกเกอร์หรือสีทารถ) คาดรอบรถหรือพาหนะ มีขนาดความกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร		☐ สำเนาคู่มือจดทะเบียนรถ ☐ กรมธรรม์ประกันภัย ☐ ภาพถ่าย
๒	ติดฟิล์มกรองแสงชนิดมาตรฐาน เพื่อความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของผู้ป่วย เมื่อวัดการผ่านของแสงแล้วต้องผ่านทั้งกระจกและฟิล์มกรองแสงที่มีแสงผ่านได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔๐		
๓	ห้องคนขับมีผนังกั้นแยกออกจากช่วงหลังซึ่งจัดเป็นห้องปฏิบัติการ มีวัสดุกั้นแบ่งและมีกลไกในการสื่อสารถึงกันได้ โดยห้องคนขับและห้องปฏิบัติการ ชุดผนังต้องออกแบบให้มีความแข็งแรง ปลอดภัยกับผู้โดยสารและผู้ขับเมื่อเกิดการชน (เช่น UN-ECE R๖๖ หรือตามมาตรฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการชน หรือการทดสอบอื่นที่เทียบเท่าหรือดีกว่า หรือตามที่ สพฉ. กำหนดเพิ่มเติม) พร้อมเอกสารยืนยัน		☐ เอกสารรับรองผลิตภัณฑ์จากโรงงานผู้ผลิตหรือจาก บริษัทหรือตัวแทนจัดจำหน่าย

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
			☐ คู่มือการใช้งาน
๔	มีระบบปรับอากาศ มีคุณสมบัติดังนี้ ๔.๑ ติดตั้งพัดลมไฟฟ้าระบายอากาศ จำนวน ๑ เครื่อง โดยมีสวิทช์ปิด – เปิด อยู่ในชุดควบคุมเดียวกันที่แผงทั้งหมด โดยที่ติดตั้งด้านบนของห้องปฏิบัติการรอยต่อจะต้องเชื่อมด้วยวัสดุถาวรกันน้ำอย่างดีโดยฝาครอบด้านนอกตัวรถและในตัวรถที่สามารถกันน้ำอย่างดี		
ที่	**รายการ**	**มี**	**หมายเหตุ**
	๔.๒ ในห้องคนขับและห้องปฏิบัติการ ติดตั้งระบบปรับอากาศตามมาตรฐาน ผู้ผลิตและติดตั้งระบบกรองอากาศฆ่าเชื้อโรค (มีระบบเครื่องปรับอากาศที่มีการติดตั้ง Filter หรือ ระบบที่ฆ่าเชื้อและกรองฝุ่นละอองได้) โดยอาจแยกระบบปรับอากาศของห้องคนขับออกจากห้องปฏิบัติการได้ และติดตั้งพัดลมไฟฟ้าหรือเครื่องระบายอากาศในห้องปฏิบัติการ ๔.๓ ในกรณีที่รถมีระบบปรับอากาศเดียวไม่สามารถแยกระบบปรับอากาศของห้องคนขับออกจากห้องปฏิบัติการ จะต้องมีกลไกในการป้องกันมิให้อากาศในห้องปฏิบัติการกลับเข้าไปสู่ห้องคนขับได้		
๕	ในห้องคนขับมีวิทยุพร้อมชุดแสดงภาพจากกล้องส่องหลังและแผนที่ดาวเทียมเพื่อช่วยในการหาเส้นทางมีวิทยุพร้อมลำโพง และมีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่ง (กรณีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยมีไม่ครบ ให้ตรวจเฉพาะเบาะนั่งคู่หน้าเท่านั้น)		
๖	ห้องคนขับมีประตู ปิด - เปิด ทั้งด้านซ้ายและด้านขวาที่มีกุญแจล็อค		
๗	ห้องปฏิบัติการ ๗.๑ มีกลไกในการเข้าถึงส่วนของห้องปฏิบัติการ โดยมีระบบล็อคป้องกันการเหวี่ยงของประตูเมื่อเปิดใช้งาน ๗.๒ มีขนาดความสูงที่เหมาะสมในการปฏิบัติการช่วยชีวิต วัดจากพื้นเตียงของผู้ป่วยในห้องปฏิบัติการถึงด้านบนสุดของห้องปฏิบัติการ โดยมีความสูงไม่น้อยกว่า ๙๐๐ มิลลิเมตร หรือมีความสูงที่เพียงพอที่สามารถปฏิบัติการฉุกเฉินได้อย่างสะดวก หรือมีเครื่องช่วยกระบวนการปั๊มและฟื้นคืนชีพผู้ป่วย (Auto CPR)		
๘	มีแผ่นบังแสงแดดกระจกด้านหน้าซ้าย - ขวา ข้างละ ๑ อัน		
๙	มีชั้นสำหรับเก็บเอกสารทางการแพทย์ เป็นแบบล็อคได้มีฝาปิดที่แน่นหนา		
๑๐	มีเครื่องประจุไฟแบตเตอรี่ (Battery Charger)		
๑๑	มีชุดแปลงไฟฟ้าจากกระแสตรง ๑๒ โวลต์ เป็นกระแสสลับ ๒๒๐ โวลต์ ๕๐ เฮิรตซ์ เพื่อใช้กับเครื่องมือแพทย์		

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
๑๒	ชุดควบคุมระบบไฟฟ้า, ไฟฟ้าแสงสว่าง (Cut Out) ของห้องปฏิบัติการ อยู่ในห้องคนขับ		
๑๓	ในห้องคนขับและห้องปฏิบัติการ ติดตั้งระบบปรับอากาศ แยกควบคุมแอร์ทั้งสองห้อง สามารถปรับทิศทาง – ระดับความเย็นได้		
๑๔	ส่วนที่ใช้เพื่อการบำบัดรักษาที่อยู่ด้านหลังของส่วนผู้ขับขี่จัดเป็นห้องปฏิบัติการให้มีพื้นที่เพียงพอสำหรับการจัดวางเตียงพร้อมผู้ป่วยฉุกเฉินในลักษณะนอนราบ มีประตูปิดด้านท้าย ปิดล็อคสนิทเมื่อมีการลำเลียงหรือขนย้ายผู้ป่วย และต้องมีพื้นที่สำหรับผู้ปฏิบัติการในการให้การช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินอย่างเพียงพอ ดังนี้ (เฉพาะรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินขั้นสูงและขั้นเฉพาะทาง)		
ที่	**รายการ**	**มี**	**หมายเหตุ**
	๑๔.๑ ด้านหัวเตียง จัดให้มีระยะห่างระหว่างขอบเตียงด้านหัว ห่างขอบผนังกั้นส่วนของคนขับให้เพียงพอกับการปฏิบัติการดูแล ระบบ ทางเดินหายใจจากด้านหัวเตียง ๑๔๒ ความสูงของส่วนที่ใช้เพื่อการปฏิบัติการฉุกเฉินเพียงพอในการปฏิบัติการ เช่น การช่วยฟื้นคืนชีพ (CPR) ๑๔.๓ จัดให้มีที่นั่งพร้อมเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่งสำหรับผู้ปฏิบัติการฉุกเฉินที่ สามารถให้การดูแลผู้ป่วยฉุกเฉินได้อย่างสะดวก ๑๔.๔ ห้องปฏิบัติการด้านซ้ายมีประตู ปิด – เปิด ด้านหลังมีประตูปิด – เปิด ได้สะดวก สำหรับยกเตียงผู้ป่วยเข้า – ออกจากรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ๑๔.๕ ห้องปฏิบัติการ มีไฟฟ้าให้แสงสว่างเพียงพอ		
๑๕	ผนังและฝ้าเพดานภายในห้องปฏิบัติการทำด้วยวัสดุที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายในกรณีอุบัติเหตุและไม่ปลดปล่อยควันพิษในกรณีที่เกิดไฟไหม้ มีไฟให้แสงสว่างเป็นไฟ LED แบบสำหรับใช้ทางการแพทย์ ติดตั้งตามตำแหน่งที่เหมาะสมจำนวน ๔ ชุด แยกสวิทช์ปิด – เปิดแต่ละชุดให้มีความสว่างเพียงพอ		
๑๖	พื้นผิวพาหนะภายในส่วนห้องปฏิบัติการมีพื้นผิวเรียบไม่ลื่น ทนต่อสารเคมีเพื่อทำความสะอาด		
๑๗	ในห้องปฏิบัติการฝั่งประตูด้านข้างสามารถรองรับผู้โดยสารได้ ๒ ที่นั่ง และมีกลไกในการปรับเบาะเพื่อให้มี Clearance ช่องทางเดินไม่น้อยกว่า ๒๐ เซนติเมตร มีชุดเก้าอี้นั่งเดี่ยว ๒ ที่นั่ง ปรับเอนนอนได้ ติดตั้งบนฐานเก้าอี้ยึดล็อคกับพื้นรถตามมาตรฐานการรองรับการกระแทก ๑๐ G (พร้อมแนบเอกสารรับรอง) หรือการทดสอบอื่นที่ได้มาตรฐานเทียบเท่า พร้อมเข็มขัดนิรภัยแบบดึงรั้งสี่จุดปลดล็อคเดียวติดตั้งกับเก้าอี้ทุกตัวยึดติดกับโครงสร้างรถอย่างมั่นคงตามมาตรฐาน UN-ECE R ๑๔, UN-ECE R๑๖ หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม		☐ เอกสารรับรองผลิตภัณฑ์จากโรงงานผู้ผลิตหรือจาก บริษัทหรือตัวแทนจัดจำหน่าย ☐ คู่มือการใช้งาน

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
๑๘	ภายในห้องปฏิบัติการส่วนท้ายสุดด้านบนติดตั้งโคมไฟสปอร์ตไลท์ชนิดปรับได้ มีสวิทช์ควบคุมชนิด ๒ ทาง สามารถควบคุมการเปิด – ปิด ได้ จากห้องคนขับและส่วนท้ายของห้องปฏิบัติการ		
๑๙	มีที่จัดเก็บอุปกรณ์การแพทย์และอุปกรณ์อื่นที่จำเป็นอย่างเป็นสัดส่วน เป็นระเบียบ และมีความปลอดภัยจากการหลุดร่วงปลิวออกจากที่จัดเก็บในกรณีที่มีการชนหรือกระแทกหรือพลิกคว่ำของรถ		
๒๐	บนเพดานรถมีที่แขวนภาชนะใส่น้ำเกลือ/เลือด สามารถแขวนพร้อมกันได้ เพดานด้านในมีที่แขวนภาชนะใส่น้ำเกลือหรือเลือดแบบกล่องเปิดเมื่อไม่ได้ใช้งานจะไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดยื่นออกมาจากเพดานเมื่อดึงออกมาใช้งานสามารถแขวนภาชนะพร้อมกันได้ ๒ ที่ และมีที่รัดภาชนะทั้ง ๒ แบบสามารถปรับขนาดได้ (สำหรับรถบริการบริการการแพทย์ฉุกเฉินทางบกระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูงและระดับเฉพาะทาง)		

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
๒๑	มีประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจ โดยมีความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ไม่ต่ำกว่าประเภท ๕ (แบบประกัน ๒ บวก แบบประกัน ๓ บวก)		☐ สำเนาเอกสารประกันภัยรถยนต์

<u>ความเห็นของผู้ประเมิน</u>

ผลการตรวจประเมินรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของรถคันดังกล่าว

☐ เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรรับรอง

☐ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรไม่รับรอง

☐ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนดเห็นสมควรเสนอให้คณะกรรมการที่กำกับดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉินระดับจังหวัด พิจารณาเสนอความเห็นให้สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติให้การรับรองเพื่อประโยชน์ต่อพื้นที่ (ให้แนบเอกสารแจ้งสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เพื่อพิจารณารับรองฯ ต่อไป)

..... ผู้ตรวจประเมิน

(.....)

วันที่...../ เดือน...../ พ.ศ.....

FORM EVA 03

แบบประเมิน

<u>การตรวจสภาพรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย</u>

ประเภทสนับสนุนการปฏิบัติการอำนวยการ (รถสนับสนุนการสื่อสารในสถานการณ์ฉุกเฉิน, รถสนับสนุนการ รับ – ส่ง สัญญาณดาวเทียม,รถบัญชาการสถานการณ์ฉุกเฉิน)

ด้วยข้าพเจ้า..... ผู้ตรวจประเมินเลขที่.....
ได้ทำการตรวจประเมิน สภาพของรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วย ปฏิบัติการฉุกเฉิน ของหน่วยงาน ชื่อ.....ประเภทหน่วยงาน ☐ ภาครัฐ ☐ ภาคเอกชน ☐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ☐ มูลนิธิหรือองค์กรการกุศลอื่นๆ ☐ อื่นๆ.....
หมายเลขตัวถัง.....หมายเลขทะเบียน .....
ปีที่จดทะเบียน.....หมวดจังหวัด ..... ยี่ห้อรถ .....สี.....
พบว่ามีคุณลักษณะรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน และอุปกรณ์ประจำรถ ฯ ดังนี้

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
	หมวดเครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถหรือพาหนะจำเป็นต้องมี		
๑.	ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง - น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวาเหนือศีรษะของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายเหนือศีรษะของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศและข้อกำหนดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณไฟวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓		
๒.	มีเครื่องขยายเสียงขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐๐ วัตต์ พร้อมลำโพง ใช้กับไฟกระแสตรง ๑๒ โวลต์ พร้อมใช้งาน		
๓.	มีชุดอุปกรณ์ที่มีกลไกในการแปลงกระแสไฟฟ้ากระแสตรงที่มีแรงดัน ๑๒ โวลต์ เป็นไฟฟ้ากระแสสลับที่มีแรงดัน ๒๒๐ โวลต์ ความถี่ ๕๐ เฮิรตซ์ ขนาดไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ วัตต์ (เป็นแบบ Pure Sine Wave) พร้อมปลั๊ก ไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์ จำนวนไม่น้อยกว่า ๒ จุดและมีปลั๊กไฟฟ้าแบบที่ USB อย่างน้อย ๑ จุด และมีชุดสายพ่วงต่อแบบม้วนสำหรับใช้ไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์		
๔.	มีเครื่องวิทยุคมนาคม ในกรณียื่นขอรับรองครั้งแรกให้ดำเนินการตามระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) พ.ศ. ๒๕๖๒ และของสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนด ในกรณี		☐ใบอนุญาตจดทะเบียน

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
	ต่ออายุรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินให้มีหนังสืออนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ		
๕.	อุปกรณ์ควบคุมสถานการณ์ - กรวยยาง - กระบองไฟกระพริบ - ไฟฉายส่องสว่าง - เสื้อสะท้อนแสง - เทปจราจร - นกหวีด		
๖.	กล้องบันทึกภาพภายในรถและการจราจร สามารถบันทึกภาพได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติภารกิจ		
๗.	มีระบบติดตามและระบุตำแหน่งรถยนต์ที่สามารถเชื่อมกับระบบที่ สพฉ. กำหนดได้ (ศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการ หรือกรมขนส่งทางบก)		
๘.	มีเครื่องดับเพลิงแบบยกหิ้ว มีมาตรฐาน มอก. สามารถดับเพลิงได้ ตาม Class A B C ได้ระยะเวลาไม่น้อยกว่าถังดับเพลิงชนิดเหลวระเหยชนิดไม่มีสาร CFC ขนาดไม่น้อยกว่า ๕ ปอนด์พร้อมติดตั้ง ๑ ชุด		☐ สำเนาใบรับรองมาตรฐานอุตสาหกรรม (มอก.)
๙.	มีอุปกรณ์ป้องกันและควบคุมการติดเชื้อที่เพียงพอกับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน ถุงมือ Mask ถุงขยะติดเชื้อ ผ้ากันเปื้อน รองเท้าบู๊ต น้ำยาทำความสะอาดพื้นผิวภายในรถ น้ำยาล้างมือแบบแห้ง		
๑๐.	มีชุดปฐมพยาบาลและทำแผลเบื้องต้น		
๑๑.	มีศักยภาพในการรับส่งสัญญาณหรือเป็นแม่ข่ายในสถานการณ์ฉุกเฉินหรือสถานการณ์ภัยพิบัติ ระดับจังหวัด ระดับเขตหรือระดับประเทศได้		
	ส่วนประกอบด้านรถหรือยานพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)		
๑.	เป็นรถหรือพาหนะสำหรับการบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่มีมิติขนาดและอุปกรณ์ ส่วนควบเป็นไปตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ตัวถังสีขาวและมีแถบสีเหลืองฉุกเฉินการแพทย์ Sulphur Yellow รหัสสี RAL ๑๐๑๖ เป็นหลัก (แถบสีเหลืองอาจเป็นสติกเกอร์หรือสีทารถ) คาดรอบรถหรือพาหนะมีขนาดกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐ ซม.		
๒.	มีสัญลักษณ์หน่วยงานสังกัดขนาดชัดเจน ชื่อหน่วยงานสังกัดมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร		
๓.	ติดฟิล์มกรองแสงชนิดมาตรฐาน เพื่อความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของผู้ป่วย เมื่อวัดการผ่านของแสงแล้วต้องผ่านทั้งกระจกและฟิล์มกรองแสงที่มีแสงผ่านได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔๐		

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
๔.	ในห้องคนขับมีวิทยุพร้อมชุดแสดงภาพจากกล้องส่องหลังและแผนที่ดาวเทียมเพื่อช่วยในการหาเส้นทางมีวิทยุพร้อมลำโพง และมีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่งมีระบบกล้องบันทึกภาพหน้ารถที่สามารถบันทึกภาพได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติภารกิจและสามารถเชื่อมต่อกับศูนย์ควบคุมรถพยาบาลได้		

ความเห็นของผู้ประเมิน

ผลการตรวจประเมินรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของรถคันดังกล่าว

☐ เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรรับรอง

☐ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรไม่รับรอง

☐ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนดเห็นสมควรเสนอให้คณะกรรมการที่กำกับดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉินระดับจังหวัด พิจารณาเสนอความเห็นให้สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติให้การรับรองเพื่อประโยชน์ต่อพื้นที่ (ให้แนบเอกสารแจ้งสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เพื่อพิจารณารับรองฯ ต่อไป)

..... ผู้ตรวจประเมิน

(.....)

วันที่...../ เดือน...../ พ.ศ.....

FORM EVA 04

แบบประเมิน

<u>การตรวจสภาพรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทสนับสนุนการปฏิบัติการแพทย์</u>

(รถจักรยานยนต์ (Motorlance))

ด้วยข้าพเจ้า..... ผู้ตรวจประเมินเลขที่..... ได้ทำการตรวจประเมิน สภาพของรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วย ปฏิบัติการฉุกเฉินของหน่วยงาน ชื่อ.....ประเภทหน่วยงาน ☐ ภาครัฐ ☐ ภาคเอกชน ☐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ☐ มูลนิธิหรือองค์กรการกุศลอื่นๆ ☐ อื่นๆ..... ยี่ห้อ.....รุ่น .....ลักษณะรถ .....หมายเลขทะเบียน .....หมายเลขตัวรถ.....ปีที่จดทะเบียน..... พบว่ามีคุณลักษณะรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน และอุปกรณ์ประจำรถ ฯ ดังนี้

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
	เครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถหรือพาหนะจำเป็นต้องมี		
๑	มีชุดปฐมพยาบาล และอุปกรณ์ปฐมพยาบาลและทำแผลพื้นฐาน		
๒	มีสัญลักษณ์ระบุสังกัดหน่วยงานได้อย่างชัดเจน		
๓	ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง - น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวามือของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายมือของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศและข้อกำหนดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณไฟวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓		
๔	มีเครื่องขยายเสียงพร้อมลำโพง ที่พร้อมใช้งาน		
	ส่วนประกอบด้านรถหรือยานพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)		
๕	มีมาตรฐานและผ่านการรับรองจากผู้ผลิต		
๖	เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.๒๕๒๒		
๗	ปริมาตรกระบอกสูบไม่ต่ำกว่า ๒๕๐ ซีซี		

<u>ความเห็นของผู้ประเมิน</u>

ผลการตรวจประเมินรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของรถคันดังกล่าว

☐ เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรรับรอง

☐ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรไม่รับรอง

☐ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนดเห็นสมควรเสนอให้คณะกรรมการพิจารณาเห็นสมควรให้การรับรองเพื่อประโยชน์ต่อพื้นที่ (ให้แนบเอกสารแจ้งสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เพื่อพิจารณารับรองฯ ต่อไป)

..... ผู้ตรวจสภาพ

(.....)

วันที่...../ เดือน...../ พ.ศ.....

FORM EVA 05

แบบประเมิน

<u>การตรวจสภาพรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทสนับสนุนการปฏิบัติการแพทย์</u>

(ประเภทรถยนต์ รถลำเลียงยา เวชภัณฑ์ เครื่องมือทางการแพทย์ ผู้ปฏิบัติการหรืออวัยวะสำคัญ)

ด้วยข้าพเจ้า..... ผู้ตรวจประเมินเลขที่.....
ได้ทำการตรวจประเมิน สภาพของรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วย ปฏิบัติการฉุกเฉินของหน่วยงาน ชื่อ.....ประเภทหน่วยงาน ☐ ภาครัฐ ☐ ภาคเอกชน ☐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ☐ มูลนิธิหรือองค์กรการกุศลอื่นๆ ☐ อื่นๆ.....
หมายเลขตัวถัง.....หมายเลขทะเบียน .....
ปีที่จดทะเบียน.....หมวดจังหวัด ..... ยี่ห้อรถ .....สี.....
พบว่ามีคุณลักษณะรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน และอุปกรณ์ประจำรถ ฯ ดังนี้

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
	หมวดเครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถหรือพาหนะจำเป็นต้องมี		
๑	ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง-น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวาเหนือศีรษะของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายเหนือศีรษะของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓		
๒	มีเครื่องขยายเสียงขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐๐ วัตต์ พร้อมลำโพง ใช้กับไฟกระแสตรง ๑๒ โวลต์ พร้อมใช้งาน		
๓	มีชุดอุปกรณ์ที่มีกลไกในการแปลงกระแสไฟฟ้ากระแสตรงที่มีแรงดัน ๑๒ โวลต์ เป็นไฟฟ้ากระแสสลับที่มีแรงดัน ๒๒๐ โวลต์ ความถี่ ๕๐ เฮิรตซ์ ขนาดไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ วัตต์ (เป็นแบบ Pure Sine Wave) พร้อมปลั๊กไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์ จำนวนไม่น้อยกว่า ๒ จุดและมีปลั๊กไฟฟ้าแบบที่ USB อย่างน้อย ๑ จุด และมีชุดสายพ่วงต่อแบบม้วนสำหรับใช้ไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์		
๔	มีเครื่องวิทยุคมนาคม ในกรณียื่นขอรับรองครั้งแรกให้ดำเนินการตามระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) พ.ศ. ๒๕๖๒ และของสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนด ในกรณีต่ออายุรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินให้มีหนังสืออนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ		☐ใบอนุญาตจดทะเบียน

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
๕	อุปกรณ์ควบคุมสถานการณ์ - กรวยยาง - กระบองไฟกระพริบ - ไฟฉายส่องสว่าง - เทปจราจร - เสื้อสะท้อนแสง - นกหวีด		
๖	มีระบบบันทึกภาพภายในรถและการจราจร สามารถบันทึกภาพต่อเนื่องได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติการ		
๗	มีระบบติดตามและระบุตำแหน่งรถยนต์ที่สามารถเชื่อมกับระบบที่ สพฉ. กำหนดได้ (ศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการ หรือกรมขนส่งทางบก)		
๘	มีเครื่องดับเพลิงแบบยกหิ้ว มีมาตรฐาน มอก. สามารถดับเพลิงได้ ตาม Class A B C ได้ระยะเวลาไม่น้อยกว่าถังดับเพลิงชนิดเหลวระเหยชนิดไม่มีสาร CFC ขนาดไม่น้อยกว่า ๕ ปอนด์พร้อมติดตั้ง ๑ ชุด		☐ สำเนาใบรับรองมาตรฐานอุตสาหกรรม (มอก.)
๙	มีอุปกรณ์ป้องกันและควบคุมการติดเชื้อที่เพียงพอกับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน ได้แก่ ถุงมือ Mask ถุงขยะติดเชื้อ ผ้ากันเปื้อน รองเท้าบู๊ต น้ำยาทำความสะอาดพื้นผิวภายในรถ น้ำยาล้างมือแบบแห้ง		
๑๐	มีอุปกรณ์ปฐมพยาบาลและทำแผลพื้นฐาน		
๑๑	มีอุปกรณ์การแพทย์ตามวัตถุประสงค์ของการใช้รถยนต์		
	หมวดส่วนประกอบด้านรถหรือยานพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)		
๑	เป็นรถหรือพาหนะสำหรับการบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่มีมิติขนาดและอุปกรณ์ ส่วนควบเป็นไปตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒		
๒	มีสัญลักษณ์หน่วยงานสังกัดขนาดชัดเจน ชื่อหน่วยงานสังกัดมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร		
๓	ในห้องคนขับมีวิทยุพร้อมชุดแสดงภาพจากกล้องส่องหลังและแผนที่ดาวเทียมเพื่อช่วยในการหาเส้นทางมีวิทยุพร้อมลำโพง และมีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่งมี (กรณีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยมีไม่ครบ ให้ตรวจเฉพาะเบาะนั่งคู่หน้าเท่านั้น)		
๔	มีสัญลักษณ์ระบุสังกัดหน่วยงานที่ให้ชัดเจน		
๕	มีที่จัดเก็บอุปกรณ์การแพทย์และอุปกรณ์อื่นที่จำเป็นอย่างเป็นสัดส่วน เป็นระเบียบ และมีความปลอดภัยจากการหลุดร่วง ปลิวออกจากที่จัดเก็บในกรณีที่มีการชนหรือกระแทกหรือพลิกคว่ำของรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน		

ความเห็นของผู้ประเมิน

ผลการตรวจประเมินรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของรถคันดังกล่าว

☐ เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรรับรอง

☐ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรไม่รับรอง

☐ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนดเห็นสมควรเสนอให้คณะกรรมการที่กำกับดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉินระดับจังหวัด พิจารณาเสนอความเห็นให้สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติให้การรับรองเพื่อประโยชน์ต่อพื้นที่ (ให้แนบเอกสารแจ้งสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เพื่อพิจารณารับรองฯ ต่อไป)

..... ผู้ตรวจประเมิน

(.....)

วันที่...../...../.....

FORM EVA 06

แบบประเมิน

<u>การตรวจสภาพรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทสนับสนุนการปฏิบัติการแพทย์</u>

(ประเภทรถแพทย์ฉุกเฉิน (Doctor Car))

ด้วยข้าพเจ้า..... ผู้ตรวจประเมินเลขที่.....
ได้ทำการตรวจประเมิน สภาพของรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วย ปฏิบัติการฉุกเฉิน ของหน่วยงาน ชื่อ.....ประเภทหน่วยงาน ☐ ภาครัฐ ☐ ภาคเอกชน ☐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ☐ มูลนิธิหรือองค์กรการกุศลอื่นๆ ☐ อื่นๆ.....
หมายเลขตัวถัง.....หมายเลขทะเบียน .....
ปีที่จดทะเบียน.....หมวดจังหวัด ..... ยี่ห้อรถ .....สี.....
พบว่ามีคุณลักษณะรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน และอุปกรณ์ประจำรถ ฯ ดังนี้

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
	หมวดเครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถหรือพาหนะจำเป็นต้องมี		
๑	ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง-น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวาเหนือศีรษะของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายเหนือศีรษะของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓		
๒	มีเครื่องขยายเสียงขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐๐ วัตต์ พร้อมลำโพง ใช้กับไฟกระแสตรง ๑๒ โวลต์ พร้อมใช้งาน		
๓	มีชุดอุปกรณ์ที่มีกลไกในการแปลงกระแสไฟฟ้ากระแสตรงที่มีแรงดัน ๑๒ โวลต์ เป็นไฟฟ้ากระแสสลับที่มีแรงดัน ๒๒๐ โวลต์ ความถี่ ๕๐ เฮิรตซ์ ขนาดไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ วัตต์ (เป็นแบบ Pure Sine Wave) พร้อมปลั๊กไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์ จำนวนไม่น้อยกว่า ๒ จุดและมีปลั๊กไฟฟ้าแบบที่ USB อย่างน้อย ๑ จุด และมีชุดสายพ่วงต่อแบบม้วนสำหรับใช้ไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์		
๔	มีเครื่องวิทยุคมนาคมในกรณีขอรับรองครั้งแรกให้ดำเนินการตามระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) พ.ศ. ๒๕๖๒ และเป็นไปตามการอนุญาตของสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนด ในกรณีต่ออายุรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินให้มีหนังสืออนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ		☐ใบอนุญาตจดทะเบียน

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
๕	อุปกรณ์ควบคุมสถานการณ์ - กรวยยาง - กระบองไฟกระพริบ - ไฟฉายส่องสว่าง - เทปจราจร - เสื้อสะท้อนแสง - นกหวีด		
๖	มีระบบบันทึกภาพภายในรถและการจราจร สามารถบันทึกภาพต่อเนื่องได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติการ		
๗	มีระบบติดตามและระบุตำแหน่งรถยนต์ที่สามารถเชื่อมกับระบบที่ สพฉ. กำหนดได้ (ศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการ หรือกรมขนส่งทางบก)		
๘	มีเครื่องดับเพลิงแบบยกหิ้ว มีมาตรฐาน มอก. สามารถดับเพลิงได้ ตาม Class A B C ได้ระยะเวลาไม่น้อยกว่าถังดับเพลิงชนิดเหลวระเหยชนิดไม่มีสาร CFC ขนาดไม่น้อยกว่า ๕ ปอนด์พร้อมติดตั้ง ๑ ชุด		☐ สำเนาใบรับรองมาตรฐานอุตสาหกรรม (มอก.)
๙	มีอุปกรณ์ป้องกันและควบคุมการติดเชื้อที่เพียงพอกับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน ได้แก่ ถุงมือ Mask ถุงขยะติดเชื้อ ผ้ากันเปื้อน รองเท้าบู๊ต น้ำยาทำความสะอาดพื้นผิวภายในรถ น้ำยาล้างมือแบบแห้ง		
๑๐	มีอุปกรณ์ปฐมพยาบาลและทำแผลพื้นฐาน		
๑๑	มีแหล่งกำเนิดออกซิเจนแบบพกพาน้ำหนักรวมไม่เกิน ๕ กิโลกรัมสำหรับเคลื่อนย้ายได้สะดวกพร้อมกระเป๋าหิ้วพร้อมชุดยึดบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้มาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม		☐ สำเนาใบรับรองมาตรฐานอุตสาหกรรม (มอก.)
๑๒	มีอุปกรณ์เพื่อใช้ในการวัดและติดตามสัญญาณชีพซึ่งได้แก่ อุณหภูมิร่างกาย ชีพจร ความดันโลหิต อัตราการหายใจ และความอิ่มตัวของออกซิเจนในฮีโมโกลบินจากชีพจร (Pulse Oximetry) หรืออื่นๆ ที่จำเป็นต่อผู้ป่วย		
๑๓	มีกระเป๋าปฐมพยาบาลพร้อมอุปกรณ์พื้นฐาน ได้แก่ ถุงมือปราศจากเชื้อ สำลี ไม้พันสำลี ผ้าก๊อซชนิดบางและหนา Elastic Bandage ขนาด ๔ และ ๖ นิ้ว พลาสเตอร์เหนียว กรรไกร แอลกอฮอล์ น้ำเกลือสำหรับล้างแผล อุปกรณ์ล้างตา		
๑๔	มีอุปกรณ์สำหรับดูดเสมหะ และมีกลไกการยึดตรึงอุปกรณ์ดูดเสมหะ ไม่มีส่วนประกอบที่อาจจะแตกได้เมื่อเกิดอุบัติเหตุ		
๑๕	มีอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการช่วยเหลือการคลอดฉุกเฉิน		
๑๖	มีเครื่องมือตรวจวัดระดับน้ำตาลในเลือด		

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
๑๗	มีเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจด้วยไฟฟ้า (Defibrillator หรือ Automated External Defibrillator) และมีกลไกในการยึดตรึงเครื่องดังกล่าวประจำยานพาหนะ /สามารถเคลื่อนย้ายไปใช้นอกยานพาหนะได้		
๑๘	มีอุปกรณ์และกระเป๋าสำหรับเก็บอุปกรณ์ตามมาตรฐาน ACLS, ATLS , PHTLS		
๑๙	มีอุปกรณ์ที่ใช้เพื่อการเปิดทางเดินหายใจและช่วยเหลือการหายใจเบื้องต้นและขั้นสูง เช่น Pocket Mask, Oro Pharyngeal Airway, Endotracheal Tube, Supraglottic Airway With Gastric Access เป็นต้น		
๒๐	มี Self Inflating Bag สำหรับช่วยหายใจ ผู้ใหญ่ เด็ก และเด็กแรกเกิด		
๒๑	มี Portable Respirator ซึ่งมีความสามารถในการช่วยหายใจในเด็กและผู้ใหญ่ สามารถทำ Low Flow Ventilation และสามารถทำ PEEP (Positive End Expiration Pressure)		
๒๒	ยาและเวชภัณฑ์ ตามรายละเอียดที่กำหนด และมีคุณภาพสำหรับใช้กับผู้ป่วย จำนวน/ปริมาณตามความจำเป็นอย่างน้อยเท่ากับมาตรฐาน ACLS, ATLS, PHTLS		
	หมวดส่วนประกอบด้านรถหรือยานพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)		
๑	เป็นรถหรือพาหนะสำหรับการบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่มีมิติขนาดและอุปกรณ์ ส่วนควบเป็นไปตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒		
๒	มีสัญลักษณ์หน่วยงานสังกัดขนาดชัดเจน ชื่อหน่วยงานสังกัดมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร		
๓	ในห้องคนขับมีวิทยุพร้อมชุดแสดงภาพจากกล้องส่องหลังและแผนที่ดาวเทียมเพื่อช่วยในการหาเส้นทางมีวิทยุพร้อมลำโพง และมีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่ง (กรณีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยมีไม่ครบ ให้ตรวจเฉพาะเบาะนั่งคู่หน้าเท่านั้น)		
๔	มีสัญลักษณ์ระบุสังกัดหน่วยงานที่ชัดเจน		
๕	มีที่จัดเก็บอุปกรณ์การแพทย์และอุปกรณ์อื่นที่จำเป็นอย่างเป็นสัดส่วน เป็นระเบียบ และมีความปลอดภัยจากการหลุดร่วง ปลิวออกจากที่จัดเก็บในกรณีที่มีการชนหรือกระแทกหรือพลิกคว่ำของรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน		

<u>ความเห็นของผู้ประเมิน</u>

ผลการตรวจประเมินรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของรถคันดังกล่าว

☐ เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรรับรอง

☐ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรไม่รับรอง

☐ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนดเห็นสมควรเสนอให้คณะกรรมการที่กำกับดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉินระดับจังหวัด พิจารณาเสนอความเห็นให้สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติให้การรับรองเพื่อประโยชน์ต่อพื้นที่ (ให้แนบเอกสารแจ้งสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เพื่อพิจารณารับรองฯ ต่อไป)

..... ผู้ตรวจประเมิน

(.....)

วันที่...../...../.....

ที่...../..... สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด...../
สำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง การรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน กรณีไม่เป็นไปตามตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ฯ

เรียน เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ตามที่ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด.....ได้ดำเนินการตรวจรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ของหน่วยปฏิบัติการ ยี่ห้อ.....รุ่น .....ลักษณะรถ .....หมายเลขทะเบียน.....หมายเลขตัวรถ..... พบว่ามีคุณลักษณะรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรให้การรับรองเพื่อประโยชน์ต่อพื้นที่ตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔ ตามข้อ ๗ วรรค ๒ กรณีพื้นที่พิเศษ พื้นที่ห่างไกล พื้นที่ขาดแคลน พื้นที่ที่เข้าถึงได้ยาก ต้องการจัดให้มีรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินฯไม่เป็นไปตามเกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน และได้นำให้คณะกรรมการที่กำกับดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉินระดับจังหวัด)..... พิจารณา นั้น

ในการนี้.....(คณะกรรมการที่กำกับดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉินระดับจังหวัด)..... จังหวัด.....พิจารณาแล้วเห็นควรให้การรับรองรถบริการแพทย์ฉุกเฉินดังกล่าว เพื่อปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉินในพื้นที่ได้อย่างทันท่วงทีและเป็นประโยชน์ต่อระบบการแพทย์ฉุกเฉิน ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้การรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินดังกล่าวฯ ต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

.....

(.....)

ตัวอย่าง

บทที่ ๓
การรับรองรถใช้ในสถานการณ์รับส่งผู้ป่วยกรณีโรคติดต่อเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

บทที่ ๓

การรับรองรถใช้ในสถานการรับส่งผู้ป่วยกรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

ด้วยสถานการณ์การระบาดโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของประเทศ มีแนวโน้มจำนวนผู้ติดเชื้อทั้งสะสมและรายใหม่เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างต่อเนื่อง และการระบาดได้กระจายออกไปในหลายพื้นที่ค่อนข้างรวดเร็ว รัฐบาลได้ออกข้อกำหนด ตามมาตรา ๙ แห่ง พรก.บริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๔๘ ฉบับที่ ๒๐ กรณีโรคติดเชื้อโควิด –19 ซึ่งวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๖๔ และวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๖๔ มีข้อสั่งการจากการประชุมเตรียมความพร้อมด้านการรักษาพยาบาลและป้องกันการติดเชื้อฯ ขอให้ สพฉ. ทำหน้าที่ในการจัดระบบ logistic ในการ รับ-ส่งต่อผู้ป่วยจากบ้านไปยังโรงพยาบาลสนาม, hospital โดยปฏิบัติการร่วมกับกรมการแพทย์ สปสช. และศูนย์เอราวัณ โดยให้ สพฉ.เป็นศูนย์สั่งการจัดระบบการรับส่งผู้ป่วยจากบ้านไป รพ.สนาม และจัดรอบรถไปรับผู้ป่วยตามที่ได้รับข้อมูลจากศูนย์ ๑๖๖๘, ๑๖๖๙, ๑๓๓๐ ซึ่ง สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ได้จัดทำประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) และอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์(ชั่วคราว) สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 นั้น

ในการนี้ เพื่อให้การรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน (ชั่วคราว) เป็นไปตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) และอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์(ชั่วคราว) สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 มีรายละเอียด ดังนี้

พาหนะที่จะขอขึ้นทะเบียนเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินในชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการชั่วคราว ต้องมีลักษณะครบถ้วน ดังนี้

๑. จดทะเบียนในนามหน่วยงานของรัฐ หรือนิติบุคคล หรือผู้ปฏิบัติการ หรืออาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว)

๒. จดทะเบียน ต่อทะเบียน และชำระภาษีรถยนต์เรียบร้อยแล้ว

๓. มีประกันรถยนต์ภาคบังคับ (พรบ.)

๔. มีอุปกรณ์ป้องกันการแพร่กระจายของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

หมายเหตุ รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ผ่านการประเมินจากสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติและได้ขึ้นทะเบียนตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่องเกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานชุด/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) และอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว) เพื่อการสนับสนุนปฏิบัติการฉุกเฉินกรณีติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พ.ศ. ๒๕๖๔ ให้มีระยะการรับรอง ๑๘๐ วัน นับแต่วันที่สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติออกหนังสือรับรอง แต่หากมีผลความจำเป็นหรือการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ยังมีความรุนแรงอยู่ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ อาจต่ออายุการรับรองได้คราวละไม่เกิน ๑๘๐ วัน นับแต่วันที่ครบกำหนด

ให้รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินในชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) ที่ได้รับรองใช้สัญญาณไฟวับวาบและเสียงสัญญาณไซเรนได้ตามความจำเป็น เร่งด่วน และความรุนแรงของผู้ป่วยฉุกเฉิน ทั้งนี้ผู้ขับขี่รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบกโดยเคร่งครัด

เกณฑ์การตรวจประเมินรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน (ชั่วคราว) เพื่อการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พ.ศ. ๒๕๖๔

พาหนะที่จะขอขึ้นทะเบียนเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ในชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) ต้องมีลักษณะครบถ้วน ดังนี้

๑. จดทะเบียนในนามหน่วยงานของรัฐ หรือนิติบุคคล หรือผู้ปฏิบัติการ หรืออาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว)

๒. จดทะเบียน ต่อทะเบียน และชำระภาษีรถยนต์เรียบร้อยแล้ว

๓. มีประกันภาคบังคับ (พ.ร.บ.)

๔. มีอุปกรณ์การป้องกันการแพร่กระจายของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

ขั้นตอนการขอรับรองรถบริการการแพทย์(ชั่วคราว) เพื่อการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พ.ศ. ๒๕๖๔

๑. หน่วยงานรัฐ เอกชน หรือประชาชน จิตอาสา ยื่นแบบคำร้องขอรับการตรวจรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ผ่านทางระบบสารสนเทศฯ หรือหากหน่วยปฏิบัติการมีข้อติดขัดไม่สามารถยื่นแบบคำร้องผ่านทางระบบสารสนเทศฯ สามารถยื่นเป็นเอกสารได้ ถ้าหน่วยปฏิบัติการอยู่ในพื้นที่นอกเขตกรุงเทพมหานครสามารถยื่นเอกสารผ่านทางสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือถ้าอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานครสามารถยื่นเอกสารผ่านทางสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร

๒. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หรือสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ดำเนินการตรวจสอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) และอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว) เพื่อการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พ.ศ. ๒๕๖๔ และดำเนินการส่งเรื่องผ่านระบบสารสนเทศฯ หรือหากไม่สามารถดำเนินการทางระบบสารสนเทศได้ สามารถส่งเอกสารมาที่สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ กรอกข้อมูลชื่อผู้ขับ และผู้ปฏิบัติการที่เป็นคู่สาย ต้องผ่านการอบรมหลักสูตรพิทักษ์บุคคล

๓. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ดำเนินการพิจารณาตรวจสอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) และอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว) เพื่อการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พ.ศ. ๒๕๖๔

๔. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ แจ้งผลการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินผ่านระบบสารสนเทศฯ หรือเว็บไซต์สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ขั้นตอนการขอรับรองรถบริการการแพทย์(ชั่วคราว) เพื่อการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พ.ศ. ๒๕๖๔

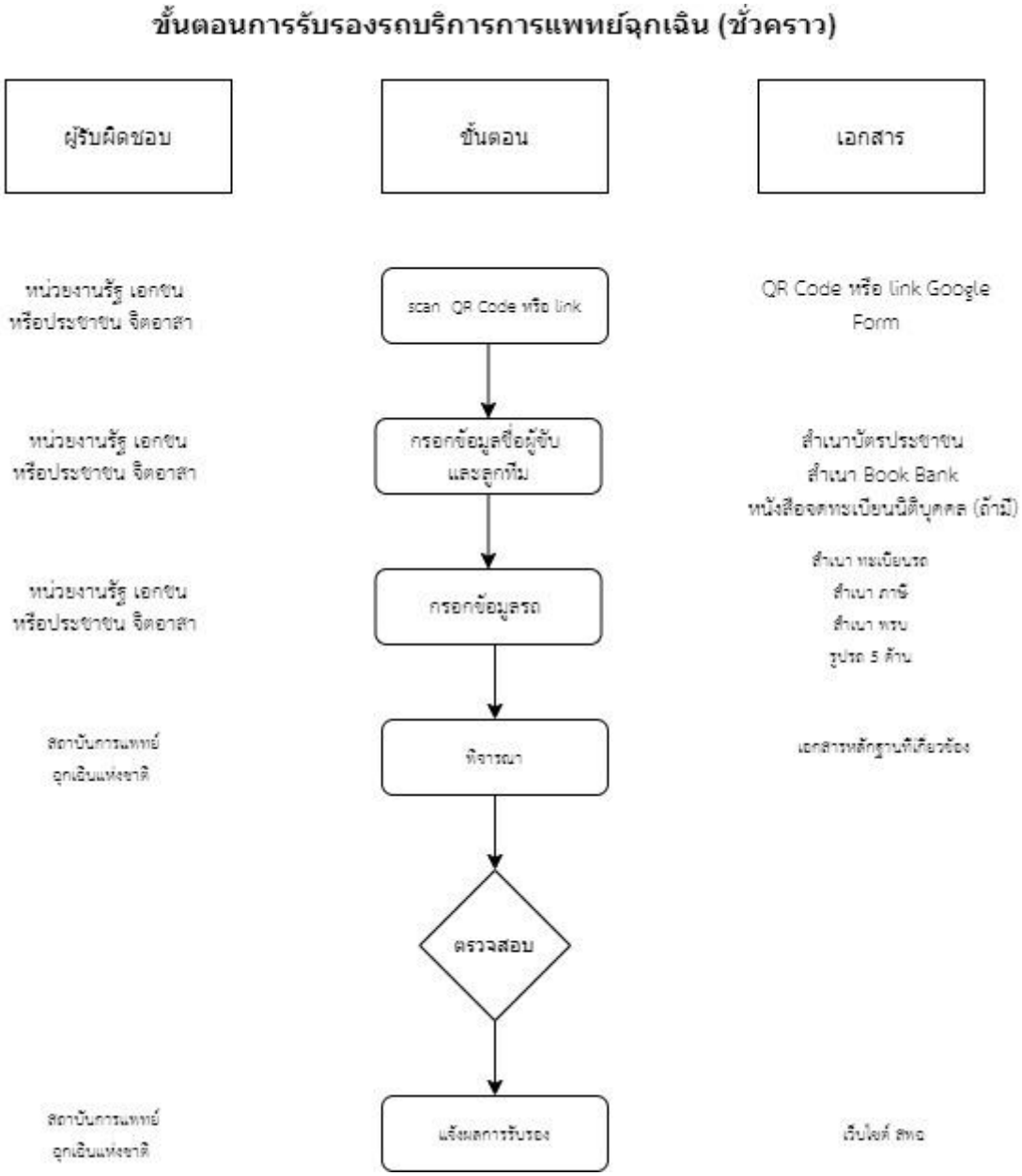

FORM REQ 005

แบบคำร้องขอรับการตรวจรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน (ชั่วคราว)

เขียนที่ .....

วันที่ .....

เรียน เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ข้าพเจ้าชื่อ... (ผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการ).....ที่อยู่.....
หน่วยปฏิบัติการที่สังกัด ..... ที่ตั้ง.....

ขอรับการตรวจรับรองเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน (ชั่วคราว) ในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน ดังรายละเอียดต่อไปนี้ ชื่อผู้ครอบครองรถ .....ที่อยู่.....
.....

ประเภทรถที่ขอการรับรอง

ประเภทลำเลียงผู้ป่วย

☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐาน ☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูง ☐ ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นเฉพาะทาง

ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย (สนับสนุนการปฏิบัติการอำนวยการ)

☐ รถสนับสนุนการสื่อสารในสถานการณ์ฉุกเฉิน ☐ รถสนับสนุนการ รับ - ส่ง สัญญาณดาวเทียม
☐ รถบัญชาการในสถานการณ์ฉุกเฉิน

ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย (สนับสนุนการปฏิบัติการแพทย์)

☐ ประเภทรถจักรยานยนต์ (Motorlance) ☐ รถแพทย์ฉุกเฉิน (Doctor Car)
☐ รถลำเลียงยา, เวชภัณฑ์, เครื่องมือทางการแพทย์, ผู้ปฏิบัติการ, หรืออวัยวะสำคัญ

ลักษณะ ☐ รย.๑ ☐ รย.๒ ☐ รย.๓ ☐ รย.๔ ☐ อื่น ๆ ระบุ.....

** หมายเหตุ: สามารถเลือกขอรับการรับรองได้ ๑ ประเภทเท่านั้น

หมายเลขตัวถัง.....หมายเลขทะเบียน ..... หมวด
จังหวัด ..... ยี่ห้อรถ .....สี.....

.....
( )
ผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการ

FORM EVA 07

แบบประเมิน

การตรวจสภาพรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทลำเลียงผู้ป่วย/ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย กรณีโรคโคโรนาไวรัสสายพันธุ์ใหม่ 2019

ด้วยข้าพเจ้า..... ผู้ตรวจประเมินเลขที่.....
ได้ทำการตรวจประเมิน สภาพของรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วย ปฏิบัติการฉุกเฉินของหน่วยงาน ชื่อ.....ประเภทหน่วยงาน

☐ ภาครัฐ ☐ ภาคเอกชน ☐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ☐ มูลนิธิหรือองค์กรการกุศลอื่นๆ

☐ อื่นๆ.....หมายเลขตัวถัง.....หมายเลขทะเบียน .....
ปีที่จดทะเบียน.....หมวดจังหวัด ..... ยี่ห้อรถ .....สี.....
พบว่ามีคุณลักษณะรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน และอุปกรณ์ประจำรถ ฯ ดังนี้

ที่	รายการ	มี	หมายเหตุ
๑	เป็นรถหรือพาหนะสำหรับการบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ที่มีห้องคนขับมีผนังกั้นแยกออกจากช่วงหลังซึ่งจัดเป็นห้องปฏิบัติการ มีระบบระบายอากาศเพื่อถ่ายเทอากาศ		
๒	มีกระเป๋าปฐมพยาบาลพร้อมอุปกรณ์พื้นฐาน		
๓	มีอุปกรณ์ป้องกันและควบคุมการติดเชื้อ ที่เพียงพอกับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน ได้แก่ ชุด PPE ถุงมือ Mask N95 Face Shield แว่นตา ถุงขยะติดเชื้อ ผ้ากันเปื้อน รองเท้าบู๊ต น้ำยาล้างมือแบบแห้ง		
๔	มีที่จัดเก็บอุปกรณ์การแพทย์และอุปกรณ์อื่นที่จำเป็นอย่างเป็นสัดส่วน		
๕	จดทะเบียนในนามหน่วยงานของรัฐ หรือนิติบุคคล หรือผู้ปฏิบัติการ หรืออาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว)		
๖	จดทะเบียน ต่อทะเบียน และชำระภาษีรถยนต์เรียบร้อยแล้ว		
๗	มีประกันรถยนต์ภาคบังคับ (พรบ.)		

<u>ความเห็นของผู้ประเมิน</u>

ผลการตรวจประเมินรถและอุปกรณ์ประจำรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินของรถคันดังกล่าว

☐ เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรรับรอง

☐ ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขและเกณฑ์ที่กำหนด เห็นควรไม่รับรอง

..... ผู้ตรวจประเมิน
(.....)
วันที่...../ เดือน...../ พ.ศ.....

บทที่ ๔ ตัวอย่างเอกสาร

บทที่ ๔ ตัวอย่างเอกสาร

เพื่อให้การรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินเป็นไปอย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ จึงจัดทำตัวอย่างที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

๑.ตัวอย่างหนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและการขอใช้ไฟสัญญาณวับวาบ/เสียงสัญญาณ เพื่อการปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน

๒.ตัวอย่างหนังสือขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงและน้ำเงิน

๓.ตัวอย่างรถและป้ายสัญลักษณ์ แบบสติ๊กเกอร์ และ แผ่นป้ายติดหน้ารถ

๔.ตัวอย่างรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มูลนิธิหรือองค์กรการกุศลอื่นๆ

๕.ตัวอย่างรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินภาคเอกชน

สพจ. CER

หนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบ
รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและการขอใช้ไฟสัญญาณวับวาบ/เสียงสัญญาณ
เพื่อการปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน

****

ที่ สพจ.63/1414 ← เลขที่หนังสือที่ได้รับการรับรอง

วันเดือนปี ที่ได้รับการรับรอง
มีผลการรับรอง 3 ปี

ที่ทำการ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

วันที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2563

สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ขอรับรองว่า

หน่วยปฏิบัติการที่ได้รับการอนุญาต ← หน่วยปฏิบัติการที่ขึ้นทะเบียนกับสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติและได้รับการรับรอง

ชื่อผู้ได้รับอนุญาต * ← หน่วยงานของรัฐ/บริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ ฯ

ที่อยู่ของผู้ครอบครอง จังหวัด

ประเภทรถ ** รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินระดับปฏิบัติการแพทย์..... ลักษณะ

หมายเลขทะเบียน จังหวัด ยี่ห้อรถ สีของรถ

ได้ผ่านการตรวจรับรองมาตรฐานและขึ้นทะเบียนเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ในระบบการแพทย์ฉุกเฉินของจังหวัด ..... รหัสรถปฏิบัติการ.....

*** เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ จึงเห็นชอบให้รถคันดังกล่าว เป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน ซึ่งสามารถยื่นคำขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบ และเสียงสัญญาณเพื่อปฏิบัติการด้านการแพทย์ฉุกเฉิน ตามมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 ได้

ออกให้ ณ วันที่ 17 เดือน เมษายน พ.ศ. 2563 ← วันเดือนปี ที่ได้รับการรับรอง
หมดอายุ วันที่ 16 เดือน เมษายน พ.ศ. 2566 ← วันเดือนปี ที่หมดอายุการรับรอง

ขอแสดงความนับถือ

(อัจฉริยะ แพงมา)
เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

หมายเหตุ : การรับรองมีอายุ 3 ปี นับตั้งแต่วันที่ได้รับการรับรอง

* หมายถึง หน่วยงาน / ห้างหุ้นส่วน / บริษัท

** หมายถึง รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูง และรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐาน

*** หมายถึง อำนาจตามข้อ 2 ของประกาศ สพจ. เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การออกหนังสือรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2563 ข้อ 6.2.1

**** หมายถึง กรณีรถที่ขอ (ผู้ประกอบการการแพทย์ฉุกเฉิน) สพจ. ตรวจรับรองครั้งแรก 12 เดือน และหนังสือรับรองการแพทย์ฉุกเฉินมีอายุการรับรอง 3 ปี ตามประกาศคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉินว่าด้วยการแพทย์ฉุกเฉิน สพจ.

ที่...../..... สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด...../
สำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง ขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงและน้ำเงิน

เรียน ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด..... (ต่างจังหวัด)
ผู้บังคับการ ตำรวจจราจร (กทม.)

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. สำเนาหนังสือรับรองรถบริการแพทย์ฉุกเฉินฯ จำนวน ๑ ฉบับ
๒. สำเนาภาพถ่ายใบคู่มือการจดทะเบียนรถ จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วยสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ได้มีหนังสือที่ ...../..... ลงวันที่ ..... รับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน หมายเลขทะเบียน .....ของ.....(ระบุส่วนราชการ/หน่วยงาน/นิติบุคคล เจ้าของรถ) ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ..... ถึงวันที่ .....เดือน.....พ.ศ..... รายละเอียดปรากฏตามที่ส่งมาด้วย

ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดเงื่อนในการใช้ไฟสัญญาณวับวาบ เสียงสัญญาณไซเรน หรือเสียงสัญญาณอย่างอื่นและเครื่องหมายแสดงลักษณะรถฉุกเฉิน ฉบับลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ และแก้ไขเพิ่มเติม จึงใคร่ขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงและน้ำเงินสำหรับรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินคันดังกล่าวข้างต้น ผลการพิจารณาเป็นประการใด กรุณาแจ้งให้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด...../สำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ทราบด้วย จักขอบคุณมาก

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

.....

(.....)

.....ปฏิบัติราชการแทนปลัดกระทรวงสาธารณสุข/
ผู้อำนวยการสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร

.....(เจ้าของเรื่อง)
โทรศัพท์.....
โทรสาร.....

ตัวอย่าง

ตัวอย่างรถและป้ายสัญลักษณ์
แบบสติ๊กเกอร์ และ แผ่นป้ายติดหน้ารถ

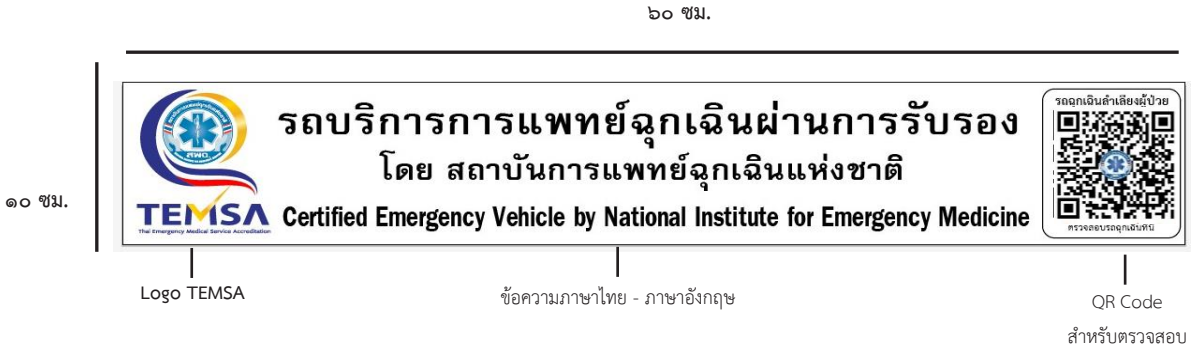

ตัวอย่าง รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มูลนิธิหรือองค์กรการกุศลอื่นๆ

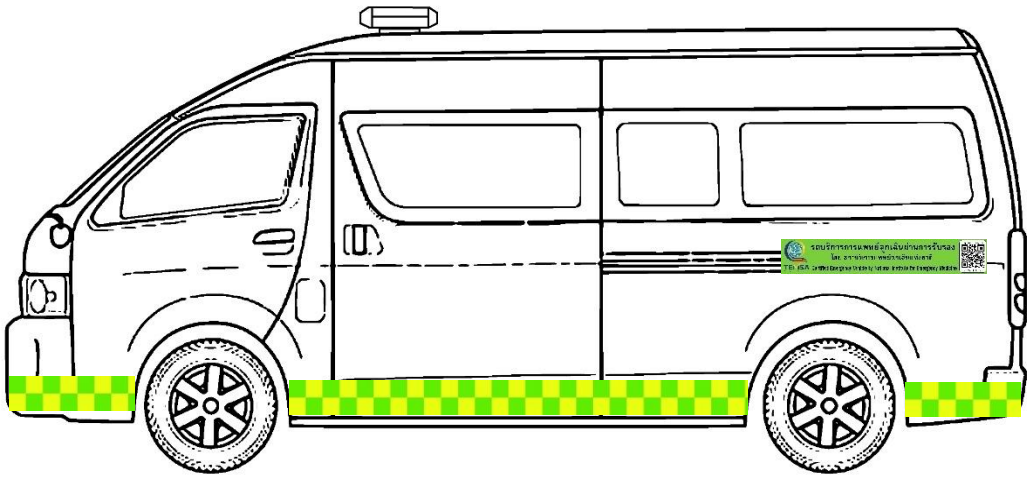

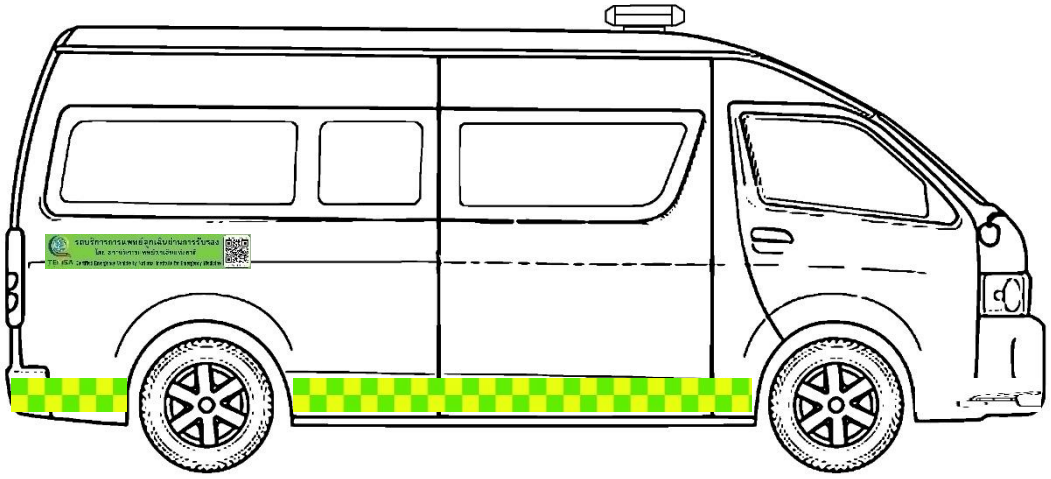

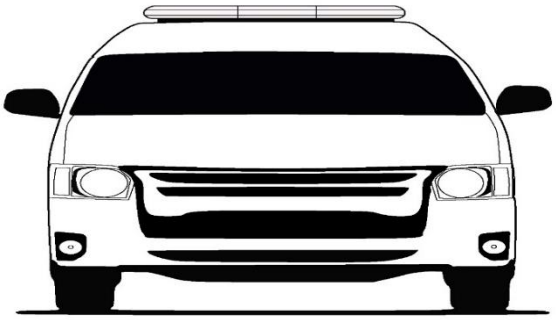

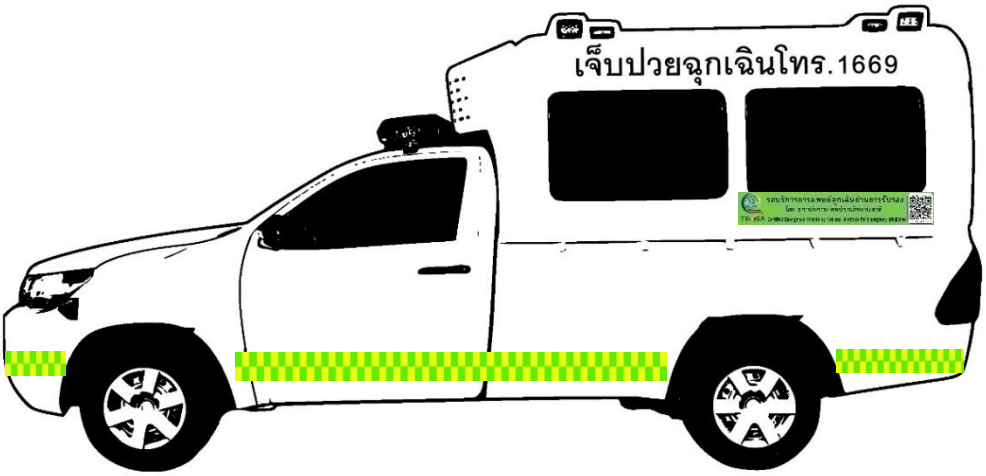
เจ็บป่วยฉุกเฉินโทร.1669

เจ็บป่วยฉุกเฉินโทร.1669

รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินผ่านการรับรอง
โดย สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ
TEMSA
Thai Emergency Medical Service Accreditation
Certified Emergency Vehicle by National Institute for Emergency Medicine
รถฉุกเฉินลำเลียงผู้ป่วย
ตรวจสอบรถฉุกเฉินที่นี่

ตัวอย่าง รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินภาคเอกชน

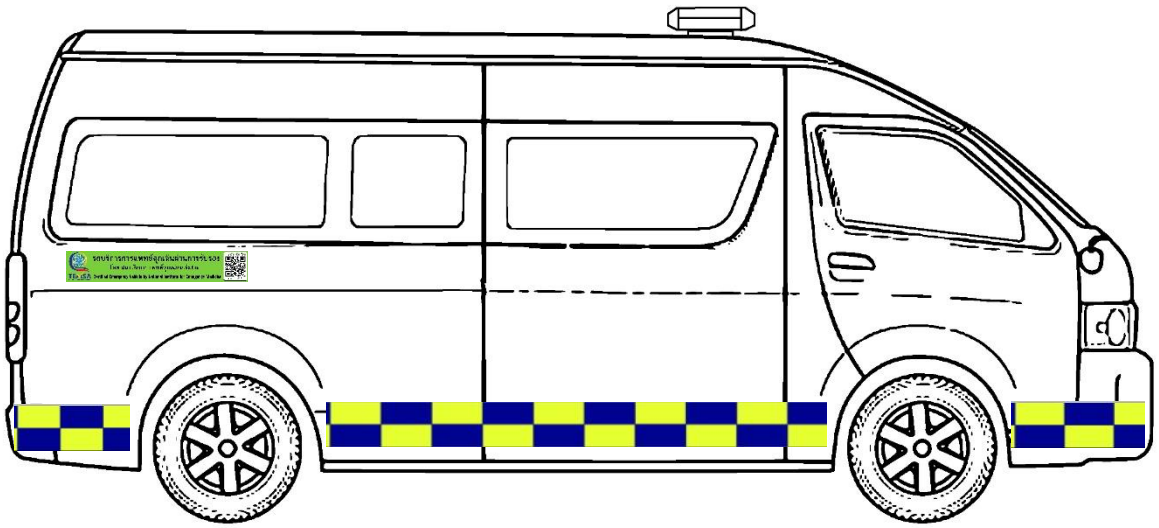

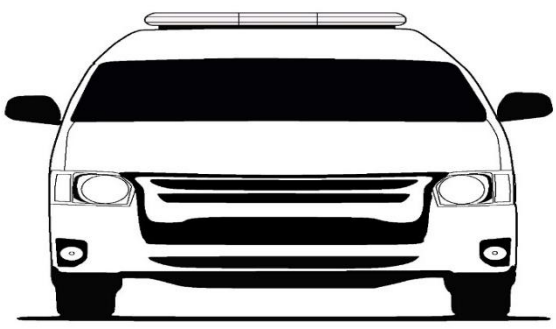

เจ็บปวยฉุกเฉินโทร.1669

เจ็บปวยฉุกเฉินโทร.1669

รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินผ่านการรับรอง
โดย สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ
TEMSA
Thai Emergency Medical Service Accreditation
Certified Emergency Vehicle by National Institute for Emergency Medicine
รถฉุกเฉินลำเลียงผู้ป่วย
ตรวจสอบรถฉุกเฉินที่นี่

ข้อกำหนดการแสดงเครื่องหมายและตราสัญลักษณ์

เพื่อให้ประชาชนโดยทั่วไปและผู้ป่วยฉุกเฉินได้รับรู้ถึงพาหนะที่ใช้เพื่อการลำเลียงและการขนส่ง กรณีการเจ็บป่วยฉุกเฉินอย่างชัดเจน จึงกำหนดมาตรฐานการนำเครื่องหมายและตราสัญลักษณ์ เพื่อไปแสดงหรือติดไว้กับพาหนะเพื่อการลำเลียงหรือขนส่ง สำหรับการปฏิบัติการฉุกเฉิน

เครื่องหมายหรือตราสัญลักษณ์ หมายถึง ตราเครื่องหมายของสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ รวมถึงชื่อข้อความหรือตัวอักษรที่บ่งบอกว่าเป็นการดำเนินการ หรือด้วยความยินยอม หรือการตรวจรับรองจากสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ชื่อหน่วยปฏิบัติการ หมายถึง ชื่อหน่วยงาน องค์กร สถานพยาบาล หรือ นิติบุคคล ที่ขอรับการรับรอง

การแสดงเครื่องหมายหรือตราสัญลักษณ์บนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

๑ กระจกหน้าด้านในฝั่งซ้าย ติดป้ายระบุผ่านการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน โดยแสดงหมายเลขทะเบียน วันหมดอายุการรับรอง โดยมี QR code ประจำรถคันนั้นๆ แสดงอยู่ด้วย

๒ กระจกหน้าด้านบนหรือเหนือกระจกด้านบน ติดชื่อหน่วยงาน องค์กร สถานพยาบาล หรือ นิติบุคคล ตัวอักษรสีน้ำเงินบนพื้นสติกเกอร์สีขาว หรือตัวอักษรสีขาว หรือสีอื่นที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน

๓ ใต้กระจกด้านหน้าติดแสดงตัวอักษรคำว่า “AMBULANCE” หรือ “รถพยาบาล” สีน้ำเงิน หรือสีเขียว เพื่อให้รถที่ขับอยู่ด้านหน้ามองกระจกหลังสามารถมองเห็นว่าเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินได้อย่างชัดเจน

๔ กระจกหลังติดข้อความ “เจ็บป่วยฉุกเฉิน อุบัติเหตุ โทร ๑๖๖๙” ด้วยตัวอักษรสีแดงขอบสีขาว หรือเพิ่มเติมคำอื่นๆ (ถ้ามี) เพื่อสื่อสารให้ประชาชนรับรู้ ประชาสัมพันธ์ การเข้าถึงบริการ

๕ ใต้กระจกด้านหลัง ติดชื่อหน่วยงาน องค์กร สถานพยาบาล หรือ นิติบุคคล ตัวอักษรสีน้ำเงินขอบสีขาว หรือสีอื่นที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนหรือสีอื่นที่มองเห็นได้ชัดเจน

๖ แสดงสัญลักษณ์หน่วยปฏิบัติการต้นสังกัดที่ประตูด้านหน้าทั้งสองข้าง ขนาดไม่น้อยกว่า ๓๐ x ๓๐ เซนติเมตร

๗ แสดงชื่อหน่วยงาน องค์กร สถานพยาบาล หรือ นิติบุคคล พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ ๑๖๖๙ ด้วยตัวอักษรสีน้ำเงินขอบสีขาว ด้านข้างรถทั้งสองข้าง

๘ ติดแถบสีสะท้อนแสง ด้านข้างรถตลอดแนว รอบคัน

๙ ติดข้อความ **“รถฉุกเฉินได้รับการอนุญาตแล้ว”** เป็นตัวอักษรสีแดง

๑๐ ด้านข้างช่วงหลังทั้งสองข้าง ติดสติกเกอร์ระบุผ่านการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินโดยสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ โดยมี QR code ประจำรถคันนั้นๆแสดงอยู่ด้วย และติดสติ๊กเกอร์เครือข่ายรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินระบุจังหวัดพื้นที่ให้บริการ

ข้อกำหนดการต่ออายุการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

หนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบในการขอขึ้นทะเบียนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและการขอไฟสัญญาณวับวาบ/เสียงสัญญาณเพื่อปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน มีอายุ ๓ ปี นับจากวันที่สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติได้ออกหนังสือรับรองฯให้ โดยหน่วยงาน องค์กร สถานพยาบาล หรือ นิติบุคคล สามารถต่ออายุการรับรองรถบริการ การแพทย์ฉุกเฉินได้ **ก่อนกำหนดหมดอายุ ๖ เดือน** ได้ที่สานักงานสาธารณสุขจังหวัดทุกจังหวัด/สานักการแพทย์กรุงเทพมหานคร/องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ดำเนินงานด้านการแพทย์ฉุกเฉิน/สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ และต้องแสดงหลักฐาน**การได้รับอนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณไซเรนจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ**

ทั้งนี้หากรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ขอต่ออายุการรับรอง มีอายุรถนับจากวันที่จดทะเบียนเกิน ๑๒ ปี ให้พิจารณาดำเนินการดังนี้ กรณีในพื้นที่พิเศษ พื้นที่ห่างไกล พื้นที่ขาดแคลน พื้นที่ที่เข้าถึงได้ยาก ต้องการจัดให้มีรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินแต่ไม่เป็นไปตาม เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ให้ดำเนินการพิจารณาผ่านคณะกรรมการที่กำกับดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉินระดับจังหวัด และส่งเรื่องให้ สพฉ. พิจารณาเป็นกรณีไป

การตรวจสอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

เพื่อให้รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินสามารถใช้ประโยชน์ได้สูงสุด หน่วยปฏิบัติการจึงควรดูแลรักษารถ อุปกรณ์ และเวชภัณฑ์ต่างๆ ให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้อยู่เสมอ ซึ่งอาจมีการตรวจสอบได้จาก

๑. ประชาชน สามารถตรวจสอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ผ่าน QR code ปรากฏอยู่ที่ สติ๊กเกอร์รับรองมาตรฐานรถบริการแพทย์ฉุกเฉิน หรือป้ายติดหน้ารถ

๒. เจ้าหน้าที่ อาจมีการเรียกตรวจ เมื่อมีการร้องเรียน หรืออาจมีการสุ่มตรวจเพื่อตรวจสอบความพร้อมของอุปกรณ์ และรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

การออกปฏิบัติการ

หน่วยปฏิบัติการการแพทย์ฉุกเฉิน สามารถออกปฏิบัติการได้เฉพาะเขตพื้นที่ที่ได้รับผิดชอบเท่านั้น เว้นแต่ได้รับคาสั่งจากแพทย์อานวยการ ให้ออกปฏิบัติการนอกพื้นที่ เพื่อช่วยเหลือ สนับสนุนปฏิบัติการฉุกเฉินเป็นกรณีพิเศษ

การติดตั้งและการใช้สัญญาณไฟวับวาบ

ให้รถที่ผ่านการรับรองและได้รับการอนุญาตเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินแล้ว ให้ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบไว้บนหลังคารถ โดยวางตำแหน่งของสัญญาณไฟวับวาบสีแดงไว้ที่ด้านขวา เหนือคนขับ ดังรูปต่อไปนี้การ

การติดตั้งและการใช้สัญญาณไฟวับวาบ

คำแนะนำและแนวทางปฏิบัติของรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินหรือรถพยาบาล

เพื่อให้ปฏิบัติการฉุกเฉินมีความปลอดภัยสำหรับผู้ป่วยฉุกเฉินและบุคลากรที่ให้บริการ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ จึงให้คำแนะนำให้ผู้ขับขี่รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินหรือรถพยาบาลที่ต้องออกปฏิบัติการฉุกเฉินไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ควรมีการติดตามสถานการณ์และข่าวการชุมนุม สำรวจ ตรวจสอบ ประสาน และสำรองเส้นเดินรถล่วงหน้า หลีกเลี่ยงเส้นทางที่อาจมีการปิดกั้น หลีกเลี่ยงการใช้เส้นทางที่มุ่งไปสู่สถานที่ที่มีการชุมนุมหรือจะมีการชุมนุม ยกเว้นการได้รับแจ้งจากศูนย์สั่งการให้เข้าไปรับผู้ป่วยฉุกเฉินที่อยู่ในบริเวณชุมนุมหรือสถานที่ใกล้เคียง

ข้อ ๒ หากมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องผ่านหรือฝ่าเข้าไปในบริเวณสถานที่ชุมนุม หรือต้องใช้เส้นทางที่มีการปิดกั้น ขอให้ประสานไปที่ศูนย์สั่งการหรือ ๑๖๖๙ เพื่อทำการประสานไปยังสถานีตำรวจหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๔๘ ที่รับผิดชอบหรือควบคุมพื้นที่ดังกล่าว เพื่อขอเส้นทางสำหรับผู้ป่วยฉุกเฉินวิกฤต

ข้อ ๓ ผู้ขับขี่รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินหรือรถพยาบาล ให้ใช้สัญญาณไฟฉุกเฉินและสัญญาณเสียง ตามความเร่งด่วนของผู้ป่วยฉุกเฉิน ตามคำสั่งแพทย์และการอำนวยการของหน่วยปฏิบัติการอำนวยการ ดังนี้

(๑) กรณีได้รับแจ้งจากศูนย์สั่งการหรือหน่วยปฏิบัติการอำนวยการ ให้ออกการปฏิบัติการฉุกเฉินต่อผู้ป่วยฉุกเฉินวิกฤต (สีแดง) และผู้ป่วยฉุกเฉินเร่งด่วน (สีเหลือง) ทั้งขณะออกไปรับผู้ป่วยฉุกเฉินและระหว่างนำส่งผู้ป่วยฉุกเฉินไปโรงพยาบาล ให้ผู้ขับขี่มีสิทธิตามมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนี้

๑.๑ เปิดไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณหลายเสียง (เสียงสูง - ต่ำ สลับกัน) พร้อมกัน

๑.๒ หยุดรถหรือจอดรถ ณ ที่ห้ามจอด

๑.๓ ขับรถเกินอัตราความเร็วที่กำหนดไว้

๑.๔ ขับรถผ่านสัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจรใด ๆ ที่ให้รถหยุด แต่ต้องลดความเร็วของรถให้ช้าลงตามสมควร

๑.๕ ไม่ต้องปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือข้อบังคับการจราจรเกี่ยวกับช่องเดินรถ ทิศทางของการขับรถหรือการเลี้ยวรถที่กำหนดไว้

๑.๖ การปฏิบัติตาม ๑.๑-๑.๕ ผู้ขับขี่ต้องใช้ความระมัดระวังตามควรแก่กรณี ภายหลังส่งผู้ป่วยถึงโรงพยาบาลเรียบร้อยแล้ว ให้ผู้ขับขี่ปฏิบัติตามกฎจราจรปกติ

(๒) กรณีได้รับแจ้งจากศูนย์สั่งการหรือหน่วยปฏิบัติการอำนวยการ ให้ออกปฏิบัติการฉุกเฉินต่อผู้ป่วยฉุกเฉินไม่รุนแรง (สีเขียว) และผู้ป่วยไม่ฉุกเฉินอื่น ขณะออกไปรับผู้ป่วยและนำส่งผู้ป่วยไปโรงพยาบาล ให้ผู้ขับขี่ปฏิบัติตามกฎจราจรปกติ

ข้อ ๔ รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและผู้ขับขี่ที่จะมีสิทธิตามมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือตามข้อ ๓ ข้างต้นนี้ ต้องเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ที่ได้รับการรับรองมาตรฐานจากสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติและได้รับอนุญาตให้ใช้สัญญาณไฟฉุกเฉินและสัญญาณเสียงตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ประกอบข้อกำหนดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่องกำหนดเงื่อนไขในการใช้ไฟสัญญาณวับวาบ เสียงสัญญาณไซเรนหรือเสียงสัญญาณอย่างอื่นและเครื่องหมายแสดงลักษณะของรถฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๓

หากเป็นรถที่ยังไม่ได้รับการรับรองจากสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติและไม่ได้รับอนุญาตจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้ขับขี่ต้องปฏิบัติตามกฎจราจรปกติ

ภาคผนวก

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ประกอบด้วย

๑.ประกาศคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน เรื่อง ประเภท ระดับ อำนาจหน้าที่ ขอบเขตความรับผิดชอบ และข้อจำกัดของหน่วยปฏิบัติการ พ.ศ. ๒๕๖๒

๒. ประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ปี ๒๕๖๔

๓. ประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) และอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว) เพื่อการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พ.ศ. ๒๕๖๔

๔. ประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง คำแนะนำและแนวทางปฏิบัติของรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินหรือรถพยาบาลที่ต้องปฏิบัติการผ่านพื้นที่ชุมนุม

๕. ระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้วิทยุแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) ของสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ปี ๒๕๖๒

๖. ประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ แบบคำขอในการยื่นคำขอรับรองร่วมใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน การจัดตั้งสถานีวิทยุคมนาคม ขอมีบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมและบัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๒

๗. พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

๘. ประกาศและข้อกำหนดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

๙. ระเบียบกรมการขนส่งทางบกและกฎกระทรวง

๑๐. ประกาศกรมสรรพสามิต เรื่องหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการเสียภาษีอัตราศูนย์ของรถยนต์นั่งหรือรถยนต์โดยสารรถยนต์ที่มีที่นั่งไม่เกิน ๑๐ คน ที่ใช้เป็นรถพยาบาล

๑๑. ประกันภัยรถยนต์ ประเภท ๕

๑๒. ระเบียบสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกลางว่าด้วยการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัท (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๓

๑๓. ระเบียบกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการอนุญาตให้นำรถยนต์ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๖๒

ประกาศคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน

เรื่อง ประเภท ระดับ อำนาจหน้าที่ ขอบเขตความรับผิดชอบ และข้อจำกัดของหน่วยปฏิบัติการ

พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่เป็นการสมควรให้มีการกำหนดประเภท ระดับ อำนาจหน้าที่ ขอบเขตความรับผิดชอบ และข้อจำกัดของหน่วยปฏิบัติการ เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของผู้ป่วยฉุกเฉินตามหลักการในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๑๙ แห่งระเบียบคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน ว่าด้วยการประชุมของคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ พ.ศ. ๒๕๖๑ คณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉินจึงได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ให้ออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน เรื่อง ประเภท ระดับ อำนาจหน้าที่ ขอบเขตความรับผิดชอบ และข้อจำกัดของหน่วยปฏิบัติการ พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“วุฒิแพทย์ฉุกเฉิน” หมายความว่า ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมที่ได้รับหนังสืออนุมัติหรือวุฒิบัตรแสดงความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเวชกรรมสาขาเวชศาสตร์ฉุกเฉิน และสาขาอื่นที่เป็นวุฒิบัณฑิตวิทยาลัยแพทย์ฉุกเฉินแห่งประเทศไทย

“แพทย์เฉพาะทาง” หมายความว่า ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมที่ได้รับหนังสืออนุมัติหรือวุฒิบัตรแสดงความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเวชกรรมสาขาหนึ่งสาขาใดที่เกี่ยวข้องกับการแพทย์ฉุกเฉิน

ข้อ ๔ หน่วยปฏิบัติการ มีประเภทและระดับ ดังนี้

(๑) ประเภทปฏิบัติการแพทย์ มีระดับดังต่อไปนี้

ก. ระดับพื้นฐาน ได้แก่ หน่วยปฏิบัติการซึ่งดำเนินกิจการปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐานตามการอำนวยการ ให้แก่ผู้ป่วยฉุกเฉินที่มีความเสี่ยงต่ำต่อการเสียชีวิตหรือการรุนแรงขึ้นของการบาดเจ็บ หรืออาการป่วยนั้นในห้วงเวลาขณะทำการปฏิบัติการฉุกเฉินนั้น

ข. ระดับสูง ได้แก่ หน่วยปฏิบัติการซึ่งดำเนินกิจการจัดการปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูงตามการอำนวยการ ให้แก่ผู้ป่วยฉุกเฉินที่มีความเสี่ยงสูงต่อการเสียชีวิตหรือการรุนแรงขึ้นในห้วงเวลาขณะทำการปฏิบัติการฉุกเฉินนั้น

ค. ระดับเฉพาะทาง ได้แก่ หน่วยปฏิบัติการซึ่งดำเนินกิจการจัดการปฏิบัติการแพทย์เฉพาะทางให้แก่ผู้ป่วยฉุกเฉินที่มีความเสี่ยงสูงยิ่งต่อการเสียชีวิต การเกิดภาวะแทรกซ้อน หรือการรุนแรงขึ้นของการบาดเจ็บหรืออาการป่วยนั้นอย่างรวดเร็วในห้วงเวลาขณะทำการปฏิบัติการฉุกเฉินนั้น

(๒) ประเภทปฏิบัติการอำนวยการ มีระดับ ดังต่อไปนี้

ก. ระดับพื้นฐาน ได้แก่ หน่วยปฏิบัติการซึ่งดำเนินกิจการปฏิบัติการอำนวยการในการรับแจ้งและประสานงาน รวมทั้งจ่ายงานและกำกับการตามการอำนวยการทั่วไปได้ตลอดเวลา เพื่อให้ผู้ป่วยฉุกเฉินได้รับการปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐานตามเกณฑ์วิธีและคำสั่งประจำ

ข. ระดับสูง ได้แก่ หน่วยปฏิบัติการซึ่งดำเนินกิจการปฏิบัติการอำนวยการในการรับแจ้ง ประสานงาน จ่ายงาน และกำกับการตามการอำนวยการ ทั้งการอำนวยการทั่วไปและการอำนวยการตรงได้ตลอดเวลา เพื่อให้ผู้ป่วยฉุกเฉินได้รับการปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูงตามเกณฑ์วิธี คำสั่งประจำ และคำสั่งการแพทย์

ค. ระดับที่ปรึกษา ได้แก่ หน่วยปฏิบัติการซึ่งดำเนินงานจัดการปฏิบัติการอำนวยการในการอำนวยการ ทั้งการอำนวยการทั่วไปและการอำนวยการตรง โดยวุฒิแพทย์ฉุกเฉิน แพทย์เฉพาะทางสาขาต่าง ๆ หรือแพทย์อำนวยการปฏิบัติการฉุกเฉินให้แก่ผู้ปฏิบัติการ หน่วยปฏิบัติการ และสถานพยาบาล เพื่อให้ผู้ป่วยฉุกเฉินได้รับการปฏิบัติการฉุกเฉินที่ถูกต้องอย่างเหมาะสมและทันท่วงที

ข้อ ๕ ให้หน่วยปฏิบัติการทุกประเภทและทุกระดับ มีอำนาจหน้าที่ ขอบเขต ความรับผิดชอบและข้อจำกัด ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการจัดการปฏิบัติการฉุกเฉิน เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของผู้ป่วยฉุกเฉินให้เป็นไปตามหลักการ ดังต่อไปนี้

ก. ตรวจคัดแยกระดับความฉุกเฉินและจัดให้ผู้ป่วยฉุกเฉินได้รับการปฏิบัติการฉุกเฉินตามลำดับความเร่งด่วนทางการแพทย์ฉุกเฉิน

ข. จัดให้ผู้ป่วยฉุกเฉินได้รับการปฏิบัติการฉุกเฉินจนเต็มขีดความสามารถของหน่วยปฏิบัติการนั้นก่อนการส่งต่อ

ค. ส่งต่อผู้ป่วยฉุกเฉินตามที่แพทย์ให้การรับรองว่าการส่งต่อผู้ป่วยฉุกเฉินจะเป็นประโยชน์ต่อการป้องกันการเสียชีวิตหรือการรุนแรงขึ้นของการเจ็บป่วยของผู้ป่วยฉุกเฉินนั้น

ง. ปฏิบัติการฉุกเฉินต่อผู้ป่วยฉุกเฉินให้เป็นไปตามความจำเป็นและข้อบงชี้ทางการแพทย์ฉุกเฉิน โดยมิให้นำสิทธิการประกัน การขึ้นทะเบียนสถานพยาบาล หรือความสามารถในการรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของผู้ป่วยฉุกเฉินหรือเงื่อนไขใด ๆ มาเป็นเหตุปฏิเสธผู้ป่วยฉุกเฉินให้ไม่ได้รับการปฏิบัติการฉุกเฉินอย่างทันท่วงที

(๒) ควบคุมและดูแลผู้ปฏิบัติการให้ดำเนินการปฏิบัติการฉุกเฉินเป็นไปตามหลักการ ใน (๑) และตามการอำนวยการหรือคำสั่งการแพทย์ โดยไม่เกินกว่าประเภท ระดับ อำนาจหน้าที่ ขอบเขต ความรับผิดชอบ และข้อจำกัด รวมทั้งหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ และมาตรฐานการปฏิบัติการฉุกเฉินของผู้ปฏิบัติการนั้น

(๓) จัดให้มีอุปกรณ์ เครื่องมือ สิ่งอำนวยความสะดวก และองค์ประกอบอื่น ให้ผู้ปฏิบัติการสามารถปฏิบัติการฉุกเฉินได้อย่างเต็มขีดความสามารถตามประเภท ระดับ อำนาจหน้าที่ ขอบเขต และข้อจำกัด รวมทั้งหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ รวมทั้งมาตรฐานการปฏิบัติการฉุกเฉินของผู้ปฏิบัติการนั้น

(๔) จัดให้มียานพาหนะเพื่อใช้ในการปฏิบัติการฉุกเฉิน ที่ถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบก กฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทย กฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๕) ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการประสานงานและการรายงานของหน่วยปฏิบัติการในการปฏิบัติการฉุกเฉิน รวมทั้งรายงานความพร้อมเกี่ยวกับบุคลากร พาหนะ สถานที่ และอุปกรณ์ ในการปฏิบัติการฉุกเฉินและการรับผู้ป่วยฉุกเฉิน และข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้ สพฉ. หรือหน่วยงานหรือองค์กรที่กำหนดทราบอย่างทันท่วงทีตามเกณฑ์และวิธีการที่ สพฉ. กำหนด หรือตามสมควรแก่กรณี

(๖) จัดให้มีผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินมีหน้าที่ดำเนินงานหรือบริหารจัดการระบบการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการ โดยผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินดังกล่าวต้องเป็นผู้ปฏิบัติการที่เป็นผู้ประกอบวิชาชีพหรือผู้ช่วยเวชกรรมหรือผู้ช่วยอำนวยการประเภทและระดับไม่ต่ำกว่าระดับสูงสุดที่หน่วยปฏิบัติการนั้นดำเนินกิจการ

(๗) จัดให้มีระบบการบริหารจัดการองค์กร แนวทางการปฏิบัติการฉุกเฉิน การจัดการความปลอดภัย การจัดการข้อมูลและสารสนเทศ และการเตรียมความพร้อมรับภาวะฉุกเฉิน ตลอดจนจัดให้มีเครื่องมือและอุปกรณ์สื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศที่สามารถเชื่อมต่อกับการปฏิบัติการฉุกเฉิน รวมทั้งบริหารจัดการผู้ปฏิบัติการ สิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์ เครื่องมือ ลักษณะ และองค์ประกอบอื่น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์การรับรองมาตรฐานหน่วยปฏิบัติการที่ กพฉ. กำหนด

(๘) ส่งเสริม สนับสนุน และควบคุมดูแลให้ผู้ปฏิบัติการยังคงมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพหรือประกาศนียบัตรตามกฎหมายว่าด้วยการแพทย์ฉุกเฉินที่ยังไม่หมดอายุในขณะปฏิบัติการฉุกเฉิน แล้วแต่กรณี

(๙) ดำเนินการให้ผู้ปฏิบัติการเป็นเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ เพื่อให้ผู้ปฏิบัติการนั้นได้รับความคุ้มครองความรับผิดต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่ผู้ปฏิบัติการของหน่วยปฏิบัติการนั้นได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่

(๑๐) แจ้งต่อ สพฉ. และผู้มีอำนาจหน้าที่ รวมทั้งหน่วยงานหรือองค์กรหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ในกรณีที่พบว่าผู้ป่วยฉุกเฉินไม่ได้รับการปฏิบัติการฉุกเฉินตามหลักการในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑

(๑๑) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กำหนดไว้ในประกาศนี้หรือกฎหมายอื่นหรือตามที่ กพฉ. กำหนดเพิ่มเติม

ข้อ ๖ ให้หน่วยปฏิบัติการประเภทปฏิบัติการแพทย์ทุกระดับ มีอำนาจหน้าที่ ขอบเขตความรับผิดชอบ และข้อจำกัด เพิ่มเติมจากข้อ ๕ ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินกิจการปฏิบัติการแพทย์ตามระดับของหน่วยปฏิบัติการนั้นในเขตท้องถิ่นหรือพื้นที่ที่ได้รับมอบหมายจากผู้มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินงานและบริหารจัดการระบบการแพทย์ฉุกเฉินในเขตท้องถิ่นหรือพื้นที่นั้น

(๒) จัดให้มีชุดปฏิบัติการที่พร้อมปฏิบัติการแพทย์ตลอดเวลาทำการในเขตท้องถิ่นหรือพื้นที่ที่ได้รับมอบหมายจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินงานหรือบริหารจัดการระบบการแพทย์ฉุกเฉินในเขตท้องถิ่นหรือพื้นที่นั้น ประกอบด้วยยานพาหนะ ผู้ปฏิบัติการ อุปกรณ์ ระบบสื่อสารและสารสนเทศ และองค์ประกอบอื่น ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และมาตรฐานที่ กพฉ. กำหนดตามประเภทและระดับของผู้ปฏิบัติการในหน่วยปฏิบัติการนั้น

(๓) ควบคุมดูแลการปฏิบัติการฉุกเฉินให้เป็นไปตามการอำนวยการหรือคำสั่งการแพทย์ภายใต้การจ่ายงานและกำกับการตามการอำนวยการของหน่วยปฏิบัติการประเภทอำนวยการในเขตท้องถิ่นหรือพื้นที่นั้น โดยไม่ให้เกินกว่าอำนาจหน้าที่ ขอบเขตความรับผิดชอบ และข้อจำกัดของผู้ช่วยเวชกรรมที่กำลังปฏิบัติการฉุกเฉินอยู่ขณะนั้น

(๔) บูรณาการความร่วมมือกับสถานพยาบาล หน่วยปฏิบัติการอื่น และหน่วยงานหรือองค์กรอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อการดำเนินงานหรือบริหารจัดการปฏิบัติการแพทย์ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ และมาตรฐานการปฏิบัติการฉุกเฉินที่ กพฉ. ประกาศกำหนด

(๕) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กำหนดไว้ในประกาศนี้หรือกฎหมายอื่นหรือตามที่ กพฉ. กำหนดเพิ่มเติม ให้เป็นหน้าที่ของหน่วยปฏิบัติการแพทย์ระดับนั้น

ข้อ ๗ ให้หน่วยปฏิบัติการประเภทปฏิบัติการอำนวยการทุกระดับ มีอำนาจหน้าที่ ขอบเขตความรับผิดชอบ และข้อจำกัด เพิ่มเติมจากข้อ ๕ ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินกิจการปฏิบัติการอำนวยการตามระดับของหน่วยปฏิบัติการนั้นในเขตท้องถิ่นหรือพื้นที่ที่ได้รับมอบหมายจากผู้มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินงานและบริหารจัดการระบบการแพทย์ฉุกเฉินในเขตท้องถิ่น หรือพื้นที่นั้น

(๒) จัดให้มีบุคลากร สถานที่อุปกรณ์ ยานพาหนะ ระบบสื่อสารและสารสนเทศ รวมทั้งองค์ประกอบอื่น เพื่อการปฏิบัติการอำนวยการ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และมาตรฐานที่ กพฉ. กำหนดอย่างน้อย ดังต่อไปนี้

ก. จัดให้มีสถานที่ที่มีพื้นที่เพียงพอต่อการจัดตั้งศูนย์รับแจ้ง ประสาน จ่ายงาน หรือกำกับการ ในการปฏิบัติการช่วยอำนวยการ โดยมีการจัดพื้นที่สำหรับการรับแจ้ง ประสาน จ่ายงาน หรือกำกับการ รวมทั้งมีพื้นที่สำหรับติดตั้งอุปกรณ์สำนักงาน อุปกรณ์สื่อสารและสารสนเทศ มีพื้นที่สำหรับพัก ห้องน้ำ ตลอดจนดำเนินการทางอาชีวอนามัยและความปลอดภัย และองค์ประกอบอื่นอย่างเพียงพอ

ข. จัดให้มีครุภัณฑ์และอุปกรณ์สำนักงาน อุปกรณ์การปฏิบัติงาน อุปกรณ์สื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบสื่อสารและสารสนเทศ รวมทั้งองค์ประกอบอื่นที่เหมาะสมต่อการรับแจ้ง ประสาน จ่ายงาน หรือกำกับการ

ค. จัดให้มีผู้ช่วยอำนวยการที่เพียงพอต่อการรับแจ้ง ประสาน จ่ายงาน หรือกำกับการ ได้แก่ พนักงานรับแจ้งการเจ็บป่วยฉุกเฉิน ผู้ประสานปฏิบัติการฉุกเฉิน ผู้จ่ายงานปฏิบัติการฉุกเฉิน หรือผู้กำกับการปฏิบัติการฉุกเฉิน แล้วแต่กรณี โดยอาจจัดเป็นเจ้าหน้าที่ประจำภายในหน่วยงาน หรือเจ้าหน้าที่ภายนอกหน่วยงานก็ได้ ที่สามารถดำเนินงานได้ตลอด ๒๔ ชั่วโมงทั้งวันทำการและวันหยุด

ง. จัดให้มีระบบการดำเนินงานและบริหารจัดการที่สามารถเชื่อมโยงกับการอำนวยการ รวมทั้งการรักษาพยาบาลของสถานพยาบาล เพื่อให้ผู้ป่วยฉุกเฉินได้รับการปฏิบัติการฉุกเฉินอย่างต่อเนื่องตั้งแต่นอกสถานพยาบาลจนถึงสถานพยาบาล

จ. มีการประสานความร่วมมือกับหน่วยปฏิบัติการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติการฉุกเฉินในท้องถิ่นนั้น

(๓) จัดให้มีงบประมาณเพื่อดำเนินกิจการปฏิบัติการอำนวยการได้อย่างต่อเนื่อง

(๔) มีข้อกำหนดการดำเนินงานและบริหารจัดการระบบการปฏิบัติการอำนวยการของหน่วยปฏิบัติการนั้นเป็นเอกสาร

(๕) บูรณาการความร่วมมือกับสถานพยาบาล หน่วยปฏิบัติการอื่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น และหน่วยงานหรือองค์กรอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อการดำเนินงานหรือบริหารจัดการปฏิบัติการอำนวยการได้อย่างต่อเนื่องตลอดเวลาโดยเป็นไปตาม หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่และมาตรฐานการปฏิบัติการฉุกเฉินที่ กพฉ. ประกาศกำหนด

ข้อ ๘ ให้หน่วยปฏิบัติการประเภทปฏิบัติการอำนวยการระดับพื้นฐาน มีอำนาจหน้าที่ ขอบเขต ความรับผิดชอบ และข้อจำกัด เพิ่มเติมจากข้อ ๗ ดังต่อไปนี้

(๑) รับแจ้ง ประสาน จ่ายงาน และกำกับการปฏิบัติการฉุกเฉิน ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยปฏิบัติการ รวมทั้งมาตรฐานปฏิบัติการฉุกเฉินที่ กพฉ. ประกาศกำหนด

(๒) จัดให้มีการอำนวยการทั่วไปในเขตท้องถิ่นหรือพื้นที่ที่รับผิดชอบ โดยมีวุฒิแพทย์ฉุกเฉินหรือแพทย์อำนวยการปฏิบัติการฉุกเฉินอย่างน้อยหนึ่งคนมีหน้าที่ให้คำแนะนำในการอำนวยการทั่วไป ดังต่อไปนี้

ก. กำหนดมาตรการให้มีการปฏิบัติตามมาตรฐานการปฏิบัติการฉุกเฉิน ทั้งในการบริบาลผู้ป่วยฉุกเฉิน การสื่อสาร และเกณฑ์วิธีช่วยเวชกรรม

ข. กำหนดขอบเขตและข้อจำกัดในการปฏิบัติการฉุกเฉินตามเกณฑ์วิธี นโยบาย และหัตถการ ตั้งแต่การรับแจ้ง การจ่ายงาน การตรวจคัดแยก การบำบัดรักษา และการลำเลียงหรือไม่ลำเลียงผู้ป่วยฉุกเฉินของผู้ช่วยเวชกรรมและผู้ช่วยอำนวยการนั้น

ค. ให้คำแนะนำแก่ผู้มีอำนาจในการให้ ต่ออายุ และเพิกถอนประกาศนียบัตร รวมทั้งการสั่งจำกัดสิทธิหรือขอบเขตความรับผิดชอบในการปฏิบัติการฉุกเฉินของผู้ช่วยเวชกรรมหรือผู้ช่วยอำนวยการในกรณีไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เงื่อนไขและมาตรฐานที่กำหนด ของผู้ช่วยเวชกรรมและผู้ช่วยอำนวยการที่ปฏิบัติการฉุกเฉินในเขตท้องถิ่นหรือพื้นที่ที่รับผิดชอบ

ง. กำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำในการเริ่มตอบสนองของผู้ช่วยเวชกรรมต่อการเจ็บป่วยฉุกเฉิน

จ. กำหนดขั้นตอนวิธี เกณฑ์วิธี และคำสั่งประจำในการปฏิบัติการฉุกเฉินของผู้ปฏิบัติการทั้งในกรณีที่ต้องลำเลียงและไม่มีการลำเลียงผู้ป่วยฉุกเฉิน

ฉ. กำหนดอุปกรณ์และองค์ประกอบอื่นที่ต้องใช้ในการปฏิบัติการฉุกเฉิน

ช. ให้คำปรึกษาแนะนำแก่ผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการทุกระดับเกี่ยวกับนโยบายด้านการแพทย์ฉุกเฉิน

(๓) จัดให้มีทะเบียนผู้ปฏิบัติการ หน่วยปฏิบัติการ และสถานพยาบาลที่มีขีดความสามารถในการปฏิบัติฉุกเฉินให้แก่ผู้ป่วยฉุกเฉินในท้องถิ่นหรือพื้นที่นั้น

(๔) จัดให้มีการอำนวยการทั่วไป ขั้นตอนวิธี เกณฑ์วิธี และคำสั่งประจำ รวมทั้งควบคุมดูแลผู้ปฏิบัติการให้ปฏิบัติการฉุกเฉินตามการอำนวยการทั่วไป ขั้นตอนวิธี เกณฑ์วิธี และคำสั่งประจำดังกล่าวด้วย

(๕) จัดให้วุฒิแพทย์ฉุกเฉินหรือแพทย์อำนวยการปฏิบัติการฉุกเฉินตามข้อ (๒) สามารถเข้าถึงข้อมูลทั้งปวงทางการแพทย์ฉุกเฉินที่บันทึกไว้ เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการและกำกับดูแลกระบวนการปฏิบัติการฉุกเฉิน ตลอดจนการพัฒนาคุณภาพการปฏิบัติการฉุกเฉินของท้องถิ่นหรือพื้นที่นั้นให้มีประสิทธิภาพ

(๖) แจ้งต่อ สพฉ. และผู้มีอำนาจหน้าที่ รวมทั้งหน่วยงานหรือองค์กรหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการต่อหน่วยปฏิบัติการที่ปฏิบัติการฉุกเฉินในท้องถิ่นหรือเขตพื้นที่ที่รับผิดชอบ ตามมาตรา ๒๙ วรรคสองและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑

ข้อ ๙ ให้หน่วยปฏิบัติการประเภทปฏิบัติการอำนวยการระดับสูง มีขอบเขตความรับผิดชอบและข้อจำกัด เช่นเดียวกับหน่วยปฏิบัติการประเภทปฏิบัติการอำนวยการระดับพื้นฐานตามข้อ ๘ และเพิ่มเติม ดังนี้

(๑) จัดให้มีวุฒิแพทย์ฉุกเฉินหรือแพทย์อำนวยการปฏิบัติการฉุกเฉินที่พร้อมให้การอำนวยการตรงได้ตลอดเวลา

(๒) จัดให้มีการอำนวยการทั่วไปในเขตท้องถิ่นหรือพื้นที่ที่รับผิดชอบ โดยมีคณะวุฒิแพทย์ฉุกเฉินหรือแพทย์อำนวยการปฏิบัติการฉุกเฉินมีหน้าที่ให้คำแนะนำในการอำนวยการทั่วไป ดังต่อไปนี้

ก. กำหนดและจัดการปฏิบัติการฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการทุกหน่วยในท้องถิ่นหรือพื้นที่นั้นให้เป็นไปตามเกณฑ์วิธีที่สอดคล้องต้องกันตามมาตรฐานการสื่อสาร เกณฑ์วิธีจ่ายงาน และเกณฑ์วิธีปฏิบัติการแพทย์ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และมาตรฐานที่ กพฉ. กำหนด

ข. กำหนดสถานพยาบาลในการนำส่งผู้ป่วยฉุกเฉิน ให้สอดคล้องกับระดับขีดความสามารถตามความจำเป็นและข้อบ่งชี้ทางการแพทย์ฉุกเฉิน โดยมิให้นำสิทธิการประกัน การขึ้นทะเบียนสถานพยาบาล หรือความสามารถในการรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของผู้ป่วยฉุกเฉินหรือเงื่อนไขใด ๆ มาเป็นเหตุปฏิเสธผู้ป่วยฉุกเฉินให้ไม่ได้รับการปฏิบัติการฉุกเฉินอย่างทันท่วงที

ค. กำหนดคุณสมบัติเฉพาะของผู้ช่วยเวชกรรมและผู้ช่วยอำนวยการที่จะรับขึ้นทะเบียนให้ปฏิบัติการฉุกเฉินในท้องถิ่นหรือเขตพื้นที่ที่รับผิดชอบ โดยไม่เกินกว่าอำนาจหน้าที่ ขอบเขตความรับผิดชอบและข้อจำกัดของผู้ปฏิบัติการนั้น

ง. กำหนดมาตรการให้มีการปฏิบัติตามมาตรฐานการปฏิบัติการฉุกเฉิน ทั้งในการบริบาลผู้ป่วยฉุกเฉิน การสื่อสาร และเกณฑ์วิธีช่วยเวชกรรม

จ. กำหนดเกณฑ์วิธีหรือวิธีปฏิบัติสำหรับผู้ป่วยที่ไม่ต้องลำเลียง

ฉ. กำหนดการบันทึกข้อมูลการปฏิบัติการฉุกเฉินทางเวชกรรมทุกขั้นตอน

ช. กำหนดเครื่องมือ อุปกรณ์ และองค์ประกอบอื่นที่จะนำมาใช้ปฏิบัติการฉุกเฉินกับผู้ป่วยฉุกเฉินโดยตรง รวมทั้งตรวจสอบให้เป็นไปตามมาตรฐานการปฏิบัติการฉุกเฉิน

ซ. กำหนดขอบเขตและข้อจำกัดในการปฏิบัติการฉุกเฉินตามเกณฑ์วิธี นโยบายและหัตถการ ตั้งแต่การรับแจ้ง การจ่ายงาน การตรวจคัดแยก การบำบัดรักษา และการลำเลียงหรือไม่ลำเลียงผู้ป่วยฉุกเฉินของผู้ช่วยเวชกรรมและผู้ช่วยอำนวยการนั้น

ฌ. กำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำในการเริ่มตอบสนองของผู้ช่วยเวชกรรมต่อการเจ็บป่วยฉุกเฉิน

ญ. สั่งจำกัดสิทธิหรือขอบเขตความรับผิดชอบในการปฏิบัติการฉุกเฉินของผู้ช่วยเวชกรรมหรือผู้ช่วยอำนวยการในสังกัดกรณีไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เงื่อนไขและมาตรฐานที่กำหนด

ฎ. กำหนดมาตรฐานอุปกรณ์และองค์ประกอบอื่นที่ต้องใช้ในการปฏิบัติการฉุกเฉินภายใต้การอำนวยการ

ฏ. ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับนโยบายด้านการแพทย์ฉุกเฉิน แก่ผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินระดับหน่วยปฏิบัติการหรือสถานพยาบาลในเขตท้องถิ่นหรือพื้นที่ที่รับผิดชอบ

(๓) จัดให้วุฒิแพทย์ฉุกเฉินหรือแพทย์อำนวยการปฏิบัติการฉุกเฉินตามข้อ (๑) และ (๒) สามารถเข้าถึงข้อมูลทั้งปวงทางการแพทย์ฉุกเฉินที่บันทึกไว้ เฉพาะเพื่อประโยชน์ในดำเนินการและกำกับดูแลกระบวนการปฏิบัติการฉุกเฉิน ตลอดจนการพัฒนาคุณภาพการปฏิบัติการฉุกเฉินของท้องถิ่นหรือพื้นที่นั้นให้มีประสิทธิภาพ

(๔) รับรอง ต่ออายุ พัก หรือเพิกถอนการรับรององค์กรการฝึกอบรมการปฐมพยาบาลและช่วยปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐาน หรือองค์กรการฝึกอบรมผู้ปฏิบัติการประเภทและระดับอื่นตามที่ กพฉ. มอบหมาย รวมทั้งอนุมัติให้ ต่ออายุ พัก หรือเพิกถอนประกาศนียบัตรอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์หรือประกาศนียบัตรประเภทและระดับอื่น ตามที่ กพฉ. มอบหมาย ในเขตท้องถิ่นหรือพื้นที่ที่รับผิดชอบ

ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของคณะวุฒิแพทย์ฉุกเฉินหรือแพทย์อำนวยการปฏิบัติการฉุกเฉินตาม (๒) ตามเกณฑ์และวิธีการที่ อศป. กำหนด

(๕) มีความร่วมมือกับหน่วยงานหรือองค์กรอื่นในการช่วยเหลือระหว่างกัน รวมทั้งการวางแผนและการจัดการสาธารณภัย ตลอดจนการตอบสนองต่ออุบัติภัยวัตถุอันตรายและกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๑๐ ให้หน่วยปฏิบัติการประเภทปฏิบัติการอำนวยการระดับที่ปรึกษา มีขอบเขตความรับผิดชอบ และข้อจำกัด เช่นเดียวกับหน่วยปฏิบัติการประเภทปฏิบัติการอำนวยการระดับสูงตามข้อ ๙ และเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีการอำนวยการตรงสำหรับโรคหรือภัยเฉพาะด้านหรือพื้นที่เฉพาะที่รับผิดชอบหรือทั้งประเทศตลอดเวลา

(๒) จัดให้มีการอำนวยการทั่วไปสำหรับโรคหรือภัยเฉพาะด้าน หรือพื้นที่เฉพาะที่รับผิดชอบหรือทั้งประเทศ โดยมีคณะวุฒิแพทย์ฉุกเฉินหรือแพทย์เฉพาะทางสาขานั้น มีหน้าที่ให้คำแนะนำในการอำนวยการทั่วไป ดังต่อไปนี้

ก. กำหนดและจัดการปฏิบัติการฉุกเฉินของหน่วยปฏิบัติการสำหรับโรคหรือภัยเฉพาะด้านหรือพื้นที่เฉพาะที่รับผิดชอบ หรือทั้งประเทศ ให้เป็นไปตามเกณฑ์วิธีที่สอดคล้องต้องกันตามมาตรฐานการสื่อสาร เกณฑ์วิธีจ่ายงาน และเกณฑ์วิธีปฏิบัติการแพทย์ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และมาตรฐานที่ กพฉ. กำหนด

ข. กำหนดสถานพยาบาลในการนำส่งผู้ป่วยฉุกเฉิน ให้สอดคล้องกับระดับขีดความสามารถตามความจำเป็นและข้อบ่งชี้ทางการแพทย์ฉุกเฉินสำหรับโรคหรือภัยเฉพาะด้าน หรือพื้นที่เฉพาะที่รับผิดชอบหรือทั้งประเทศโดยมิให้นำสิทธิการประกัน การขึ้นทะเบียนสถานพยาบาล หรือความสามารถในการรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของผู้ป่วยฉุกเฉินหรือเงื่อนไขใด ๆ มาเป็นเหตุปฏิเสธผู้ป่วยฉุกเฉินให้ไม่ได้รับการปฏิบัติการฉุกเฉินอย่างทันท่วงที

ค. กำหนดคุณสมบัติเฉพาะของผู้ปฏิบัติการที่มีขีดความสามารถในการปฏิบัติการฉุกเฉินสำหรับโรคหรือภัยเฉพาะด้าน หรือพื้นที่เฉพาะที่รับผิดชอบ หรือทั้งประเทศ

ง. กำหนดมาตรการให้มีการปฏิบัติตามมาตรฐานการปฏิบัติการฉุกเฉินสำหรับโรคหรือภัยเฉพาะด้าน หรือพื้นที่เฉพาะที่รับผิดชอบ หรือทั้งประเทศ

จ. กำหนดเกณฑ์วิธีหรือวิธีปฏิบัติสำหรับการปฏิบัติการที่ไม่ต้องมีการลำเลียงผู้ป่วยฉุกเฉินสำหรับโรคหรือภัยเฉพาะด้าน หรือพื้นที่เฉพาะที่รับผิดชอบ หรือทั้งประเทศ

ฉ. กำหนดให้มีการบันทึกข้อมูลการปฏิบัติการฉุกเฉินทางเวชกรรมทุกขั้นตอน ตลอดจนเข้าถึงข้อมูลทั้งปวงที่บันทึกไว้ดังกล่าว เพื่อดำเนินการและกำกับดูแลกระบวนการปฏิบัติการฉุกเฉินและแผนงานพัฒนาคุณภาพการปฏิบัติการฉุกเฉินสำหรับโรคหรือภัยเฉพาะด้าน หรือพื้นที่เฉพาะที่รับผิดชอบ หรือทั้งประเทศให้มีประสิทธิภาพ

ช. กำหนดเครื่องมือ อุปกรณ์ และองค์ประกอบอื่นสำหรับโรคหรือภัยเฉพาะด้านหรือพื้นที่เฉพาะที่รับผิดชอบ หรือทั้งประเทศ ที่จะนำมาใช้ปฏิบัติการฉุกเฉินกับผู้ป่วยฉุกเฉินโดยตรง รวมทั้งตรวจสอบให้เป็นไปตามมาตรฐานการปฏิบัติการฉุกเฉิน

(๓) รับรอง ต่ออายุ พัก หรือเพิกถอนการรับรององค์กรการฝึกอบรมการปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐานและช่วยปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูง หรือองค์กรการฝึกอบรมผู้ปฏิบัติการประเภทและระดับอื่นตามที่ กพฉ. มอบหมาย รวมทั้งอนุมัติให้ ต่ออายุ พัก หรือเพิกถอนประกาศนียบัตรพนักงานฉุกเฉินการแพทย์ หรือประกาศนียบัตรประเภทและระดับอื่นตามที่ กพฉ. มอบหมาย ในเขตท้องถิ่นหรือพื้นที่ที่รับผิดชอบ ทั้งนี้ โดยคำแนะนำของคณะวุฒิแพทย์ฉุกเฉินหรือแพทย์อำนวยการปฏิบัติการฉุกเฉินตาม (๒) ตามเกณฑ์และวิธีการที่ อศป. กำหนด

(๔) ให้คำแนะนำแก่ กพฉ. ในการดำเนินการต่อหน่วยปฏิบัติการภายใต้การอำนวยการตามมาตรา ๒๙ วรรคสองและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑

(๕) แจ้งต่อผู้มีอำนาจหน้าที่ ในกรณีที่พบว่าผู้ปฏิบัติการ หน่วยปฏิบัติการ หรือสถานพยาบาลใดไม่ปฏิบัติตามประเภท ระดับ อำนาจหน้าที่ ขอบเขตความรับผิดชอบ และข้อจำกัดในการปฏิบัติการฉุกเฉิน

(๖) ให้คำปรึกษาแนะนำแก่ผู้บริหารการแพทย์ฉุกเฉินในระดับต่าง ๆ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เป็นผู้บริหารจัดการระบบการแพทย์ฉุกเฉินในระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่ เกี่ยวกับนโยบายการบริหารจัดการและการดำเนินงานการแพทย์ฉุกเฉิน

(๗) ให้คำแนะนำในการกำหนดเกณฑ์การศึกษา ฝึกอบรม ทดสอบ และการคงไว้ซึ่งคุณสมบัติและขีดความสามารถ เพื่อการต่ออายุการขึ้นทะเบียนของผู้ช่วยเวชกรรมและผู้ช่วยอำนวยการในการปฏิบัติการฉุกเฉินสำหรับโรคหรือภัยเฉพาะด้าน หรือพื้นที่เฉพาะที่รับผิดชอบ หรือทั้งประเทศ

(๘) กำหนดและปรับปรุงแก้ไขเกณฑ์วิธี นโยบาย และวิธีปฏิบัติการฉุกเฉินที่เกี่ยวข้องกับการดูแลรักษาผู้ป่วยฉุกเฉินทั้งปวง ตั้งแต่การสื่อสารและการจ่ายงาน จนถึงการคัดแยก การบำบัดรักษาและการลำเลียงผู้ป่วยฉุกเฉินสำหรับโรคหรือภัยเฉพาะด้าน หรือพื้นที่เฉพาะที่รับผิดชอบ หรือทั้งประเทศ

(๙) มีความร่วมมือกับหน่วยงานหรือองค์กรอื่นในการช่วยเหลือระหว่างกัน รวมทั้งการวางแผนและการจัดการสาธารณภัย ตลอดจนการตอบสนองต่ออุบัติภัยวัตถุอันตรายและกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๑๑ การใดที่อ้างถึงหน่วยปฏิบัติการประเภทช่วยเวชกรรม หรือหน่วยปฏิบัติการประเภทช่วยอำนวยการให้หมายความถึงหน่วยปฏิบัติการประเภทปฏิบัติการแพทย์หรือหน่วยปฏิบัติการประเภทปฏิบัติการอำนวยการตามประกาศนี้

ข้อ ๑๒ บรรดาอำนาจหน้าที่ของ กพฉ. ตามประกาศนี้ กพฉ. อาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการขึ้นหรือมอบหมายคณะอนุกรรมการคณะหนึ่งคณะใดให้ปฏิบัติหน้าที่แทนก็ได้

ข้อ ๑๓ กรณีอื่นใดที่ในประกาศนี้ไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ ให้นำความตามข้อบังคับประกาศ และระเบียบคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้ตราและประกาศไว้ในราชกิจจานุเบกษาแล้วมาบังคับใช้โดยอนุโลม

ข้อ ๑๔ ให้เลขาธิการรักษาการตามประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๒
เรืออากาศเอก อัจฉริยะ แพงมา
เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ
เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน
พ.ศ. ๒๕๖๔

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดเกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับระบบการแพทย์ฉุกเฉินที่คณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ และใช้สำหรับการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ (๒) และ (๙) แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้ เรียกว่า “ประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้มีผลใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๔ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกบรรดา กฎ คำสั่ง หรือคู่มือแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวกับรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินอื่น ๆ ในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในประกาศนี้ หรือซึ่งแย้งกับความในประกาศนี้

ข้อ ๔ ในประกาศนี้

“รถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน” หมายความว่า รถหรือยานพาหนะทางบกทุกชนิดยกเว้นรถไฟหรือรถราง ที่ปฏิบัติการฉุกเฉินนับแต่การรับรู้ถึงภาวะการเจ็บป่วยฉุกเฉินจนถึงการดำเนินการให้ผู้ป่วยฉุกเฉินได้รับการบำบัด รักษาให้พ้นภาวะฉุกเฉิน ซึ่งรวมถึงการประเมิน การจัดการ การประสานงาน การควบคุม ดูแล การติดต่อสื่อสาร การลำเลียงหรือขนส่ง การตรวจวินิจฉัย และการบำบัดรักษาพยาบาลผู้ป่วยฉุกเฉินทั้งนอกสถานพยาบาลและในสถานพยาบาล

“สพฉ.” หมายความว่า สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ข้อ ๕ รถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ที่ สพฉ. จะรับรองมาตรฐาน เพื่อใช้ประกอบการพิจารณาอนุญาตให้ใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท

(๑) ประเภทลำเลียงผู้ป่วย ซึ่งเป็นรถที่มีเตียงและมีพื้นที่ในการปฏิบัติการแพทย์สำหรับผู้ป่วยฉุกเฉิน ซึ่งมีลักษณะ อุปกรณ์ และเครื่องมือ ตามภาคผนวก ๑ แนบท้ายประกาศนี้

(๒) ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย ซึ่งเป็นรถที่ไม่มีเตียงสำหรับผู้ป่วยฉุกเฉิน แต่สามารถปฏิบัติการแพทย์และปฏิบัติการอำนวยการหรือลำเลียงอวัยวะ ยา เวชภัณฑ์ เครื่องมือทางการแพทย์ เครื่องมือสื่อสาร หรือบุคลากรทางการแพทย์ สำหรับให้บริการผู้ป่วยฉุกเฉิน ซึ่งมีลักษณะ อุปกรณ์ และเครื่องมือ ตามภาคผนวก ๒ แนบท้ายประกาศนี้

ข้อ ๖ หน่วยปฏิบัติการ สถานพยาบาล หรือหน่วยงานหรือองค์กรอื่น ที่ประสงค์จะขอรับการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ต้องขึ้นทะเบียนปฏิบัติงานในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน หรือผ่านการรับรองตามเกณฑ์ที่ สพฉ. กำหนด

ข้อ ๗ รถที่จะขอรับการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ต้องมีลักษณะหรือได้รับการจดทะเบียน ดังนี้

(๑) จดทะเบียนในนามหน่วยงานของรัฐ หรือนิติบุคคล หรือผู้ปฏิบัติการที่มีบันทึกข้อตกลงหรือสัญญาร่วมปฏิบัติการกับหน่วยงานของรัฐ หรือนิติบุคคล

(๒) จดทะเบียน ต่อทะเบียน ชำระภาษีรถยนต์ และภาษีสรรพสามิตถูกต้องครบถ้วน

(๓) ในกรณีเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทลำเลียงผู้ป่วยต้องจดทะเบียนเป็นรถพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

(๔) การขอรับรองเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินครั้งแรก รถต้องมีอายุไม่เกิน ๗ ปี นับจากวันที่จดทะเบียน

(๕) จัดให้มีประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจโดยมีความคุ้มครองตามกรมธรรมรถยนต์ตามภาคผนวก ๑ แนบท้ายประกาศนี้

กรณีในพื้นที่พิเศษ พื้นที่ห่างไกล พื้นที่ขาดแคลน พื้นที่ที่เข้าถึงได้ยาก ต้องการจัดให้มีรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินแต่ไม่เป็นไปตาม เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ให้ดำเนินการพิจารณาผ่านคณะกรรมการที่กำกับดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉินระดับจังหวัด และส่งเรื่องให้ สพฉ. พิจารณาเป็นกรณีไป

ข้อ ๘ รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ สพฉ. ออกหนังสือรับรองมาตรฐานแล้ว ให้ระยะเวลา การรับรองมีผลคราวละ ๓ ปี

ทั้งนี้รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่จะขอต่ออายุการรับรองมาตรฐาน ต้องมีอายุรถไม่เกิน ๑๒ ปี นับแต่วันที่จดทะเบียน เว้นแต่รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่มีความจำเป็นตาม ข้อ ๗ วรรคสอง

ข้อ ๙ ให้รถที่ผ่านการรับรองมาตรฐานและได้รับการอนุญาตเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน มีสิทธิใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณไซเรนได้ตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก โดยให้ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบไว้บนหลังคารถ โดยวางตำแหน่งไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงไว้ที่ด้านขวาเหนือผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายเหนือศีรษะของผู้ขับขี่

ข้อ ๑๐ กรณีดังต่อไปนี้ เป็นเหตุที่ สพฉ. ใช้ในการยกเลิกการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

(๑) หน่วยปฏิบัติการ สถานพยาบาล หรือหน่วยงานหรือองค์กรอื่นที่ไม่เป็นไปตามข้อ ๖

(๒) หน่วยปฏิบัติการ สถานพยาบาล หรือหน่วยงานหรือองค์กรอื่นได้สิ้นสภาพ หรือยุบหรือยกเลิกหรือมีการควบรวมเข้าด้วยกัน

(๓) ใช้รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินในการทำความผิดต่อกฎหมายอาญาอย่างร้ายแรง

(๔) ฝ่าฝืนหรือกระทำการผิดกฎจราจร จนเป็นเหตุให้มีผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัส

(๕) หน่วยปฏิบัติการ สถานพยาบาล หรือหน่วยงาน หรือองค์กรอื่นตามข้อ ๖ ซึ่งถูกจำกัดสิทธิตามมาตรา ๒๙ วรรคสาม และไม่ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามที่ กพฉ. หรือ สพฉ. สั่งการและการนั้นกระทบต่อการมาตรฐานการดำเนินการ หรือความปลอดภัยในการปฏิบัติการฉุกเฉิน

(๖) ผู้ปฏิบัติการซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ หรือผู้ครอบครองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่มีบันทึกข้อตกลง หรือสัญญาร่วมปฏิบัติการตามข้อ ๗ (๑) พ้นสภาพจากการเป็นผู้ปฏิบัติการของหน่วยปฏิบัติการสถานพยาบาล หรือหน่วยงานหรือองค์กรอื่นตามข้อ ๖ ไม่ว่ากรณีใด ๆ และไม่สามารถหาสังกัดใหม่ได้ ภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่พ้นจากสภาพดังกล่าว

(๗) มีการร้องเรียนหรือตรวจพบหรือความปรากฏว่ารถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ไม่มีลักษณะที่เป็นสาระสำคัญตามภาคผนวก ๑ หรือภาคผนวก ๒ แนบท้ายประกาศนี้

เมื่อความปรากฏหรือมีการร้องเรียนเหตุตามวรรคหนึ่ง หรือเหตุฝ่าฝืนตามมาตรา ๒๙ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๕๑ ให้มีการสอบสวนข้อเท็จจริง และหากพบว่ามีมูลกระทำผิดให้ สพฉ. มีหนังสือตักเตือนหรือยกเลิก และให้ใช้หนังสือตักเตือนประกอบการพิจารณาต่ออายุการรับรองด้วย หากมีการตักเตือนแล้วไม่ปรับปรุงแก้ไข ให้ สพฉ.ประกาศยกเลิกการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

ข้อ ๑๑ วิธีการขอรับการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน สพฉ. อาจมอบหมายให้บุคคลหรือหน่วยงานอื่นตรวจสภาพหรือเอกสารหลักฐานเบื้องต้น หรือให้เป็นไปตามขั้นตอนการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ที่ สพฉ. กำหนด ซึ่งอาจกำหนดให้ยื่นและแสดงรายละเอียดในระบบสารสนเทศตามภาคผนวก ๓ แนบท้ายประกาศนี้

แบบหนังสือรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน หรือตราสัญลักษณ์ของรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้ผ่านการรับรองมาตรฐานแล้ว ให้เป็นไปตามภาคผนวก ๔ แนบท้ายประกาศนี้

ข้อ ๑๒ ให้ถือว่ารถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้รับการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินจาก สพฉ. ให้ไว้แล้วก่อนประกาศนี้มีผลใช้บังคับ เป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้รับการรับรองมาตรฐานตามประกาศนี้ไปจนถึงวันหมดอายุเดิม กรณีที่มีการเปลี่ยนผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือเปลี่ยนผู้ครอบครองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ให้เป็นหน้าที่ของผู้ขอรับรองที่ต้องแจ้งการเปลี่ยนผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือเปลี่ยนผู้ครอบครอง กรณีที่ผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือผู้ครอบครองรายใหม่ไม่ผ่านการประเมินตามข้อ ๖ และข้อ ๗ ให้ถือว่าการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินสิ้นสุดลง

ข้อ ๑๓ ให้เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เป็นผู้รักษาการตามประกาศนี้ กรณีที่มีปัญหาต้องวินิจฉัยเกี่ยวกับการปฏิบัติตามประกาศนี้ หรือมีเหตุอันสมควรให้ยกเว้นหรือผ่อนผันการปฏิบัติตามประกาศนี้ ให้สำนักรับรองและกำกับมาตรฐาน หรือหน่วยงานใน สพฉ. ที่ได้รับมอบหมาย เสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของเลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติเป็นกรณีไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๔

เรืออากาศเอก

(อัจฉริยะ แพงมา)

เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ภาคผนวก แนบท้ายประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ
เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน
พ.ศ. ๒๕๖๔

ภาคผนวก ๑
เกณฑ์การรับรองรถบริการการแพทย์ประเภทลำเลียงผู้ป่วย

ส่วนที่ ๑
เครื่องมือและอุปกรณ์การแพทย์

● **ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐาน** หมายถึง รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินซึ่งดำเนินกิจการปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐานตามการอำนวยการ ให้แก่ผู้ป่วยฉุกเฉินที่มีความเสี่ยงต่ำต่อการเสียชีวิตหรือการรุนแรงขึ้นของการบาดเจ็บ หรืออาการป่วยนั้นในห้วงเวลาขณะทำการปฏิบัติการฉุกเฉินนั้น

เครื่องมือและอุปกรณ์การแพทย์ที่จำเป็นต้องมี

๑. เตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย มีล้อเข็น มีเข็มขัดนิรภัยรัดผู้ป่วย ไม่น้อยกว่า ๓ จุด และสามารถปรับนั่งได้ ล้อรถเข็นหมุนได้รอบ ๓๖๐ องศาอย่างน้อย ๒ ล้อ มีกลไกสำหรับช่วยเข็นขึ้นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน สามารถรองรับน้ำหนักทั้งหมดได้ไม่น้อยกว่า ๑๕๐ กิโลกรัม เป็นผลิตภัณฑ์จากผู้ผลิตที่ได้รับการรับรองคุณภาพมาตรฐานสากล (EN ๑๗๘๙) ผ่านการรับรองมาตรฐานการทดสอบการชนด้วยแรงไม่น้อยกว่า ๑๐ G ตามมาตรฐาน (EN ๑๘๖๕) หรือมาตรฐานอื่นหรือการทดสอบอื่นที่เทียบเท่าพร้อมแนบเอกสาร หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม มีเบาะรองนอนตลอดตามยาวของเตียง สามารถถอดล้างทำความสะอาดได้ มีช่องสำหรับเสียบเสาน้ำเกลือทั้งด้านซ้ายและขวา พร้อมเสาน้ำเกลือจำนวน ๑ ต้น สามารถปรับระดับสูงต่ำได้ และยึดติดกับโครงเตียงได้อย่างมั่นคง

๒. มีระบบป้องกันการกระดกของเตียงเมื่อผู้ป่วยนั่งบริเวณปลายเตียง ส่วนท้ายเตียงจะต้องมีความมั่นคงไม่กระดกกล้ม

๓. มีกลไกในการพับขาเตียงให้พับไปกับฐานเตียงโดยแยกบังคับให้ขาเตียงพับขึ้นทีละขา และเมื่อดึงเตียงลงจากรถล้อคู่หลังและคู่หน้าจะกางออกเองโดยอัตโนมัติ (Automatic Loading Stretcher) มีราวป้องกันผู้ป่วยตกเตียงทั้งสองข้าง สามารถพับเก็บไปด้านล่างได้

๔. มีกลไกในการยึดตรึงผู้ป่วยเพื่อป้องกันการเลื่อนหลุดไปด้านหน้าหรือด้านหลังระหว่างการเคลื่อนย้าย โดยอาจเป็นเข็มขัดนิรภัยรัดผู้ป่วยไม่น้อยกว่า ๓ จุด หรือกลไกอื่นเพิ่มเติม

๕. ฐานเตียง มีกลไกในการยึดตรึงระหว่างฐานเตียงและเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย เพื่อป้องกันไม่ให้เตียงหลุดออกจากฐานเตียงขณะเคลื่อนย้าย ผ่านการรับรองมาตรฐานการทดสอบการชนด้วยแรงไม่น้อยกว่า ๑๐ G ตามมาตรฐาน (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๖. ฐานเตียงสำหรับติดตั้งบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน มีความมั่นคงปลอดภัย โดยฐานเตียงได้รับการทดสอบความปลอดภัยตามมาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือ (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๗. มี Long Spinal Board พร้อมสายรัดตรึง ที่ยึดตรึงศีรษะ (Head Immobilizer) สามารถใช้ล็อคศีรษะผู้ป่วย/ผู้บาดเจ็บกับแผ่นกระดานรองหลังได้อย่างมั่นคง โดยมีกลไกสำหรับประคองศีรษะผู้ป่วย/ผู้บาดเจ็บและมีฐานรองสำหรับยึดติดกับแผ่นกระดานรองหลัง ได้รับการทดสอบความปลอดภัยตามมาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือ (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๘. มีอุปกรณ์ในการยึดตรึงแขนขาในกรณีผู้ป่วยมีแขนขาผิดรูป ไม่น้อยกว่า ๓ ขนาด

๙. มีเฝือกคอชนิดแข็ง (Hard Collar) ไม่น้อยกว่า ๓ ขนาด

๑๐. มีเฝือกดาม แขน ขา

๑๑. มีแหล่งกำเนิดออกซิเจน พร้อมระบบจ่ายก๊าซ ชุด Regulator (ชุดลดแรงดัน) ที่ใช้งานได้ดี/ปลอดเชื้อ

๑๑.๑. มีกลไกยึดตรึง ไม่ให้หลุดออกจากจุดยึดในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ

๑๑.๒. มีกลไกในการปรับอัตราการไหลของออกซิเจน สามารถปรับอัตราการไหล ๐ - ๑๕ ลิตร/นาที หรือมีกลไกที่สามารถให้ออกซิเจนกับผู้ป่วยได้เพียงพอกับความต้องการ

๑๒. มีแหล่งกำเนิดออกซิเจนแบบพกพาน้ำหนักรวมไม่เกิน ๕ กิโลกรัมสำหรับเคลื่อนย้ายได้สะดวก พร้อมกระเป๋าหิ้วพร้อมชุดยึดบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้มาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๑๓. มีอุปกรณ์เพื่อใช้ในการวัดและติดตามสัญญาณชีพซึ่งได้แก่ อุณหภูมิร่างกาย ชีพจร ความดันโลหิต และความอิ่มตัวของออกซิเจนในฮีโมโกลบินจากชีพจร (Pulse Oximetry)

๑๔. มีกระเป๋าปฐมพยาบาลพร้อมอุปกรณ์พื้นฐาน ได้แก่ ถุงมือปราศจากเชื้อ สำลี ไม้พันสำลี ผ้าก๊อซชนิดบางและหนา Elastic Bandage ขนาด ๔ และ ๖ นิ้ว พลาสเตอร์เหนียว กรรไกร แอลกอฮอล์ น้ำเกลือสำหรับล้างแผล อุปกรณ์ล้างตา

๑๕. มีอุปกรณ์สำหรับดูดเสมหะ และมีกลไกการยึดตรึงอุปกรณ์ดูดเสมหะ ไม่มีส่วนประกอบที่อาจจะแตกได้เมื่อเกิดอุบัติเหตุ

๑๖. มีชุดสำหรับหนีบสายสะดือ

๑๗. มีเครื่องมือตรวจวัดระดับน้ำตาลในเลือด

๑๘. อาจมีเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจด้วยไฟฟ้าชนิดอัตโนมัติ (Automated External Defibrillator) และมีกลไกในการยึดตรึงเครื่องดังกล่าวประจำยานพาหนะ/สามารถเคลื่อนย้ายไปใช้นอกยานพาหนะได้

๑๙. มีอุปกรณ์และกระเป๋าสำหรับเก็บอุปกรณ์ตามมาตรฐาน BLS, PHTLS

๒๐. มีอุปกรณ์ที่ใช้เพื่อการเปิดทางเดินหายใจและช่วยเหลือการหายใจเบื้องต้น เช่น Pocket Mask Oro Pharyngeal Airway

๒๑. มี Self Inflating Bag สำหรับช่วยหายใจ ผู้ใหญ่ เด็ก และเด็กแรกเกิด

๒๒. มีเก้าอี้พร้อมล้อเข็น สำหรับเคลื่อนย้ายผู้ป่วยขึ้นลงบันได (Stair chair)

- **ระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูงและขั้นเฉพาะทาง** หมายถึง รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินซึ่งได้ดำเนินกิจการปฏิบัติการการแพทย์ขั้นสูงตามการอำนวยการ ให้แก่ผู้ป่วยฉุกเฉินที่มีความเสี่ยงสูงต่อการเสียชีวิตหรือการรุนแรงขึ้นในห้วงเวลาขณะทำการปฏิบัติการฉุกเฉิน และดำเนินกิจการจัดการปฏิบัติการแพทย์เฉพาะทางให้แก่ผู้ป่วยฉุกเฉินที่มีความเสี่ยงสูงยิ่งต่อการเสียชีวิต การเกิดภาวะแทรกซ้อน หรือการรุนแรงขึ้นของการบาดเจ็บหรืออาการป่วยนั้นอย่างรวดเร็วในห้องเวลาขณะทำการปฏิบัติการปฏิบัติการฉุกเฉิน นั้น

เครื่องมือและอุปกรณ์การแพทย์ที่จำเป็นต้องมี

๑. เตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย มีล้อเข็น มีเข็มขัดนิรภัยรัดผู้ป่วย ไม่น้อยกว่า ๓ จุด และสามารถปรับนั่งได้ ล้อรถเข็นหมุนได้รอบ ๓๖๐ องศาอย่างน้อย ๒ ล้อ มีกลไกสำหรับช่วยเข็นขึ้นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน สามารถรองรับน้ำหนักทั้งหมดได้ไม่น้อยกว่า ๑๕๐ กิโลกรัม เป็นผลิตภัณฑ์จากผู้ผลิตที่ได้รับการรับรองคุณภาพมาตรฐานสากล (EN ๑๗๘๙) ผ่านการรับรองมาตรฐานการทดสอบการชนด้วยแรงไม่น้อยกว่า ๑๐ G ตามมาตรฐาน (EN ๑๘๖๕) หรือมาตรฐานอื่นหรือการทดสอบอื่นที่เทียบเท่าพร้อมแนบเอกสาร หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม มีเบาะรองนอนตลอดตามยาวของเตียง สามารถถอดล้างทำความสะอาดได้ มีช่องสำหรับเสียบเสาน้ำเกลือทั้งด้านซ้ายและขวา พร้อมเสาน้ำเกลือจำนวน ๑ ต้น สามารถปรับระดับสูงต่ำได้ และยึดติดกับโครงเตียงได้อย่างมั่นคง

๒. มีระบบป้องกันการกระดกของเตียงเมื่อผู้ป่วยนั่งบริเวณปลายเตียง ส่วนท้ายเตียงจะต้องมีความมั่นคงไม่กระดกล้ม

๓. มีกลไกในการพับขาเตียงให้พับไปกับฐานเตียงโดยแยกบังคับให้ขาเตียงพับขึ้นทีละขา และเมื่อดึงเตียงลงจากรถล้อคู่หลังและคู่หน้าจะกางออกเองโดยอัตโนมัติ (Automatic Loading Stretcher) มีราวป้องกันผู้ป่วยตกเตียงทั้งสองข้าง สามารถพับเก็บไปด้านล่างได้

๔. มีกลไกในการยึดตรึงผู้ป่วยเพื่อป้องกันการเลื่อนหลุดไปด้านหน้าหรือด้านหลังระหว่างการเคลื่อนย้าย โดยอาจเป็นเข็มขัดนิรภัยรัดผู้ป่วยไม่น้อยกว่า ๓ จุด หรือกลไกอื่นเพิ่มเติม

๕. ฐานเตียง มีกลไกในการยึดตรึงระหว่างฐานเตียงและเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วย เพื่อป้องกันไม่ให้เตียงหลุดออกจากฐานเตียงขณะเคลื่อนย้าย ผ่านการรับรองมาตรฐานการทดสอบการชนด้วยแรงไม่น้อยกว่า ๑๐ G ตามมาตรฐาน (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๖. ฐานเตียงสำหรับติดตั้งบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน มีความมั่นคงปลอดภัย โดยฐานเตียงได้รับการทดสอบความปลอดภัยตามมาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือ (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๗. มี Long Spinal Board พร้อมสายรัดตรึง ที่ยึดตรึงศีรษะ (Head Immobilizer) สามารถใช้ล็อคศีรษะผู้ป่วย/ผู้บาดเจ็บกับแผ่นกระดานรองหลังได้อย่างมั่นคง โดยมีกลไกสำหรับประคองศีรษะผู้ป่วย/ผู้บาดเจ็บ และมีฐานรองสำหรับยึดติดกับแผ่นกระดานรองหลัง ได้รับการทดสอบความปลอดภัยตามมาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือ (EN ๑๘๖๕) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๘. มีอุปกรณ์ในการยึดตรึงแขนขาในกรณีผู้ป่วยมีแขนขาผิดรูป ไม่น้อยกว่า ๓ ขนาด

๙. มีเฝือกคอชนิดแข็ง (Hard Collar) ไม่น้อยกว่า ๓ ขนาด

๑๐. มีเฝือกดาม แขน ขา

๑๑. มีแหล่งกำเนิดออกซิเจน พร้อมระบบจ่ายก๊าซ ชุด Regulator (ชุดลดแรงดัน) ที่ใช้งานได้ดี/ปลอดเชื้อ

๑๑.๑ มีกลไกยึดตรึง ไม่ให้หลุดออกจากจุดยึดในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ

๑๑.๒ มีกลไกในการปรับอัตราการไหลของออกซิเจน สามารถปรับอัตราการไหล ๐ - ๑๕ ลิตร/นาที หรือมีกลไกที่สามารถให้ออกซิเจนกับผู้ป่วยได้เพียงพอกับความต้องการ

๑๒. มีแหล่งกำเนิดออกซิเจนแบบพกพาน้ำหนักรวมไม่เกิน ๕ กิโลกรัมสำหรับเคลื่อนย้ายได้สะดวก พร้อมกระเป๋าหิ้วพร้อมชุดยึดบนรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้มาตรฐาน (EN ๑๗๘๙) หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๑๓. มีอุปกรณ์เพื่อใช้ในการวัดและติดตามสัญญาณชีพซึ่งได้แก่ อุณหภูมิร่างกาย ชีพจร ความดันโลหิต อัตราการหายใจ และความอิ่มตัวของออกซิเจนในฮีโมโกลบินจากชีพจร (Pulse Oximetry) หรืออื่น ๆ ที่จำเป็นต่อผู้ป่วย

๑๔ มีกระเป๋าปฐมพยาบาลพร้อมอุปกรณ์พื้นฐาน ได้แก่ ถุงมือปราศจากเชื้อ สำลี ไม้พันสำลี ผ้าก๊อซ ชนิดบางและหนา Elastic Bandage ขนาด ๔ และ ๖ นิ้ว พลาสเตอร์เหนียว กรรไกร แอลกอฮอล์ น้ำเกลือสำหรับล้างแผล อุปกรณ์ล้างตา

๑๕. มีอุปกรณ์สำหรับดูดเสมหะ และมีกลไกการยึดตรึงอุปกรณ์ดูดเสมหะ ไม่มีส่วนประกอบที่อาจจะแตกได้เมื่อเกิดอุบัติเหตุ

๑๖. มีอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการช่วยเหลือการคลอดฉุกเฉิน

๑๗. มีเครื่องมือตรวจวัดระดับน้ำตาลในเลือด

๑๘. มีเครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจด้วยไฟฟ้า (Defibrillator หรือ Automated External Defibrillator) และมีกลไกในการยึดตรึงเครื่องดังกล่าวประจำยานพาหนะ /สามารถเคลื่อนย้ายไปใช้นอกยานพาหนะได้

๑๙. มีอุปกรณ์และกระเป๋าสำหรับเก็บอุปกรณ์ตามมาตรฐาน ACLS ATLS หรือ PHTLS

๒๐. มีอุปกรณ์ที่ใช้เพื่อการเปิดทางเดินหายใจและช่วยเหลือการหายใจเบื้องต้นและขั้นสูง เช่น Pocket Mask, Oro Pharyngeal Airway, Endotracheal Tube, Supraglottic Airway With Gastric Access เป็นต้น

๒๑. มี Self Inflating Bag สำหรับช่วยหายใจ ผู้ใหญ่ เด็ก และเด็กแรกเกิด

๒๒. มี Portable Respirator ซึ่งมีความสามารถในการช่วยหายใจในเด็กและผู้ใหญ่สามารถทำ Low Flow Ventilation และสามารถทำ PEEP (Positive End Expiration Pressure)

๒๓. ยาและเวชภัณฑ์ ตามรายละเอียดที่กำหนด และมีคุณภาพสำหรับใช้กับผู้ป่วย จำนวน/ปริมาณตามความจำเป็นอย่างน้อยเท่ากับมาตรฐาน ACLS ATLS PHTLS

๒๔. มีเก้าอี้พร้อมล้อเข็น สำหรับเคลื่อนย้ายผู้ป่วยขึ้นลงบันได (Stair chair)

ส่วนที่ ๒

เครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถบริการการการแพทย์ฉุกเฉิน

๑. ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง - น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวาเหนือศีรษะของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายเหนือศีรษะของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓

๒. มีสัญลักษณ์หน่วยงานสังกัดขนาดชัดเจน ชื่อหน่วยงานสังกัดมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร

๓. มีเครื่องขยายเสียงขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐๐ วัตต์ พร้อมลำโพง ใช้กับไฟกระแสตรง ๑๒ โวลต์ พร้อมใช้งาน

๔. มีชุดอุปกรณ์ที่มีกลไกในการแปลงกระแสไฟฟ้ากระแสตรงที่มีแรงดัน ๑๒ โวลต์ เป็นไฟฟ้ากระแสสลับที่มีแรงดัน ๒๒๐ โวลต์ ความถี่ ๕๐ เฮิรตซ์ ขนาดไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ วัตต์ (เป็นแบบ Pure Sine Wave) พร้อมปลั๊กไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์ จำนวนไม่น้อยกว่า ๒ จุดและมีปลั๊กไฟฟ้าแบบที่ USB อย่างน้อย ๑ จุด และมีชุดสายพ่วงต่อแบบม้วนสำหรับใช้ไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์

๕. มีสวิทซ์ตัดไฟฟ้า (Circuit Breaker) สำหรับห้องปฏิบัติการซึ่งติดตั้งอยู่ในห้องคนขับ

๖. มีเครื่องวิทยุคมนาคม กรณียื่นขอรับรองครั้งแรกให้ดำเนินการตามระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) พ.ศ. ๒๕๖๒ และเป็นไปตามการอนุญาตของสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนด

ในกรณีต่ออายุรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินต้องมีหนังสืออนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

๗. อุปกรณ์ควบคุมสถานการณ์

- กรวยยาง
- กระบองไฟกระพริบ
- ไฟฉายส่องสว่าง
- เทปจราจร
- เสื้อสะท้อนแสง
- นกหวีด

๘. มีกล้องบันทึกภาพภายในรถและการจราจร สามารถบันทึกภาพได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติภารกิจ และสามารถเชื่อมต่อกับศูนย์ควบคุมรถพยาบาลได้

๙. มีระบบติดตามและระบุตำแหน่งรถยนต์ ที่สามารถเชื่อมกับระบบที่ สพฉ. กำหนด

๑๐. มีเครื่องดับเพลิงแบบยกหิ้ว มีมาตรฐาน มอก. สามารถดับเพลิงได้ ตาม Class A B C ได้ระยะเวลาไม่น้อยกว่าถังดับเพลิงชนิดเหลวระเหยชนิดไม่มีสาร CFC ขนาดไม่น้อยกว่า ๕ ปอนด์พร้อมติดตั้ง ๑ ชุด

๑๑. มีอุปกรณ์ป้องกันและควบคุมการติดเชื้อที่เพียงพอกับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน ได้แก่ ถุงมือ Mask ถุงขยะติดเชื้อ ผ้ากันเปื้อน รองเท้าบู๊ต น้ำยาทำความสะอาดพื้นผิวภายในรถ น้ำยาล้างมือแบบแห้ง

ส่วนที่ ๓
ส่วนประกอบด้านรถหรือยานพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)

๑. เป็นรถหรือพาหนะสำหรับการบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่มีมิติขนาดและอุปกรณ์ ส่วนควบเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.๒๕๒๒ ตัวถังสีขาวและมีแถบสีเหลืองฉุกเฉินการแพทย์ Sulphur Yellow รหัสสี RAL ๑๐๑๖ เป็นหลัก (แถบสีเหลืองอาจเป็นสติกเกอร์หรือสีทารถ) คาดรอบรถหรือพาหนะ มีขนาดความกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร

๒. ติดฟิล์มกรองแสงชนิดมาตรฐาน เพื่อความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของผู้ป่วย เมื่อวัดการผ่านของแสงแล้วต้องผ่านทั้งกระจกและฟิล์มกรองแสงที่มีแสงผ่านได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔๐

๓. ห้องคนขับมีผนังกั้นแยกออกจากช่วงหลังซึ่งจัดเป็นห้องปฏิบัติการ มีวัสดุกั้นแบ่งและมีกลไกในการสื่อสารถึงกันได้ โดยห้องคนขับและห้องปฏิบัติการ ชุดผนังต้องออกแบบให้มีความแข็งแรง ปลอดภัยกับผู้โดยสารและผู้ขับเมื่อเกิดการชน (เช่น UN-ECE R๖๖ หรือตามมาตรฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการชน หรือการทดสอบอื่นที่เทียบเท่าหรือดีกว่า หรือตามที่ สพฉ. กำหนดเพิ่มเติม) พร้อมเอกสารยืนยัน

๔. มีระบบปรับอากาศ มีคุณสมบัติดังนี้

๔.๑ ติดตั้งพัดลมไฟฟ้าระบายอากาศ จำนวน ๑ เครื่อง โดยมีสวิทซ์ปิด – เปิด อยู่ในชุดควบคุมเดียวกันที่แผงทั้งหมด โดยที่ติดตั้งด้านบนของห้องปฏิบัติการรอยต่อจะต้องเชื่อมด้วยวัสดุถาวรกันน้ำอย่างดี โดยฝาครอบด้านนอกตัวรถและในตัวรถที่สามารถกันน้ำอย่างดี

๔.๒ ในห้องคนขับและห้องปฏิบัติการ ติดตั้งระบบปรับอากาศตามมาตรฐาน ผู้ผลิตและติดตั้งระบบกรองอากาศฆ่าเชื้อโรค (มีระบบเครื่องปรับอากาศที่มีการติดตั้ง Filter หรือ ระบบที่ฆ่าเชื้อและกรองฝุ่นละอองได้) โดยอาจแยกระบบปรับอากาศของห้องคนขับออกจากห้องปฏิบัติการได้ และติดตั้งพัดลมไฟฟ้าหรือเครื่องระบายอากาศในห้องปฏิบัติการ

๔.๓ ในกรณีที่รถมีระบบปรับอากาศเดียวไม่สามารถแยกระบบปรับอากาศของห้องคนขับออกจากห้องปฏิบัติการ จะต้องมีกลไกในการป้องกันมิให้อากาศในห้องปฏิบัติการกลับเข้าไปสู่ห้องคนขับได้

๕. ในห้องคนขับมีวิทยุพร้อมชุดแสดงภาพจากกล้องส่องหลังและแผนที่ดาวเทียมเพื่อช่วยในการหาเส้นทางมีวิทยุพร้อมลำโพง และมีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่ง

๖. ห้องคนขับมีประตู ปิด - เปิด ทั้งด้านซ้ายและด้านขวาที่มีกุญแจล็อค

๗. ห้องปฏิบัติการ

๗.๑ มีกลไกในการเข้าถึงส่วนของห้องปฏิบัติการ โดยมีระบบล็อคป้องกันการเหวี่ยงของประตูเมื่อเปิดใช้งาน

๗.๒ มีขนาดความสูงที่เหมาะสมในการปฏิบัติการช่วยชีวิต วัดจากพื้นเตียงของผู้ป่วยในห้องปฏิบัติการถึงด้านบนสุดของห้องปฏิบัติการ โดยมีความสูงไม่น้อยกว่า ๙๐๐ มิลลิเมตร หรือมีความสูงที่เพียงพอที่สามารถปฏิบัติการฉุกเฉินได้อย่างสะดวก หรือมีเครื่องช่วยกระบวนการปั๊มและฟื้นคืนชีพผู้ป่วย (Auto CPR)

๘. มีแผ่นบังแสงแดดกระจกด้านหน้าซ้าย - ขวา ข้างละ ๑ อัน

๙. มีชั้นสำหรับเก็บเอกสารทางการแพทย์ เป็นแบบล็อคได้มีฝาปิดที่แน่นหนา

๑๐. มีเครื่องประจุไฟแบตเตอรี่ (Battery Charger)

๑๑. มีชุดแปลงไฟฟ้าจากกระแสตรง ๑๒ โวลต์ เป็นกระแสสลับ ๒๒๐ โวลต์ ๕๐ เฮิรตซ์ เพื่อใช้กับเครื่องมือแพทย์

๑๒. มีชุดควบคุมระบบไฟฟ้า, ไฟฟ้าแสงสว่าง (Cut Out) ของห้องปฏิบัติการ อยู่ในห้องคนขับ

๑๓. ในห้องคนขับและห้องปฏิบัติการ ติดตั้งระบบปรับอากาศ แยกควบคุมแอร์ทั้งสองห้อง สามารถปรับทิศทาง – ระดับความเย็นได้

๑๔. ส่วนที่ใช้เพื่อการบำบัดรักษาที่อยู่ด้านหลังของส่วนผู้ขับขี่จัดเป็นห้องปฏิบัติการให้มีพื้นที่เพียงพอสำหรับการจัดวางเตียงพร้อมผู้ป่วยฉุกเฉินในลักษณะนอนราบ มีประตูปิดด้านท้าย ปิดล็อคสนิทเมื่อมีการลำเลียงหรือขนย้ายผู้ป่วย และต้องมีพื้นที่สำหรับผู้ปฏิบัติการในการให้การช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินอย่างเพียงพอ ดังนี้ (เฉพาะรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินขั้นสูงและขั้นเฉพาะทาง)

๑๔.๑ ด้านหัวเตียง จัดให้มีระยะห่างระหว่างขอบเตียงด้านหัว ห่างขอบ ผนังกั้นส่วนของคนขับให้เพียงพอกับการปฏิบัติการดูแล ระบบ ทางเดินหายใจจากด้านหัวเตียง

๑๔.๒ ความสูงของส่วนที่ใช้เพื่อการปฏิบัติการฉุกเฉินเพียงพอในการปฏิบัติการ เช่น การช่วยฟื้นคืนชีพ (CPR)

๑๔.๓ จัดให้มีที่นั่งพร้อมเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่งสำหรับผู้ปฏิบัติการฉุกเฉิน ที่ สามารถให้การดูแลผู้ป่วยฉุกเฉินได้อย่างสะดวก

๑๔.๔ ห้องปฏิบัติการด้านซ้ายมีประตู ปิด – เปิด ด้านหลังมีประตูปิด – เปิด ได้สะดวก สำหรับยกเตียงผู้ป่วยเข้า – ออกจากรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

๑๔.๕ ห้องปฏิบัติการ มีไฟฟ้าให้แสงสว่างเพียงพอ

๑๕. ผนังและฝ้าเพดานภายในห้องปฏิบัติการทำด้วยวัสดุที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายในกรณีอุบัติเหตุ และไม่ปลดปล่อยควันพิษในกรณีที่เกิดไฟไหม้ มีไฟให้แสงสว่าง เป็นไฟ LED แบบสำหรับใช้ทางการแพทย์ ติดตั้งตามตำแหน่งที่เหมาะสมจำนวน ๔ ชุด แยกสวิทซ์ปิด – เปิดแต่ละชุดให้มีความสว่างเพียงพอ

๑๖. พื้นผิวพาหนะภายในส่วนห้องปฏิบัติการมีพื้นผิวเรียบไม่ลื่น ทนต่อสารเคมีเพื่อทำความสะอาด

๑๗. ในห้องปฏิบัติการฝั่งประตูด้านข้างสามารถรองรับผู้โดยสารได้ ๒ ที่นั่ง และมีกลไกในการปรับเบาะเพื่อให้มี Clearance ช่องทางเดินไม่น้อยกว่า ๒๐ เซนติเมตร มีชุดเก้าอี้นั่งเดี่ยว ๒ ที่นั่ง ปรับเอนนอนได้ ติดตั้งบนฐานเก้าอี้ยึดล็อคกับพื้นรถตามมาตรฐานการรองรับการกระแทก ๑๐ G (พร้อมแนบเอกสารรับรอง) หรือการทดสอบอื่นที่ได้มาตรฐานเทียบเท่า พร้อมเข็มขัดนิรภัยแบบดึงรั้งสี่จุดปลดล็อคเดียวติดตั้งกับเก้าอี้ทุกตัวยึดติดกับโครงสร้างรถอย่างมั่นคงตามมาตรฐาน UN-ECE R ๑๔, UN-ECE R๑๖ หรือตามที่ สพฉ. ประกาศ เพิ่มเติม

๑๘. ภายในห้องปฏิบัติการส่วนท้ายสุดด้านบนติดตั้งโคมไฟสปอร์ตไลท์ชนิดปรับได้ มีสวิทช์ควบคุมชนิด ๒ ทาง สามารถควบคุมการเปิด – ปิด ได้ จากห้องคนขับและส่วนท้ายของห้องปฏิบัติการ

๑๙. มีที่จัดเก็บอุปกรณ์การแพทย์และอุปกรณ์อื่นที่จำเป็นอย่างเป็นสัดส่วน เป็นระเบียบ และมีความปลอดภัยจากการหลุดร่วงปลิวออกจากที่จัดเก็บในกรณีที่มีการชนหรือกระแทกหรือพลิกคว่ำของรถ

๒๐. บนเพดานรถมีที่แขวนภาชนะใส่น้ำเกลือ/เลือด สามารถแขวนพร้อมกันได้ เพดานด้านในมีที่แขวนภาชนะใส่น้ำเกลือหรือเลือดแบบกล่องเปิดเมื่อไม่ได้ใช้งานจะไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดยื่นออกมาจากเพดาน เมื่อดึงออกมาใช้งานสามารถแขวนภาชนะพร้อมกันได้ ๒ ที่ และมีที่รัดภาชนะทั้ง ๒ แบบสามารถปรับขนาดได้ (สำหรับรถบริการบริการการแพทย์ฉุกเฉินทางบกระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูงและระดับเฉพาะทาง)

๒๑. มีประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจ โดยมีความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ไม่ต่ำกว่าประเภท ๕ (แบบประกัน ๒ บวก แบบประกัน ๓ บวก)

ภาคผนวก ๒
เกณฑ์การรับรองรถบริการการแพทย์ประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย

รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินประเภทไม่ลำเลียงผู้ป่วย คือ เป็นรถที่ไม่มีเตียงสำหรับผู้ป่วยฉุกเฉินแต่และสามารถปฏิบัติการอำนวยการหรือลำเลียง ยาเวชภัณฑ์ เครื่องมือทางการแพทย์ เครื่องมือสื่อสาร หรือบุคลากรทางการแพทย์ สำหรับให้บริการผู้ป่วยฉุกเฉิน แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท

๑. ประเภทสนับสนุนการปฏิบัติการอำนวยการ

๑.๑ รถสนับสนุนการสื่อสารในสถานการณ์ฉุกเฉิน

๑.๒ รถสนับสนุนการ รับ – ส่ง สัญญาณดาวเทียม

๑.๓ รถบัญชาการในสถานการณ์ฉุกเฉิน

เครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถหรือพาหนะจำเป็นต้องมี

ก. ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง - น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวาเหนือศีรษะของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายเหนือศีรษะของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศและข้อกำหนดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณไฟวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓

ข. มีเครื่องขยายเสียงขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐๐ วัตต์ พร้อมลำโพง ใช้กับไฟกระแสตรง ๑๒ โวลต์ พร้อมใช้งาน

ค. มีชุดอุปกรณ์ที่มีกลไกในการแปลงกระแสไฟฟ้ากระแสตรงที่มีแรงดัน ๑๒ โวลต์ เป็นไฟฟ้ากระแสสลับที่มีแรงดัน ๒๒๐ โวลต์ ความถี่ ๕๐ เฮิรตซ์ ขนาดไม่ น้อยกว่า ๑,๐๐๐ วัตต์ (เป็นแบบ Pure Sine Wave) พร้อมปลั๊กไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์ จำนวนไม่น้อยกว่า ๒ จุดและมีปลั๊กไฟฟ้าแบบที่ USB อย่างน้อย ๑ จุด และมีชุดสายพ่วงต่อแบบม้วนสำหรับใช้ไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์

ง. มีเครื่องวิทยุคมนาคม ในกรณียื่นขอรับรองครั้งแรกให้ดำเนินการตามระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) พ.ศ. ๒๕๖๒ และเป็นไปตามการอนุญาตของสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนด

ในกรณีต่ออายุรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินให้มีหนังสืออนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

จ. อุปกรณ์ควบคุมสถานการณ์

- ขวาน
- กรวยยาง
- กรรไกรตัดเหล็ก
- เทปจราจร
- รองเท้าบู๊ต
- อุปกรณ์ตัดถ่างโลหะแบบใช้มือ (ถ้ามี)
- เชือกคล้องตัวพร้อมอุปกรณ์ยึดเหนี่ยว
- กระบองไฟกระพริบ
- ไฟฉายส่องสว่าง
- เสื้อสะท้อนแสง
- นกหวีด

ฉ. กล้องบันทึกภาพภายในรถและการจราจร สามารถบันทึกภาพได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติภารกิจ

ช. มีระบบติดตามและระบุตำแหน่งรถยนต์ที่สามารถเชื่อมกับระบบที่ สพฉ. กำหนดได้

ซ. มีเครื่องดับเพลิงแบบยกหิ้ว มีมาตรฐาน มอก. สามารถดับเพลิงได้ ตาม Class A B C ได้ระยะเวลาไม่น้อยกว่าถังดับเพลิงชนิดเหลวระเหยชนิดไม่มีสาร CFC ขนาดไม่น้อยกว่า ๕ ปอนด์พร้อมติดตั้ง ๑ ชุด

ฌ. มีอุปกรณ์ป้องกันและควบคุมการติดเชื้อที่เพียงพอกับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน ได้แก่ ถุงมือ Mask ถุงขยะติดเชื้อ ผ้ากันเปื้อน รองเท้าบู๊ต น้ำยาทำความสะอาดพื้นผิวภายในรถ น้ำยาล้างมือแบบแห้ง

ญ. มีชุดปฐมพยาบาลและทำแผลเบื้องต้น

ฎ. มีศักยภาพในการรับส่งสัญญาณหรือเป็นแม่ข่ายในสถานการณ์ฉุกเฉินหรือสถานการณ์ภัยพิบัติระดับจังหวัด ระดับเขตหรือระดับประเทศได้

ส่วนประกอบด้านรถหรือยานพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)

๑. เป็นรถหรือพาหนะสำหรับการบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่มีมิติขนาดและอุปกรณ์ ส่วนควบเป็นไปตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.๒๕๒๒ ตัวถังสีขาวและมีแถบสีเหลืองฉุกเฉินการแพทย์ Sulphur Yellow รหัสสี RAL ๑๐๑๖ เป็นหลัก (แถบสีเหลืองอาจเป็นสติกเกอร์หรือสีทารถ) คาดรอบรถหรือพาหนะ มีขนาดกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐ ซม.

๒. มีสัญลักษณ์หน่วยงานสังกัดขนาดชัดเจน ชื่อหน่วยงานสังกัดมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร

๓. ติดฟิล์มกรองแสงชนิดมาตรฐาน เพื่อความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของผู้ป่วย เมื่อวัดการผ่านของแสงแล้วต้องผ่านทั้งกระจกและฟิล์มกรองแสงที่มีแสงผ่านได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔๐

๔. ในห้องคนขับมีวิทยุพร้อมชุดแสดงภาพจากกล้องส่องหลังและแผนที่ดาวเทียมเพื่อช่วยในการหาเส้นทางมีวิทยุพร้อมลำโพง และมีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่งมีระบบกล้องบันทึกภาพหน้ารถที่สามารถบันทึกภาพได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติภารกิจและสามารถเชื่อมต่อกับศูนย์ควบคุมรถพยาบาลได้

๒. ประเภทสนับสนุนการปฏิบัติการแพทย์

๒.๑ ประเภทรถจักรยานยนต์ (Motorlance)

เป็นหน่วยปฏิบัติการประเภทปฏิบัติการแพทย์ระดับพื้นฐานขึ้นไป หรือหน่วยปฏิบัติการประเภทอำนวยการระดับพื้นฐานขึ้นไป

เครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถหรือพาหนะจำเป็นต้องมี

ก. มีชุดปฐมพยาบาล และอุปกรณ์ปฐมพยาบาลและทำแผลพื้นฐาน

ข. มีสัญลักษณ์ระบุสังกัดหน่วยงานได้อย่างชัดเจน

ค. ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง - น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวามือของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายมือของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศและข้อกำหนดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณไฟวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓

ง. มีเครื่องขยายพร้อมลำโพง ที่พร้อมใช้งาน

ส่วนประกอบด้านยานรถหรือพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)

๑. มีมาตรฐานและผ่านการรับรองจากผู้ผลิต

๒. เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.๒๕๒๒

๒.๒ ประเภทรถยนต์

๒.๒.๑. รถลำเลียงยา เวชภัณฑ์ เครื่องมือทางการแพทย์ ผู้ปฏิบัติการ หรืออวัยวะสำคัญ

๒.๒.๒ รถแพทย์ฉุกเฉิน (Doctor Car)

เครื่องมือและอุปกรณ์สนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินของรถหรือพาหนะจำเป็นต้องมี

ก. ติดตั้งไฟสัญญาณวับวาบ แสงแดง-น้ำเงิน โดยไฟสัญญาณวับวาบแสงแดงจะต้องอยู่ฝั่งขวาเหนือศีรษะของผู้ขับขี่แสงน้ำเงินอยู่ฝั่งซ้ายเหนือศีรษะของผู้ขับขี่ และเสียงสัญญาณพร้อมอุปกรณ์ โดยการติดตั้งดังกล่าวต้องดำเนินการขออนุญาตอย่างถูกต้องตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓

ข. มีเครื่องขยายเสียงขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐๐ วัตต์ พร้อมลำโพง ใช้กับไฟกระแสตรง ๑๒ โวลต์ พร้อมใช้งาน

ค. มีชุดอุปกรณ์ที่มีกลไกในการแปลงกระแสไฟฟ้ากระแสตรงที่มีแรงดัน ๑๒ โวลต์ เป็นไฟฟ้ากระแสสลับที่มีแรงดัน ๒๒๐ โวลต์ ความถี่ ๕๐ เฮิรตซ์ ขนาดไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ วัตต์ (เป็นแบบ Pure Sine Wave) พร้อมปลั๊กไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์ จำนวนไม่น้อยกว่า ๒ จุดและมีปลั๊กไฟฟ้าแบบที่ USB อย่างน้อย ๑ จุด และมีชุดสายพ่วงต่อแบบม้วนสำหรับใช้ไฟฟ้า ๒๒๐ โวลต์

ง. มีเครื่องวิทยุคมนาคมในกรณีขอรับรองครั้งแรกให้ดำเนินการตามระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) พ.ศ. ๒๕๖๒ และเป็นไปตามการอนุญาตของสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติกำหนด

ในกรณีต่ออายุรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินให้มีหนังสืออนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

จ. อุปกรณ์ควบคุมสถานการณ์

- ขวาน
- กรวยยาง
- กรรไกรตัดเหล็ก
- เทปจราจร
- รองเท้าบู๊ต
- เชือกคล้องตัวพร้อมอุปกรณ์ยึดเหนี่ยว
- กระบองไฟกระพริบ
- ไฟฉายส่องสว่าง
- เสื้อสะท้อนแสง
- นกหวีด

ฉ. มีระบบบันทึกภาพภายในรถและการจราจร สามารถบันทึกภาพต่อเนื่องได้ตลอดระยะเวลาปฏิบัติการ

ช. มีระบบติดตามและระบุตำแหน่งรถยนต์ที่สามารถเชื่อมกับระบบที่ สพฉ. กำหนดได้

ซ. มีเครื่องดับเพลิงแบบยกหิ้ว มีมาตรฐาน มอก. สามารถดับเพลิงได้ ตาม Class A B C ได้ระยะเวลาไม่น้อยกว่าถังดับเพลิงชนิดเหลวระเหยชนิดไม่มีสาร CFC ขนาดไม่น้อยกว่า ๕ ปอนด์พร้อมติดตั้ง ๑ ชุด

ฌ. มีอุปกรณ์ป้องกันและควบคุมการติดเชื้อที่เพียงพอกับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน ได้แก่ ถุงมือ Mask ถุงขยะติดเชื้อ ผ้ากันเปื้อน รองเท้าบู๊ต น้ำยาทำความสะอาดพื้นผิวภายในรถ น้ำยาล้างมือแบบแห้ง

ญ. มีอุปกรณ์ปฐมพยาบาลและทำแผลพื้นฐาน

ฎ. มีอุปกรณ์การแพทย์ตามวัตถุประสงค์ของการใช้รถยนต์

ส่วนประกอบด้านรถหรือยานพาหนะ (ด้านโครงสร้างความปลอดภัย)

๑. เป็นรถหรือพาหนะสำหรับการบริการการแพทย์ฉุกเฉินตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่มีมิติขนาดและอุปกรณ์ ส่วนควบเป็นไปตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.๒๕๒๒

๒. มีสัญลักษณ์หน่วยงานสังกัดขนาดชัดเจน ชื่อหน่วยงานสังกัดมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร

๓. ในห้องคนขับมีวิทยุพร้อมชุดแสดงภาพจากกล้องส่องหลังและแผนที่ดาวเทียมเพื่อช่วยในการหาเส้นทางมีวิทยุพร้อมลำโพง และมีสัญญาณแจ้งเตือนการคาดเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่งมี

๔. มีสัญลักษณ์ระบุสังกัดหน่วยงานที่ให้ชัดเจน

๕. มีที่จัดเก็บอุปกรณ์การแพทย์และอุปกรณ์อื่นที่จำเป็นอย่างเป็นสัดส่วน เป็นระเบียบและมีความปลอดภัยจากการหลุดร่วง ปลิวออกจากที่จัดเก็บในกรณีที่มีการชนหรือกระแทกหรือพลิกคว่ำของรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

ภาคผนวก ๓
ขั้นตอนการรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

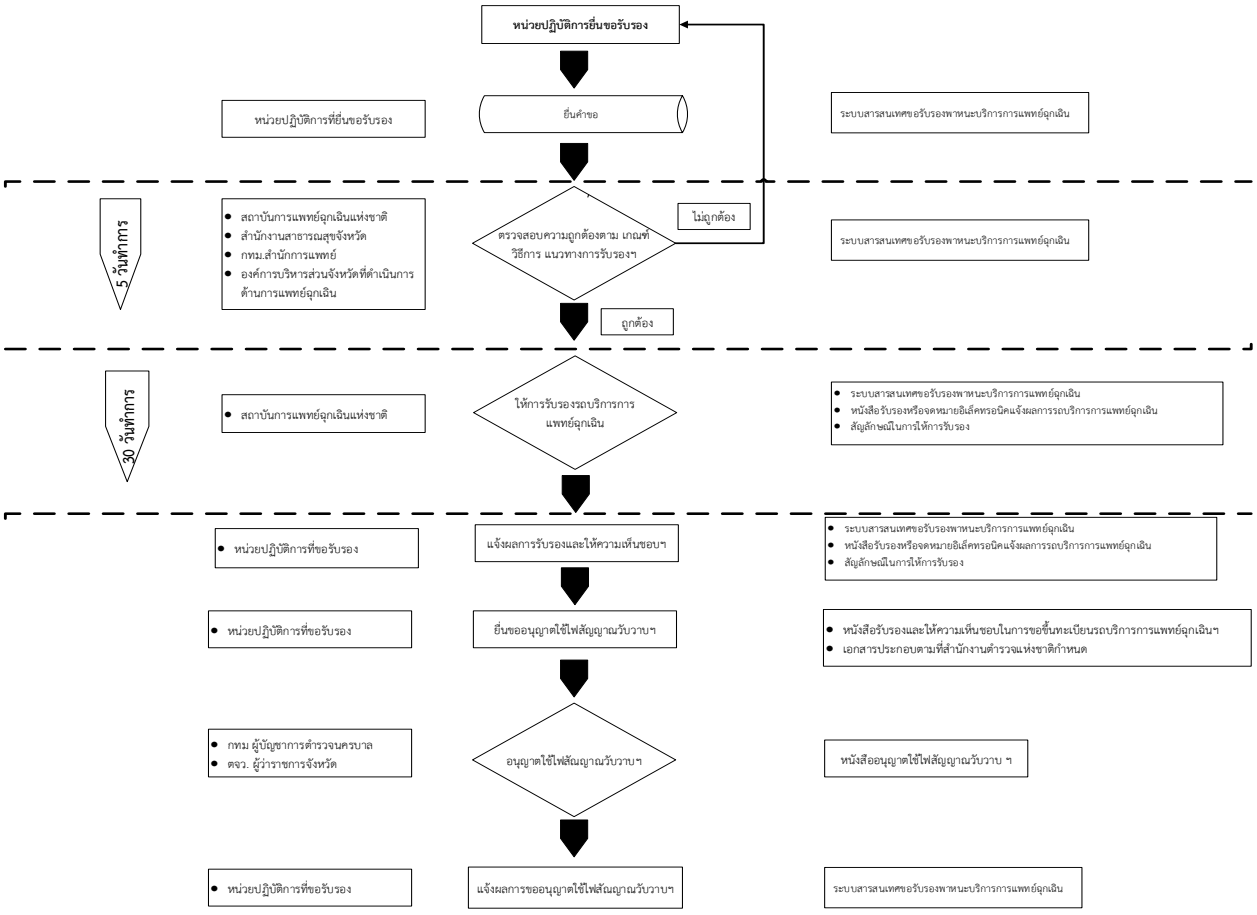

วิธีการขอการรับรอง

๑. หน่วยปฏิบัติการยื่นคำขอรับรองผ่านระบบสารสนเทศรับรองพาหนะบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

๒. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ดำเนินการด้านการแพทย์ฉุกเฉินตรวจสอบความถูกต้อง ตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทาการรับรองมาตรฐานรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๔

๒.๑ กรณีข้อมูลถูกต้องตามประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติให้ดำเนินการตามข้อถัดไป

๒.๒ กรณีไม่ถูกต้องแจ้งกลับไปยังหน่วยปฏิบัติการที่ขอรับรอง

๓. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ให้การรับรองผ่านระบบสารสนเทศรับรองพาหนะบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

๔. แจ้งผลการรับรองไปยังหน่วยปฏิบัติการหรือสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดที่ขอรับรองในรูปแบบไปรษณีย์อิเล็คทรอนิกส์ผ่านระบบสารสนเทศรับรองพาหนะบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

๕. หน่วยปฏิบัติการหรือสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ยื่นขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบ โดยใช้หนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบฯ พร้อมเอกสารแนบตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนดยื่นประกอบการขออนุญาต ดังนี้

๕.๑ กรุงเทพมหานครยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจจราจร

๕.๒ ต่างจังหวัดยื่นคำขอที่ กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัด

๖. อนุญาตให้ใช้ไฟสัญญาณวับวาบ

๖.๑ กรุงเทพมหานครอนุญาตโดยผู้บัญชาการตำรวจนครบาล

๖.๒ ต่างจังหวัดอนุญาตโดยผู้ว่าราชการจังหวัด

๗. หน่วยปฏิบัติการที่ได้รับการอนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบ ให้ดำเนินการแจ้งผลการได้รับการอนุญาตผ่านระบบสารสนเทศรับรองพาหนะบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

ภาคผนวก ๔
หนังสือรับรอง หรือสัญลักษณ์ในการให้การรับรอง

---

๑. หนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ฯ

สพฉ. CER

หนังสือรับรองและให้ความเห็นชอบ
รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและการขอใช้ไฟสัญญาณวับวาบ/เสียงสัญญาณ
เพื่อการปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน

****

ที่ **สพฉ.63/1414** ← เลขที่หนังสือที่ได้รับการรับรอง

วันเดือนปี ที่ได้รับการรับรอง มีผลการรับรอง 3 ปี →

ที่ทำการ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

วันที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2563

สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ขอรับรองว่า

หน่วยปฏิบัติการที่ได้รับการอนุญาต ← หน่วยปฏิบัติการที่ขึ้นทะเบียนกับสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติและได้รับการรับรอง

ชื่อผู้ได้รับอนุญาต * ← หน่วยงานของรัฐ/นิติบุคคล/ผู้ปฏิบัติการที่มีสัญญาร่วม ฯ

ที่อยู่ของผู้ครอบครอง จังหวัด

ประเภทรถ ** **รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินระดับปฏิบัติการแพทย์**..... ลักษณะ

หมายเลขทะเบียน จังหวัด ยี่ห้อรถ สีของรถ

ได้ผ่านการตรวจรับรองมาตรฐานและขึ้นทะเบียนเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ในระบบการแพทย์ฉุกเฉินของจังหวัด ..... รหัสรถปฏิบัติการ.....

*** เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ จึงเห็นชอบให้รถคันดังกล่าว เป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน ซึ่งสามารถยื่นคำขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบ และเสียงสัญญาณเพื่อปฏิบัติการด้านการแพทย์ฉุกเฉิน ตามมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 ได้

ออกให้ ณ วันที่ 17 เดือน เมษายน พ.ศ. 2563 ← วันเดือนปี ที่ได้รับการรับรอง
หมดอายุ วันที่ 16 เดือน เมษายน พ.ศ. 2566 ← วันเดือนปี ที่หมดอายุการรับรอง

เรืออากาศเอก .....

(อัจฉริยะ แพงมา)
เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

หมายเหตุ : การรับรองจะถูกเพิกถอน หากตรวจพบว่าไม่ปฏิบัติตามเกณฑ์ที่กำหนด
* หมายถึง หน่วยงาน / ส่วนราชการ / นิติบุคคล
** หมายถึง รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูงและขั้นเฉพาะทาง รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินระดับปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐาน
*** หมายถึง ผ่านการเห็นชอบ ตามประกาศ สพช. เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและสัญญาณเสียง (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2553 ข้อ 6.2.1
**** หมายถึง กรณีรถป้ายแดง (อยู่ในระหว่างการจดทะเบียน) สพฉ. จะรับรองชั่วคราว 12 เดือน เฉพาะนิติบุคคลเมื่อได้รับการจดทะเบียนเรียบร้อยแล้วจะรับรอง 3 ปี ตามปกติ ส่วนการอนุญาตให้ใช้ไฟสัญญาณวับวาบให้เป็นไปตามระเบียบ สพช.

๒. สัญลักษณ์ในการให้การรับรอง

ตัวอย่างสัญลักษณ์แบบที่ ๑

ตัวอย่างสัญลักษณ์แบบที่ ๒

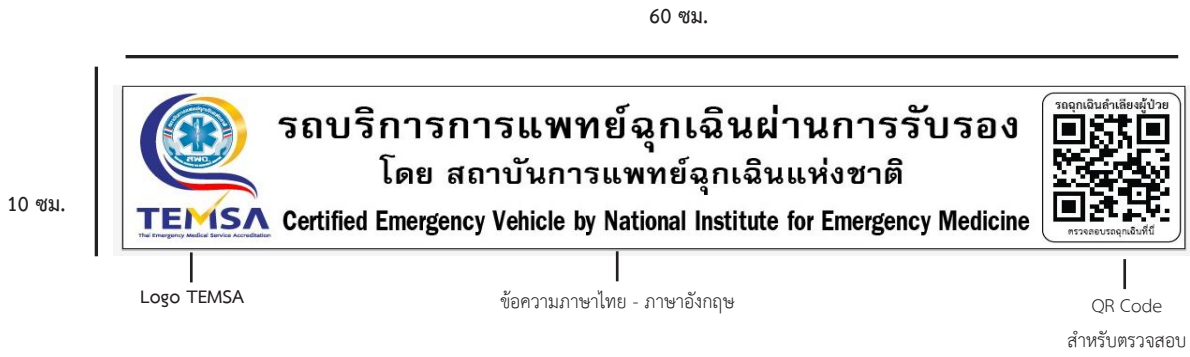

ประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ
เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) และอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว) เพื่อการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พ.ศ. ๒๕๖๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ (๒) และ (๙) แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับมติคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน ครั้งที่ ๔ /๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๖๔ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้ เรียกว่า “ประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง เกณฑ์ วิธีการ และแนวทางการรับรองมาตรฐานชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) และอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว) เพื่อการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พ.ศ. ๒๕๖๔”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“ชุดปฏิบัติการ (ชั่วคราว) หมายถึง ชุดปฏิบัติการในหน่วยปฏิบัติการนอกเหนือจากที่ สพฉ. เคยขึ้นทะเบียนไว้ ซึ่งผ่านการประเมินตามที่ สพฉ. กำหนด และมาปฏิบัติการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉินกรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

“หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) หมายถึงหน่วยงานหรือองค์กรนอกเหนือจากที่ สพฉ. เคยขึ้นทะเบียนไว้ ซึ่งผ่านการประเมินตามที่ สพฉ. กำหนด และมาปฏิบัติการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

“อาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว) หมายถึง บุคคลที่ไม่เคยได้รับประกาศนียบัตรตามกฎหมายว่าด้วยการแพทย์ฉุกเฉิน หรือเคยได้รับประกาศนียบัตรตามกฎหมายว่าด้วยการแพทย์ฉุกเฉินแต่ประกาศนียบัตรดังกล่าวหมดอายุ ซึ่งผ่านการประเมินตามที่ สพฉ. กำหนด และได้ขึ้นทะเบียนเป็นการชั่วคราวเพื่อการปฏิบัติการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

“รถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน” หมายถึง รถหรือยานพาหนะทางบกทุกชนิด ยกเว้นรถไฟหรือรถรางที่ปฏิบัติการฉุกเฉินนับแต่การรับรู้ถึงภาวการณ์เจ็บป่วยฉุกเฉินจนถึงการดำเนินการให้ผู้ป่วยฉุกเฉินได้รับการบำบัด รักษาให้พ้นภาวะฉุกเฉิน ซึ่งรวมถึงการประเมิน การจัดการ การประสานงาน การควบคุม ดูแล การติดต่อสื่อสาร การลำเลียงหรือขนส่ง การตรวจวินิจฉัย และการบำบัดรักษาพยาบาลผู้ป่วยฉุกเฉินทั้งนอกสถานพยาบาลและในสถานพยาบาล

หมวด ๑

ชุดปฏิบัติการ/ หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว)

ข้อ ๔ กรณีที่มีผู้ป่วยฉุกเฉินซึ่งเจ็บป่วยจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 มีความจำเป็นต้องได้รับการบำบัดรักษา การประเมิน การจัดการ การประสานงาน การควบคุม ดูแล การลำเลียงหรือขนส่งการตรวจวินิจฉัย และการบำบัดรักษาพยาบาลผู้ป่วยฉุกเฉินทั้งนอกสถานพยาบาลและในสถานพยาบาล ให้ชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) เป็นหน่วยปฏิบัติการสำหรับการปฏิบัติการฉุกเฉินเพื่อให้ผู้ป่วยฉุกเฉินได้รับการคุ้มครองสิทธิตามกฎหมายว่าด้วยการแพทย์ฉุกเฉิน

ข้อ ๕ ชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) ประเภทปฏิบัติการแพทย์มีระดับ ดังนี้

(๑) ระดับพื้นฐาน ได้แก่ หน่วยปฏิบัติการซึ่งดำเนินการกิจการปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐานตามการอำนวยการ ให้แก่ผู้ป่วยฉุกเฉินที่มีความเสี่ยงต่ำต่อการเสียชีวิตหรือการรุนแรงขึ้นของการบาดเจ็บ หรืออาการป่วยนั้นในห้วงเวลาขณะทำการปฏิบัติการฉุกเฉินนั้น

(๒) ระดับสูง ได้แก่ หน่วยปฏิบัติการซึ่งดำเนินการกิจการจัดการปฏิบัติการแพทย์ขั้นสูงตามการอำนวยการ ให้แก่ผู้ป่วยฉุกเฉินที่มีความเสี่ยงสูงต่อการเสียชีวิตหรือการรุนแรงขึ้นในห้วงเวลาขณะทำการปฏิบัติการฉุกเฉินนั้น

(๓) ระดับเฉพาะทาง ได้แก่ หน่วยปฏิบัติการซึ่งดำเนินกิจการจัดการปฏิบัติการแพทย์เฉพาะทางให้แก่ผู้ป่วยฉุกเฉินที่มีความเสี่ยงสูงยิ่งต่อการเสียชีวิต การเกิดภาวะแทรกซ้อน หรือการรุนแรงขึ้นของการบาดเจ็บหรืออาการป่วยนั้นอย่างรวดเร็วในห้วงเวลาขณะทำการปฏิบัติการฉุกเฉินนั้น

ข้อ ๖ ชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) ที่มีความประสงค์จะขอรับการประเมินและขึ้นทะเบียนกับ สพฉ. เพื่อการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 จะต้องมีองค์ประกอบและเป็นไปตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นหน่วยงานของรัฐ หรือเอกชน

(๒) มีพาหนะเพื่อปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

(๓) มีอุปกรณ์สื่อสาร ซึ่งสามารถประสานงานกับหน่วยปฏิบัติการอำนวย หรือ สพฉ. ได้ตลอดเวลา

ข้อ ๗ พาหนะที่จะขอขึ้นทะเบียนเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ในชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) ต้องมีลักษณะครบถ้วน ดังนี้

(๑) จดทะเบียนในนามหน่วยงานของรัฐ หรือนิติบุคคล หรือผู้ปฏิบัติการ หรืออาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว)

(๒) จดทะเบียน ต่อทะเบียน และชำระภาษีรถยนต์เรียบร้อยแล้ว

(๓) มีประกันภาคบังคับ (พ.ร.บ.)

(๔) มีอุปกรณ์ป้องกันการแพร่กระจายของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

ข้อ ๘ ชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) และรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ที่ผ่านการประเมินจาก สพฉ. และได้ขึ้นทะเบียนตามประกาศนี้ ให้มีระยะเวลาการรับรอง ๑๘๐ วัน นับแต่วันที่ สพฉ. ออกหนังสือรับรอง แต่หากมีเหตุผลความจำเป็นหรือการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ยังมีความรุนแรงอยู่ สพฉ. อาจต่ออายุการรับรองได้คราวละไม่เกิน ๑๘๐ วัน นับแต่วันที่ครบกำหนด

ให้รถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ในชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) ที่ได้รับรองตามวรรคหนึ่ง ใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณไซเรนได้ตามความจำเป็น เร่งด่วน และความรุนแรงของผู้ป่วยฉุกเฉิน ทั้งนี้ ผู้ขับขี่รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบกโดยเคร่งครัด

ทั้งนี้ ให้ถือว่าชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) เป็นชุดปฏิบัติการและหน่วยปฏิบัติการอันมีสิทธิได้รับการสนับสนุนอุดหนุนและชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการแพทย์ฉุกเฉิน

หมวด ๒
อาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว)

ข้อ ๙ ให้อาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว) เป็นผู้ปฏิบัติการตามกฎหมายว่าด้วยการแพทย์ฉุกเฉิน โดยมีอำนาจหน้าที่ ขอบเขต ความรับผิดชอบ และข้อจำกัด เฉพาะเพื่อการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 อันเกี่ยวข้องกับการลำเลียง ขนส่งผู้ป่วยฉุกเฉินโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

ข้อ ๑๐ ผู้มีสิทธิขอขึ้นทะเบียนเป็นอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว) ต้องมีคุณสมบัติครบถ้วน ดังนี้

(๑) อายุไม่ต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ ณ วันขอขึ้นทะเบียน

(๒) ผ่านการอบรมหลักสูตรการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐาน (CPR) และการใช้เครื่องฟื้นคืนคลื่นหัวใจด้วยไฟฟ้าแบบอัตโนมัติ (AED) และหลักสูตรการฝึกอบรมการป้องกันและการสวมใส่ชุดป้องกันการติดเชื้อขณะออกปฏิบัติการช่วยเหลือนำส่งผู้ป่วยโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หรือหลักสูตรอื่นๆ ที่ สพฉ. กำหนด

(๓) เป็นบุคคลที่ไม่เคยได้รับประกาศนียบัตรตามกฎหมายว่าด้วยการแพทย์ฉุกเฉิน หรือเคยได้รับประกาศนียบัตรตามกฎหมายว่าด้วยการแพทย์ฉุกเฉินแต่ประกาศนียบัตรดังกล่าวหมดอายุ

ข้อ ๑๑ ผู้มีคุณสมบัติครบถ้วนตามข้อ ๑๐ และประสงค์จะขอยื่นเพื่อขึ้นทะเบียนเป็นอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว) จะต้องดำเนินตามวิธีการดังต่อไปนี้

(๑) แสดงความประสงค์ พร้อมหลักฐานอันแสดงว่าตนมีคุณสมบัติครบถ้วนต่อ สพฉ.

(๒) สพฉ. จะพิจารณาผู้มีคุณสมบัติครบถ้วนตามข้อ ๑๐

(๓) ภายหลังจากการตรวจสอบคุณสมบัติแล้ว สพฉ. จะดำเนินการขึ้นทะเบียนตามประกาศรายชื่อให้เป็นอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว)

ข้อ ๑๒ อาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว) ที่ สพฉ. ได้ขึ้นทะเบียนตามประกาศนี้ ให้มีระยะเวลาการรับรอง ๑๘๐ วัน นับแต่วันที่ สพฉ. ออกหนังสือรับรอง แต่หากมีเหตุผลความจำเป็นหรือการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ยังมีความรุนแรงอยู่ สพฉ. อาจต่ออายุการรับรองได้คราวละไม่เกิน ๑๘๐ วัน นับแต่วันที่ครบกำหนด

หมวด ๓

การควบคุม และการกำกับดูแล

ข้อ ๑๓ กรณีดังต่อไปนี้ เป็นเหตุให้ สพฉ. จะยกเลิกการรับรองมาตรฐาน ชุดปฏิบัติการ /หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) และรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ในชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว)

(๑) ชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการแพทย์ฉุกเฉิน และ กพฉ. สั่งไม่รับรองมาตรฐาน

(๒) มีพฤติกรรมการกระทำความผิดทางอาญา

(๓) ถูกจำกัดสิทธิตามมาตรา ๒๙ วรรคสาม และไม่ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามที่ กพฉ. หรือ สพฉ. สั่งการและการนั้นกระทบต่อมาตรฐานการดำเนินการ หรือความปลอดภัยในการปฏิบัติการฉุกเฉิน

(๔) มีการร้องเรียนหรือตรวจพบ หรือความปรากฏว่า ชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) รถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ในชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) ดำเนินการไม่เป็นไปตามประกาศ

ข้อ ๑๔ กรณีมีพฤติการณ์ดังต่อไปนี้ เป็นเหตุให้ สพฉ. ยกเลิกการขึ้นทะเบียนเป็นอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว) ได้

(๑) กระทำการไม่เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ ขอบเขต ความรับผิดชอบ และข้อจำกัด เฉพาะในการเพื่อการสนับสนุนการปฏิบัติการฉุกเฉิน กรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 อันเกี่ยวข้องกับการลำเลียง ขนส่งผู้ป่วยฉุกเฉินโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

(๒) มีพฤติกรรมการกระทำความผิดทางอาญา

(๓) ไม่ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามที่ กพฉ. หรือ สพฉ. สั่งการและการนั้นกระทบต่อมาตรฐานการดำเนินการ หรือความปลอดภัยในการปฏิบัติการฉุกเฉิน

(๔) การร้องเรียนหรือตรวจพบ หรือความปรากฏว่าดำเนินการไม่เป็นไปตามประกาศ

หมวด ๔

อื่น ๆ

ข้อ ๑๕ กรณีมีเหตุผลความจำเป็นอันเกี่ยวข้องกับการแพร่ระบาดรุนแรงของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ให้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด และสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร ทำหน้าที่ในการขึ้นทะเบียน

ชุดปฏิบัติการ/หน่วยปฏิบัติการ (ชั่วคราว) และอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (ชั่วคราว) และติดตามกำกับให้เป็นไปตามประกาศนี้ และให้ถือว่าคำสั่งให้ออกปฏิบัติการของศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการจังหวัด หรือศูนย์บริการการแพทย์ฉุกเฉิน (เอราวัณ) กรุงเทพมหานคร เป็นเสมือนคำสั่งให้ออกปฏิบัติการของ สพฉ. ในการปฏิบัติการต่อผู้ป่วยฉุกเฉินกรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ตามประกาศนี้

ข้อ ๑๖ ให้เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เป็นผู้รักษาการตามประกาศฉบับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๔

เรืออากาศเอก

(อัจฉริยะ แพงมา)

เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ
เรื่อง คำแนะนำและแนวทางปฏิบัติของรถบริการการแพทย์ฉุกเฉินหรือรถพยาบาล
ที่ต้องปฏิบัติการผ่านพื้นที่ชุมนุม

สืบเนื่องจากที่มีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงในเขตกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ และในหลายพื้นที่หรือหลายจังหวัดมีการชุมนุม ปิดเส้นทางการจราจรทางบก ทำให้รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินหรือรถพยาบาลที่ต้องปฏิบัติการฉุกเฉินในส่วนของการลำเลียงหรือขนส่งผู้ป่วยฉุกเฉิน ไม่อาจใช้เส้นทางเดินรถตามสภาวะปกติได้

เพื่อให้ปฏิบัติการฉุกเฉินมีความปลอดภัยสำหรับผู้ป่วยฉุกเฉินและบุคลากรที่ให้บริการ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติจึงประกาศให้คำแนะนำให้ผู้ขับขี่รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินหรือรถพยาบาลที่ต้องออกปฏิบัติการฉุกเฉินไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ควรมีการติดตามสถานการณ์และข่าวการชุมนุม สำรวจ ตรวจสอบ ประสาน และสำรองเส้นเดินรถล่วงหน้า หลีกเลี่ยงเส้นทางที่อาจมีการปิดกั้น หลีกเลี่ยงการใช้เส้นทางที่มุ่งไปสู่สถานที่ที่มีการชุมนุมหรือจะมีการชุมนุม ยกเว้นการได้รับแจ้งจากศูนย์สั่งการให้เข้าไปรับผู้ป่วยฉุกเฉินที่อยู่ในบริเวณชุมนุมหรือสถานที่ใกล้เคียง

ข้อ ๒ หากมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องผ่านหรือฝ่าเข้าไปในบริเวณสถานที่ชุมนุม หรือต้องใช้เส้นทางที่มีการปิดกั้น ขอให้ประสานไปที่ศูนย์สั่งการหรือ ๑๖๖๙ เพื่อทำการประสานไปยังสถานีตำรวจหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๔๘ ที่รับผิดชอบหรือควบคุมพื้นที่ดังกล่าว เพื่อขอเส้นทางสำหรับผู้ป่วยฉุกเฉินวิกฤต

ข้อ ๓ ผู้ขับขี่รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินหรือรถพยาบาล ให้ใช้สัญญาณไฟฉุกเฉินและสัญญาณเสียง ตามความเร่งด่วนของผู้ป่วยฉุกเฉิน ตามคำสั่งแพทย์และการอำนวยการของหน่วยปฏิบัติการอำนวยการ ดังนี้

(๑) กรณีได้รับแจ้งจากศูนย์สั่งการหรือหน่วยปฏิบัติการอำนวยการ ให้ออกการปฏิบัติการฉุกเฉินต่อผู้ป่วยฉุกเฉินวิกฤต (สีแดง) และผู้ป่วยฉุกเฉินเร่งด่วน (สีเหลือง) ทั้งขณะออกไปรับผู้ป่วยฉุกเฉินและระหว่างนำส่งผู้ป่วยฉุกเฉินไปโรงพยาบาล ให้ผู้ขับขี่มีสิทธิตามมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนี้

๑.๑ เปิดไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณหลายเสียง (เสียงสูง - ต่ำสลับกัน) พร้อมกัน

๑.๒ หยุดรถหรือจอดรถ ณ ที่ห้ามจอด

๑.๓ ขับรถเกินอัตราความเร็วที่กำหนดไว้

๑.๔ ขับรถผ่านสัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจรใด ๆ ที่ให้รถหยุด แต่ต้องลดความเร็วของรถให้ช้าลงตามสมควร

๑.๕ ไม่ต้องปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือข้อบังคับการจราจรเกี่ยวกับช่องเดินรถ ทิศทางของการขับรถหรือการเลี้ยวรถที่กำหนดไว้

๑.๖ การปฏิบัติตาม ๑.๑-๑.๕ ผู้ขับขี่ต้องใช้ความระมัดระวังตามควรแก่กรณี

ภายหลังส่งผู้ป่วยถึงโรงพยาบาลเรียบร้อยแล้ว ให้ผู้ขับขี่ปฏิบัติตามกฎจราจรปกติ

(๒) กรณีได้รับแจ้งจากศูนย์สั่งการหรือหน่วยปฏิบัติการอำนวยการ ให้ออกปฏิบัติการฉุกเฉินต่อผู้ป่วยฉุกเฉินไม่รุนแรง (สีเขียว) และผู้ป่วยไม่ฉุกเฉินอื่น ขณะออกไปรับผู้ป่วยและนำส่งผู้ป่วยไปโรงพยาบาล ให้ผู้ขับขี่ปฏิบัติตามกฎจราจรปกติ

ข้อ ๔ รถบริการการแพทย์ฉุกเฉินและผู้ขับขี่ที่จะมีสิทธิตามมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือตามข้อ ๓ ของประกาศนี้ ต้องเป็นรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ที่ได้รับการรับรองมาตรฐานจากสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติและได้รับอนุญาตให้ใช้สัญญาณไฟฉุกเฉินและสัญญาณเสียงตามประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ประกอบข้อกำหนดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่องกำหนดเงื่อนไขในการใช้ไฟสัญญาณวับวาบ เสียงสัญญาณไซเรนหรือเสียงสัญญาณอย่างอื่นและเครื่องหมายแสดงลักษณะของรถฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๓ หากเป็นรถที่ยังไม่ได้รับการรับรองจากสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติและไม่ได้รับอนุญาตจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้ขับขี่ต้องปฏิบัติตามกฎจราจรปกติ

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

เรืออากาศเอก

(อัจฉริยะ แพงมา)

เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer)
ของสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์การบริหารข่ายวิทยุสื่อสารและควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ในการปฏิบัติการฉุกเฉิน เพื่อให้การใช้เครื่องวิทยุคมนาคมและการใช้ข่ายวิทยุสื่อสารเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ไม่ก่อให้เกิดการรบกวนและปัญหาการรักษาความปลอดภัยต่อข่ายวิทยุสื่อสารของหน่วยงานของรัฐบนพื้นฐานการใช้ประโยชน์คลื่นความถี่อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับภารกิจของสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ (๓) (๘) และ (๙) และมาตรา ๒๔ (๕) แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับข้อ ๑๕ และ ๑๘ แห่งประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์การใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) ของหน่วยงานรัฐ ลงวันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๑ ประกอบกับมติคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน ในการประชุม ครั้งที่ ๗/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๑ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติจึงได้ออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) ของสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการบริหารจัดการระบบวิทยุคมนาคมในการปฏิบัติการฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๘

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“เครื่องวิทยุคมนาคม” หมายความว่า เครื่องวิทยุคมนาคม ตามประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์การใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) ของหน่วยงานของรัฐ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๑

“วิทยุคมนาคม” หมายความว่า การส่ง หรือการรับเครื่องหมาย สัญญาณ ตัวหนังสือ ภาพ และเสียง หรือการอื่นใดซึ่งสามารถเข้าใจความหมายด้วยคลื่นแฮรตเซียน

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา และให้หมายความรวมถึงหน่วยงานอื่นของรัฐที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นหน่วยงานของรัฐ

“หน่วยงานเอกชน” หมายความว่า องค์กรภาคเอกชนที่มีบทบาทด้านบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่เป็นนิติบุคคล

“ผู้ปฏิบัติการ” หมายความว่า บุคคลซึ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับการแพทย์ฉุกเฉินตามที่คณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉินกำหนด

“หน่วยปฏิบัติการฉุกเฉิน” หมายความว่า หน่วยงานหรือองค์กรที่ปฏิบัติการฉุกเฉิน

“ผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคม” หมายความว่า บุคคลที่ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคม

“สถานีวิทยุคมนาคม” หมายความว่า สถานที่ส่งวิทยุคมนาคม สถานที่รับวิทยุคมนาคม หรือสถานที่ส่งและรับวิทยุคมนาคม ตลอดจนยานพาหนะที่ส่งและรับวิทยุคมนาคม

“พาหนะปฏิบัติการฉุกเฉิน” หมายความว่า พาหนะที่ใช้สำหรับการปฏิบัติการฉุกเฉินต่อผู้ป่วยฉุกเฉินโดยตรง

“เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน” หมายความว่า สถานีวิทยุคมนาคม ผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคม ที่ใช้เคลื่อนความถี่ร่วมกับสถาบัน

“สัญญาณเรียกขาน” หมายความว่า ชื่อที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้เรียกแทนสถานีวิทยุคมนาคม รวมถึงผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคม ตัวบุคคล สถานที่และยานพาหนะ ในการติดต่อสื่อสารทางวิทยุคมนาคม

“สถาบัน” หมายความว่า สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

“เลขาธิการ” หมายความว่า เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ข้อ ๕ ให้เลขาธิการรักษาการตามระเบียบนี้และให้มีอำนาจวินิจฉัยเพื่อปฏิบัติตามระเบียบนี้ คำวินิจฉัยของเลขาธิการให้ถือเป็นที่สุด

หมวด ๑
การควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคม

ข้อ ๖ การควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคม ของเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินแบ่งเป็นประเภท ดังนี้

(๑) สถานีวิทยุคมนาคมแม่ข่ายกลาง เป็นสถานที่ตลอดจนยานพาหนะวิทยุคมนาคมของสถาบันทำหน้าที่บริหารจัดการและควบคุมสถานีวิทยุคมนาคมภายในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินโดยมีเลขาธิการเป็นผู้อำนวยการสถานีวิทยุคมนาคม

(๒) สถานีวิทยุคมนาคมพื้นที่ เป็นสถานที่ตลอดจนยานพาหนะวิทยุคมนาคมในพื้นที่ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ หรือหน่วยงานเอกชน ทำหน้าที่สั่งการ ควบคุมการสั่งการ ประสาน สื่อสารการปฏิบัติการฉุกเฉิน ตลอดจนบริหารจัดการสถานีวิทยุคมนาคมและผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินในเขตพื้นที่ให้เป็นไปตามที่สถานีวิทยุคมนาคมแม่ข่ายกลางกำหนด

สถานีวิทยุคมนาคมพื้นที่ แบ่งเป็น ๒ ประเภท ดังนี้

(ก) สถานีวิทยุคมนาคมประเภทหน่วยปฏิบัติการอำนวยการ เป็นสถานีวิทยุคมนาคมของหน่วยงานของรัฐ หรือของสถาบัน ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่จังหวัด ทำหน้าที่สั่งการ ควบคุมการสั่งการ ประสานสื่อสารการปฏิบัติการฉุกเฉิน ตลอดจนบริหารจัดการสถานีวิทยุคมนาคมและผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ในเขตพื้นที่ให้เป็นไปตามที่สถานีวิทยุคมนาคมแม่ข่ายกลางกำหนด

(ข) สถานีวิทยุคมนาคมประเภทหน่วยปฏิบัติการแพทย์ เป็นสถานีวิทยุคมนาคมของหน่วยงานรัฐ หรือหน่วยงานเอกชน ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ภายใต้การสั่งการ การควบคุมการสั่งการ การประสานสื่อสารปฏิบัติการฉุกเฉินของสถานีวิทยุคมนาคมประเภทหน่วยปฏิบัติการอำนวยการ ทำหน้าที่บริหารจัดการสถานีวิทยุคมนาคมและผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินของหน่วยงานรัฐ หรือหน่วยงานเอกชน ตามที่สถาบันกำหนด

ข้อ ๗ ให้สถานีวิทยุคมนาคม ตามข้อ ๖ ดำเนินการ ดังนี้

(๑) จัดให้มีหัวหน้าสถานีวิทยุคมนาคมทุกสถานี ทำหน้าที่ควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ตามประเภทที่รับผิดชอบ บริหารจัดการและควบคุมการรับ - ส่ง ข่าวสารให้เป็นไปตามระเบียบนี้ ตลอดจนดูแลการติดต่อสื่อสาร การใช้ถ้อยคำให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยเมื่อหากพบว่าผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมผู้หนึ่งผู้ใดไม่ปฏิบัติตามระเบียบนี้ ให้พิจารณาดำเนินการตามระเบียบนี้ต่อไป

(๒) จัดทำรายงานการใช้งานเครื่องวิทยุคมนาคม บัญชีคุมสถานะการมี การใช้ และที่ตั้งของสถานีวิทยุคมนาคม การเบิกจ่ายเครื่องวิทยุคมนาคมในสังกัด ตามแบบที่ สถานีวิทยุคมนาคมแม่ข่ายกลางกำหนด ให้เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ เป็นประจำทุกปี

(๓) จัดให้มีพนักงานวิทยุประจำสถานีวิทยุคมนาคม มีหน้าที่ควบคุมการรับ - ส่ง ข่าวสารทางเครื่องวิทยุคมนาคมให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ตลอดจนบันทึกการติดต่อสื่อสารตามที่สถานีวิทยุคมนาคมแม่ข่ายกลางกำหนด ไว้ประจำศูนย์วิทยุสื่อสาร เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบและเพื่อประโยชน์อื่น ๆ แก่ทางราชการ ตามที่หัวหน้าศูนย์วิทยุสื่อสารมอบหมาย

(๔) อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากสถาบัน

ทั้งนี้ คุณสมบัติของหัวหน้าสถานีวิทยุคมนาคมแม่ข่าย - เจ้าหน้าที่ และพนักงานวิทยุประจำสถานีวิทยุคมนาคมแม่ข่าย ให้เป็นไปตามที่สถาบันกำหนด

ข้อ ๘ ผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคม ที่อยู่ในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินต้องปฏิบัติการฉุกเฉินตามการอำนวยการของสถานีวิทยุคมนาคม

ให้สถาบันกำหนดหลักเกณฑ์การใช้วิทยุคมนาคมสำหรับผู้ใช้วิทยุคมนาคม เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองสิทธิของผู้ป่วยฉุกเฉินและเพื่อความปลอดภัยในการปฏิบัติการฉุกเฉิน

ข้อ ๙ ผู้มีสิทธิใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ได้แก่

(๑) หน่วยงานของรัฐ

(๒) หน่วยงานเอกชน

(๓) เจ้าหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติการ ที่ปฏิบัติงานภายใต้หน่วยงานของรัฐ หน่วยงานเอกชนตาม (๑) และ (๒)

(๔) ผู้ปฏิบัติงานของสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ข้อ ๑๐ ผู้มีสิทธิใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ตามข้อ ๙ (๑) และ (๒) ต้องผ่านการรับรองหน่วยปฏิบัติการฉุกเฉินตามเกณฑ์ที่สถาบันกำหนด ยกเว้นหน่วยงานของรัฐที่มีความจำเป็นในการเข้าร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน

เจ้าของหรือผู้ครอบครองพาหนะปฏิบัติการฉุกเฉินที่จะขอใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินได้ พาหนะปฏิบัติการฉุกเฉินนั้นจะต้องได้รับการรับรองพาหนะปฏิบัติการฉุกเฉินตามเกณฑ์ที่สถาบันกำหนด

ข้อ ๑๑ หน่วยงานของรัฐ ที่ไม่ได้เป็นหน่วยปฏิบัติการฉุกเฉิน มีความจำเป็นต้องเข้าร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน เพื่อใช้ในการปฏิบัติการฉุกเฉิน สามารถยื่นคำขอเข้าร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน พร้อมแจ้งเหตุผลหากมีความจำเป็นมายังสถาบัน

ข้อ ๑๒ ผู้มีสิทธิใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ตามข้อ ๙ (๓) และ (๔) ต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้

(๑) ต้องผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) ตามที่สถาบันกำหนด โดยมีเนื้อหาวิชาไม่น้อยกว่าตามประกาศ กสทช. กำหนด หรือหลักสูตรตามที่สถาบันกำหนด

(๒) ไม่เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเป็นที่เสียหายหรือเป็นภัยต่อสังคมหรือความมั่นคงของชาติ

(๓) ได้รับความเห็นชอบจากสถาบันว่ามีความจำเป็นต้องใช้เครื่องวิทยุคมนาคม

หมวด ๒
วิธีการขอร่วมใช้คลื่นความถี่วิทยุคมนาคม และการจัดหาเครื่องวิทยุคมนาคม

ข้อ ๑๓ หน่วยงานของรัฐ และหน่วยงานเอกชน ที่มีเครื่องวิทยุคมนาคมใช้งานอยู่ มีความประสงค์จะขอร่วมและใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ให้ยื่นคำขอรับรองต่อเลขาธิการเพื่อประกอบการพิจารณาอนุญาตของสำนักงาน กสทช.

ผู้มีสิทธิใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ตามข้อ ๙ (๓) และ (๔) ที่ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมต้นสังกัดหรือส่วนตัว มีความประสงค์จะขอร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินให้ยื่นคำขอรับรองต่อสถาบัน

หลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบคำขอในการยื่นคำขอรับรองตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่สถาบันกำหนด

ข้อ ๑๔ ให้เลขาธิการออกหนังสือรับรองให้ผู้มีสิทธิใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ตามข้อ ๑๓ ให้ใช้ช่องความถี่วิทยุตามที่สถาบันกำหนด นำไปยื่นต่อสำนักงาน กสทช. และจะใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินได้เมื่อได้รับอนุญาตแล้วเท่านั้น

ข้อ ๑๕ กรณีที่หน่วยงานของรัฐ และหน่วยงานเอกชน มีความประสงค์จะขอใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน เพื่อดำเนินการจัดหาเครื่องวิทยุคมนาคม มาใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินต้องยื่นคำขอรับรองต่อสถาบัน

ผู้มีสิทธิใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ตามข้อ ๙ (๓) และ (๔) มีความประสงค์จะขอร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน เพื่อดำเนินการจัดหาเครื่องวิทยุคมนาคมมาใช้ในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ให้ยื่นคำขอรับรองต่อสถาบัน

หลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบคำขอในการยื่นคำขอรับรองตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่สถาบันกำหนด

ข้อ ๑๖ ให้เลขาธิการออกหนังสือรับรองให้ผู้มีสิทธิขอใช้เครื่องวิทยุคมนาคมของสถาบันตามข้อ ๑๕ โดยหนังสือรับรองมีอายุ ๑ ปี นับแต่วันที่ออกและนำไปยื่นต่อสำนักงาน กสทช. เพื่อดำเนินการขอขยายข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ผู้ขอร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินต้องจัดหาเครื่องวิทยุคมนาคม ตามที่ได้รับอนุญาตจากสำนักงาน กสทช. มาใช้ในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน

ข้อ ๑๗ กรณีที่ผู้ปฏิบัติงานของสถาบันมีความประสงค์จะนำเครื่องวิทยุคมนาคมส่วนตัวมาใช้ในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ให้ยื่นคำขอรับรองต่อเลขาธิการตามแบบคำขอที่สถาบันกำหนด

ข้อ ๑๘ ให้ผู้ที่ได้ดำเนินการตามข้อ ๑๓ ข้อ ๑๕ และข้อ ๑๗ และได้จัดหาเครื่องวิทยุคมนาคมตามที่ได้รับอนุญาตแล้ว ส่งรายละเอียดเครื่องวิทยุคมนาคมดังกล่าว พร้อมเอกสารหลักฐานการได้รับอนุญาต ให้แก่เลขาธิการตรวจสอบเพื่อลงทะเบียนและออกบัตรประจำตัว ตามที่แนบท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๑๙ การจัดหาเครื่องวิทยุคมนาคมในหมวดนี้ ให้ดำเนินการบรรจุคลื่นความถี่ในเครื่องวิทยุคมนาคม ที่ได้รับอนุญาตให้ใช้งานไปพร้อมกับคลื่นความถี่กลางในคราวเดียวกัน

หมวด ๓
การจัดตั้งสถานีวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน

ข้อ ๒๐ กรณีที่ หน่วยงานของรัฐ และหน่วยงานเอกชน ได้ดำเนินการขอร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน และจัดหาเครื่องวิทยุคมนาคมมาใช้ในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์

ฉุกเฉินแล้ว มีความประสงค์จะจัดตั้งสถานีวิทยุคมนาคม ให้หน่วยงานดังกล่าวยื่นคำขออนุญาตจัดตั้งสถานีวิทยุคมนาคมต่อสถาบัน

หลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบคำขอในการยื่นจัดตั้งสถานีวิทยุคมนาคมตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่สถาบันกำหนด

ข้อ ๒๑ ที่ตั้งสถานีวิทยุคมนาคม ชนิดของเครื่องวิทยุคมนาคมที่ใช้งาน ขนาดกำลังส่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไข ดังนี้

(๑) การตั้งสถานีฐานต้องมีลักษณะทางเทคนิคของเครื่องวิทยุคมนาคม ดังนี้

(ก) สถานีฐานให้ใช้กำลังส่งไม่เกิน ๖๐ วัตต์

(ข) สถานีเคลื่อนที่ ให้ใช้กำลังส่งไม่เกิน ๓๐ วัตต์

(ค) ชนิดมือถือ ให้ใช้กำลังส่งไม่เกิน ๕ วัตต์

(๒) สถานที่ที่ตั้งสถานีวิทยุคมนาคม ต้องปฏิบัติตามกฎหรือระเบียบที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของการบิน และการสัญจรทางอากาศ

หมวด ๔
บัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคม และบัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคม

ข้อ ๒๒ ให้สถาบันจัดให้มีบัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน โดยให้เลขาธิการเป็นผู้มีอำนาจในการออกบัตร และให้บัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคม มีอายุตลอดอายุการใช้งานของเครื่องวิทยุคมนาคม เมื่อสถาบัน หน่วยงานของรัฐ หน่วยงานเอกชน ผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคม ดำเนินการตามข้อ ๑๕ สถาบันจะดำเนินการตรวจสอบเพื่อลงทะเบียนและออกบัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคมให้ต่อไป

กรณีบัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคมสูญหาย หรือชำรุด ให้ยื่นคำขอออกบัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคมใหม่ต่อสถาบัน โดยแนบรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องวิทยุคมนาคม เพื่อดำเนินการออกบัตรประจำเครื่องใหม่ทดแทน ทั้งนี้ ต้องดำเนินการภายในสามสิบวันนับจากวันที่ทราบว่าบัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคมสูญหายหรือชำรุด

การขอบัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคมใหม่ หรือที่สูญหาย ชำรุด ตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามแบบที่สถาบันกำหนด

ข้อ ๒๓ ให้สถาบัน จัดให้มีบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน โดยให้เลขาธิการเป็นผู้มีอำนาจในการออกบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมมีอายุคราวละห้าปี

กรณีบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมหมดอายุ ให้ยื่นคำร้องต่ออายุบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมก่อนวันหมดอายุต่อเลขาธิการ

สำหรับบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมชำรุด สูญหาย ให้ยื่นคำร้องจัดทำบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมใหม่ต่อเลขาธิการ

หลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบคำขอในการยื่นขอมีบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม ให้เป็นไปตามที่สถาบันกำหนด

สำหรับเครื่องวิทยุคมนาคมส่วนตัว เมื่อผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมต้องพ้นจากหน้าที่ราชการด้วยเหตุอันใดก็ตามหรือหมดความจำเป็นที่จะใช้เครื่องวิทยุคมนาคม หรือไม่ประสงค์จะใช้เครื่องวิทยุคมนาคมหรือถูกยกเลิกการใช้เครื่องวิทยุคมนาคม ผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมหรือทายาทต้องดำเนินการส่งคืนบัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคมให้สถาบัน สำหรับเครื่องวิทยุคมนาคมให้จำหน่ายจ่ายโอนเครื่องวิทยุคมนาคมที่ใช้อยู่ให้กับผู้มีสิทธิใช้เครื่องวิทยุคมนาคม ทั้งนี้ ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเวลาเก้าสิบวันนับจากวันที่พ้นจากหน้าที่ราชการหรือหมดความจำเป็น หรือไม่ประสงค์จะใช้หรือถูกยกเลิกการใช้เครื่องวิทยุคมนาคม

ให้ผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมที่ได้รับโอนเครื่องวิทยุคมนาคมตามวรรคสี่ ยื่นคำขอร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินตามข้อ ๑๓ วรรคสอง

หมวด ๕
ค่าบริหารจัดการ

ข้อ ๒๔ การเรียกเก็บค่าดำเนินการสำหรับค่าบัตรประจำตัว ค่าต่อบัตรประจำตัว หรือค่าออกบัตรทดแทนกรณีสูญหายหรือชำรุด ของผู้ร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาการแพทย์ฉุกเฉินตามระเบียบนี้ ให้เป็นไปตามที่สถาบันประกาศกำหนด โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน

หมวด ๖
บทกำหนดลงโทษ

ข้อ ๒๕ ผู้ปฏิบัติงานของสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามระเบียบนี้ เลขาธิการอาจพิจารณาดำเนินการ ดังนี้

(๑) ว่ากล่าว ตักเตือน

(๒) สั่งระงับการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมเป็นการชั่วคราว

(๓) เพิกถอนบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคม และเรียกบัตรประจำตัวนั้นคืน ดำเนินการทางวินัย กรณีเป็นความผิดทางวินัย

ข้อ ๒๖ สถานีวิทยุคมนาคมหรือผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินอื่น นอกเหนือจากข้อ ๒๕ ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามระเบียบนี้ เลขาธิการอาจพิจารณาดำเนินการดังนี้

(๑) ว่ากล่าว ตักเตือน

(๒) สั่งระงับการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมเป็นการชั่วคราว

(๓) เพิกถอนการรับรองให้ร่วมใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินกับสถาบัน

(๔) แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาหน่วยงานของรัฐ หน่วยงานเอกชน พิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสม

(๕) แจ้งให้สำนักงาน กสทช. ดำเนินการพิจารณาโทษหรือดำเนินการตามกฎหมาย

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒
เรืออากาศเอก อัจฉริยะ แพงมา
เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ
เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ แบบคำขอในการยื่นคำขอรับรองร่วมใช้เครือข่าย
วิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน การจัดตั้งสถานีวิทยุคมนาคม ขอมีบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่อง
วิทยุคมนาคมและบัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ แบบคำขอในการยื่นคำขอรับรองร่วมใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน การจัดตั้งสถานีวิทยุคมนาคม ขอมีบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคม และบัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน เพื่อให้ผู้ที่ประสงค์จะดำเนินการดังกล่าวได้ทราบถึงหลักเกณฑ์ วิธีการ เอกสารหลักฐาน ที่จำเป็นต้องใช้ในการขอใบรับรอง รวมถึงเงื่อนไขอื่นที่จำเป็น สำหรับการขอรับใบรับรองเพื่อไปประกอบการขออนุญาตกับสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๑๓ วรรคสาม ข้อ ๑๕ วรรคสาม ข้อ ๒๐ วรรคสอง ข้อ ๒๒ วรรคสาม และข้อ ๒๓ วรรคสี่ แห่งระเบียบสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ว่าด้วยการควบคุมการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) ของสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการแบบคำขอในการยื่นคำขอรับรองร่วมและใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน การจัดตั้งสถานีวิทยุคมนาคม ขอมีบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคม และบัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“สำนักงาน กสทช.” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

“สถาบัน” หมายความว่า สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

“เลขาธิการ” หมายความว่า เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ข้อ ๔ การยื่นคำขอและส่งเอกสารตามแบบ สพฉ. วค ๐๑ ถึง แบบ สพฉ. วค ๐๔ แนบท้ายประกาศนี้ ให้ยื่นเป็นเอกสารหรือให้ยื่นในระบบยื่นคำขอทางอิเล็กทรอนิกส์ตามที่สถาบันกำหนด

ข้อ ๕ ให้เลขาธิการรักษาการตามประกาศนี้และให้มีอำนาจวินิจฉัยเพื่อปฏิบัติตามประกาศนี้ คำวินิจฉัยของเลขาธิการให้ถือเป็นที่สุด

หมวด ๑
การยื่นขอรับรองร่วมและใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน

ข้อ ๖ หน่วยงานที่ประสงค์จะขอรับรองการเข้าร่วมใช้คลื่นความถี่วิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ต้องมีคุณสมบัติ และยื่นแบบคำขอรับรอง พร้อมเอกสารต่าง ๆ ต่อสถาบัน ดังต่อไปนี้

(๑) หัวหน้าหน่วยงานของรัฐ และหน่วยงานเอกชน ที่เป็นหน่วยปฏิบัติการฉุกเฉินหรือสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ประสงค์จะขอรับรองการเข้าร่วมและใช้คลื่นความถี่วิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน หรือขอใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ต้องผ่านการรับรองหน่วยปฏิบัติการฉุกเฉิน และยื่นคำขอรับรองตามแบบ สพฉ. วค ๐๑

(๒) หัวหน้าหน่วยงานของรัฐนอกจาก (๑) ที่ประสงค์จะขอรับรองการเข้าร่วมและใช้คลื่นความถี่วิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน หรือขอใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ให้ยื่นหนังสือขอรับรองการเข้าร่วมและใช้คลื่นความถี่วิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน หรือขอใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน โดยแสดงเหตุผลความจำเป็นในการเข้าร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน และยื่นคำขอรับรองตามแบบ สพฉ. วค ๐๑

ข้อ ๗ ผู้ปฏิบัติการ ที่ประสงค์จะขอร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ให้ยื่นคำขอรับรองตามแบบ สพฉ. วค ๐๒ พร้อมเอกสารต่าง ๆ ต่อสถาบัน และมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นผู้ได้รับประกาศนียบัตรปฏิบัติการฉุกเฉิน ตามประกาศคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉินเรื่องการให้ประกาศนียบัตรและการปฏิบัติการฉุกเฉินของผู้ปฏิบัติการ และยังไม่หมดอายุ ณ วันที่ยื่นคำขอ

(๒) ไม่เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเป็นที่เสียหายหรือเป็นภัยต่อสังคมหรือความมั่นคงของชาติ

(๓) ได้รับความเห็นชอบจากสถาบันว่ามีความจำเป็นต้องใช้เครื่องวิทยุคมนาคม

(๔) ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่ (Synthesizer) ดังนี้

(ก) กฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคมและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง

(ข) หลักการติดต่อสื่อสารและหลักการใช้เครื่องวิทยุคมนาคมแบบสังเคราะห์ความถี่

(ค) กฎหมายว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสาร

(ง) กฎหมายว่าด้วยการแพทย์ฉุกเฉินและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๘ เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานภายใต้หน่วยงานของรัฐที่ไม่ใช่ผู้ปฏิบัติการตามข้อ ๗ ประสงค์จะขอร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ให้ยื่นคำขอรับรองตามแบบ สพฉ. วค ๐๓ และมีคุณสมบัติ ตามข้อ ๗ (๒) (๓) และ (๔)

ข้อ ๙ ผู้ปฏิบัติงานของสถาบันที่มีคุณสมบัติ ตามข้อ ๗ (๒) และ (๔) และได้รับมอบหมายให้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมของสถาบัน ให้ยื่นคำขอรับรองตามแบบ สพฉ. วค ๐๔ เพื่อขอมีบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคม

ผู้ปฏิบัติงานของสถาบันที่มีคุณสมบัติ ตามข้อ ๗ (๒) และ (๔) และมีเครื่องวิทยุคมนาคมส่วนตัวหรือมีความประสงค์ที่จะจัดหาเครื่องวิทยุคมนาคมส่วนตัวเพื่อร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ให้ยื่นคำขอรับรองตามแบบ สพฉ. วค ๐๔

ข้อ ๑๐ เจ้าของหรือผู้ครอบครองพาหนะปฏิบัติการฉุกเฉิน ที่ประสงค์จะขอใช้เครื่องวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินและตั้งสถานีวิทยุคมนาคมในพาหนะปฏิบัติการฉุกเฉิน พาหนะปฏิบัติการฉุกเฉินของเจ้าของหรือผู้ครอบครองนั้นจะต้องได้รับการรับรองพาหนะปฏิบัติการฉุกเฉินตามเกณฑ์ที่สถาบันกำหนด โดยยื่นคำขอรับรอง พร้อมเอกสารต่าง ๆ ต่อสถาบัน ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีเจ้าของหรือผู้ครอบครองพาหนะปฏิบัติการฉุกเฉินเป็นหน่วยงานตามข้อ ๖ ให้ยื่นคำขอรับรองตามแบบ สพฉ. วค ๐๑

(๒) กรณีเจ้าของหรือผู้ครอบครองพาหนะปฏิบัติการฉุกเฉินเป็นผู้ปฏิบัติการตามข้อ ๗ ให้ยื่นคำขอรับรองตามแบบ สพฉ. วค ๐๒

ข้อ ๑๑ ให้หน่วยงานตามข้อ ๖ และข้อ ๑๐ หรือบุคคลตามข้อ ๗ ข้อ ๘ และข้อ ๙ วรรคสอง ที่ได้รับหนังสือรับรองจากสถาบัน นำหนังสือรับรองการเข้าร่วมเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ไปดำเนินการขออนุญาตมีและใช้เครื่องวิทยุคมนาคม หรือใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ต่อสำนักงาน กสทช. ให้แล้วเสร็จภายใน ๑ ปี นับจากวันที่ได้รับหนังสือรับรอง

ข้อ ๑๒ เมื่อหน่วยงานตามข้อ ๖ และข้อ ๑๐ หรือบุคคลตามข้อ ๗ ข้อ ๘ และข้อ ๙ วรรคสอง ได้รับอนุญาตให้มีและใช้เครื่องวิทยุคมนาคม หรือใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินจากสำนักงาน กสทช. เรียบร้อยแล้ว ให้หน่วยงาน หรือบุคคลดังกล่าว ส่งสำเนาเอกสารการได้รับอนุญาตจากสำนักงาน กสทช. ต่อสถาบันด้วย

หมวด ๒
การจัดตั้งสถานีวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน

ข้อ ๑๓ หน่วยงานตามข้อ ๖ ที่ประสงค์จะจัดตั้งสถานีวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินให้ยื่นคำขอตามแบบ สพฉ. วค ๐๑ ต่อสถาบัน

กรณีหน่วยงานตามข้อ ๖ ประสงค์จะให้พาหนะปฏิบัติการฉุกเฉินตามข้อ ๑๐ (๑) จัดตั้งเป็นสถานีวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินให้ยื่นคำขอตามแบบ สพฉ. วค ๐๑ ต่อสถาบัน

กรณีผู้ปฏิบัติการตามข้อ ๗ ที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานตามข้อ ๖ ประสงค์จะให้พาหนะปฏิบัติการฉุกเฉินของตนตามข้อ ๑๐ (๒) จัดตั้งเป็นสถานีวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินให้ยื่นคำขอตามแบบ สพฉ. วค ๐๒ ต่อสถาบัน

ข้อ ๑๔ ให้หน่วยงานหรือผู้ปฏิบัติการตามข้อ ๑๓ ที่ได้รับหนังสือรับรองให้จัดตั้งสถานีวิทยุคมนาคมในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉินจากสถาบัน นำหนังสือรับรองไปยื่นขอรับใบอนุญาต ต่อสำนักงาน กสทช. ให้แล้วเสร็จภายใน ๑ ปี นับจากวันที่ได้รับหนังสือรับรอง

เมื่อหน่วยงานตามวรรคหนึ่งได้รับอนุญาตจากสำนักงาน กสทช. เรียบร้อยแล้ว ให้หน่วยงานดังกล่าวส่งสำเนาเอกสารการได้รับอนุญาตจากสำนักงาน กสทช. ต่อสถาบันด้วย

หมวด ๓

การขอมีบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมและบัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคม

ในเครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน

ข้อ ๑๕ ผู้ที่ได้รับอนุญาตมีและใช้เครื่องวิทยุคมนาคม หรือใช้เครือข่ายวิทยุคมนาคมการแพทย์ฉุกเฉิน ให้ยื่นคำขอมีบัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมตามแบบต่อสถาบัน ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ปฏิบัติการ ให้ยื่นคำขอตามแบบ สพฉ. วค ๐๒

(๒) เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานภายใต้หน่วยงานของรัฐ ให้ยื่นคำขอตามแบบ สพฉ. วค ๐๓

(๓) ผู้ปฏิบัติงานของสถาบัน ให้ยื่นคำขอตามแบบ สพฉ. วค ๐๔

ข้อ ๑๖ บัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมของผู้ใด หมดอายุ ชำรุด หรือสูญหาย และผู้นั้นประสงค์จะขอมีบัตรประจำตัวผู้ใช้วิทยุคมนาคม ให้ยื่นคำขอตามประเภทของผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมตามข้อ ๑๕ แล้วแต่กรณีต่อสถาบัน

ข้อ ๑๗ บัตรประจำตัวผู้ใช้เครื่องวิทยุคมนาคมให้เป็นไปตามแบบท้ายประกาศนี้

ข้อ ๑๘ บัตรประจำเครื่องวิทยุคมนาคมของสถาบันให้เป็นไปตามแบบท้ายประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๒

เรืออากาศเอก

(อัจฉริยะ แพงมา)

เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

พระราชบัญญัติ
จราจรทางบก
พ.ศ. ๒๕๒๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๒
เป็นปีที่ ๓๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒”

มาตรา ๒[๑] พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชบัญญัติจราจรทางบก พุทธศักราช ๒๔๗๗

(๒) พระราชบัญญัติจราจรทางบก แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘

(๓) พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๑

(๔) พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๘

(๕) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๕๙ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๕

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

(๑) “การจราจร” หมายความว่า การใช้ทางของผู้ขับขี่ คนเดินเท้า หรือคนที่จูง ขี่ หรือไล่ต้อนสัตว์

(๒) “ทาง” หมายความว่า ทางเดินรถ ช่องเดินรถ ช่องเดินรถประจำทาง ไหล่ทาง ทางเท้า ทางข้าม ทางร่วมทางแยก ทางลาด ทางโค้ง สะพาน และลานที่ประชาชนใช้ในการจราจร และให้หมายความรวมถึงทางส่วนบุคคลที่เจ้าของยินยอมให้ประชาชนใช้ในการจราจรหรือที่เจ้าพนักงานจราจรได้ประกาศให้เป็นทางตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย แต่ไม่รวมไปถึงทางรถไฟ

[๑] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๖/ตอนที่ ๘/ฉบับพิเศษ หน้า ๑/๒๙ มกราคม ๒๕๒๒

(๓) “ทางเดินรถ” หมายความว่า พื้นที่ที่ทำไว้สำหรับการเดินรถไม่ว่าในระดับพื้นดิน ใต้หรือเหนือพื้นดิน

(๔) “ช่องเดินรถ” หมายความว่า ทางเดินรถที่จัดแบ่งเป็นช่องสำหรับการเดินรถ โดยทำเครื่องหมายเป็นเส้นหรือแนวแบ่งเป็นช่องไว้

(๕) “ช่องเดินรถประจำทาง” หมายความว่า ช่องเดินรถที่กำหนดให้เป็นช่องเดินรถ สำหรับรถโดยสารประจำทางหรือรถบรรทุกคนโดยสารประเภทที่อธิบดีกำหนด

(๖) “ทางเดินรถทางเดียว” หมายความว่า ทางเดินรถใดที่กำหนดให้ผู้ขับรถขับไปในทิศทางเดียวกันตามเวลาที่เจ้าพนักงานจราจรกำหนด

(๗) “ขอบทาง” หมายความว่า แนวริมของทางเดินรถ

(๘) “ไหล่ทาง” หมายความว่า พื้นที่ที่ต่อจากขอบทางออกไปทางด้านข้างซึ่งยังมิได้จัดทำเป็นทางเท้า

(๙) “ทางร่วมทางแยก” หมายความว่า พื้นที่ที่ทางเดินรถตั้งแต่สองสายตัดผ่านกัน รวมบรรจบกัน หรือติดกัน

(๑๐) “วงเวียน” หมายความว่า ทางเดินรถที่กำหนดให้รถเดินรอบเครื่องหมาย จราจรหรือสิ่งที่สร้างขึ้นในทางร่วมทางแยก

(๑๑) “ทางเท้า” หมายความว่า พื้นที่ที่ทำไว้สำหรับคนเดินซึ่งอยู่ข้างใดข้างหนึ่งของทาง หรือทั้งสองข้างของทาง หรือส่วนที่อยู่ชิดขอบทางซึ่งใช้เป็นที่สำหรับคนเดิน

(๑๒) “ทางข้าม” หมายความว่า พื้นที่ที่ทำไว้สำหรับให้คนเดินเท้าข้ามทางโดยทำเครื่องหมายเป็นเส้นหรือแนวหรือตอกหมุดไว้บนทาง และให้หมายความรวมถึงพื้นที่ที่ทำให้คนเดินเท้าข้ามไม่ว่าในระดับใต้หรือเหนือพื้นดินด้วย

(๑๓) “เขตปลอดภัย” หมายความว่า พื้นที่ในทางเดินรถที่มีเครื่องหมายแสดงไว้ให้เห็นได้ชัดเจนทุกเวลา สำหรับให้คนเดินเท้าที่ข้ามทางหยุดรอหรือให้คนที่ขึ้นหรือลงรถหยุดรอก่อนจะข้ามทางต่อไป

(๑๔) “ที่คับขัน” หมายความว่า ทางที่มีการจราจรพลุกพล่านหรือมีสิ่งกีดขวาง หรือในที่ซึ่งมองเห็นหรือทราบได้ล่วงหน้าว่าอาจเกิดอันตรายหรือความเสียหายแก่รถหรือคนได้ง่าย

(๑๕) “รถ” หมายความว่า ยานพาหนะทางบกทุกชนิด เว้นแต่รถไฟและรถราง

(๑๖) “รถยนต์” หมายความว่า รถที่มีล้อตั้งแต่สามล้อและเดินด้วยกำลังเครื่องยนต์ กำลังไฟฟ้าหรือพลังงานอื่น ยกเว้นรถที่เดินบนราง

(๑๗) “รถจักรยานยนต์” หมายความว่า รถที่เดินด้วยกำลังเครื่องยนต์ กำลังไฟฟ้าหรือพลังงานอื่น และมีล้อไม่เกินสองล้อ ถ้ามีพ่วงข้างมีล้อเพิ่มอีกไม่เกินหนึ่งล้อ

(๑๘) “รถจักรยาน” หมายความว่า รถที่เดินด้วยกำลังของผู้ขับขี่ที่มิใช่เป็นการลากเข็น

(๑๙) “รถฉุกเฉิน” หมายความว่า รถดับเพลิงและรถพยาบาลของราชการบริหารส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนภูมิภาค และราชการบริหารส่วนท้องถิ่น หรือรถอื่นที่ได้รับอนุญาตจากอธิบดีให้ใช้ไฟสัญญาณแสงวับวาบ หรือให้ใช้เสียงสัญญาณไซเรนหรือเสียงสัญญาณอย่างอื่นตามที่จะกำหนดให้

(๒๐) “รถบรรทุก” หมายความว่า รถยนต์ที่สร้างขึ้นเพื่อใช้บรรทุกสิ่งของหรือสัตว์

(๒๑) “รถบรรทุกคนโดยสาร” หมายความว่า รถยนต์ที่สร้างขึ้นเพื่อใช้บรรทุกคนโดยสารเกินเจ็ดคน

(๒๒) “รถโรงเรียน” หมายความว่า รถบรรทุกคนโดยสารที่โรงเรียนใช้รับส่งนักเรียน

(๒๓) “รถโดยสารประจำทาง” หมายความว่า รถบรรทุกคนโดยสารที่เดินตามทางที่กำหนดไว้ และเรียกเก็บค่าโดยสารเป็นรายคนตามอัตราที่วางไว้เป็นระยะทางหรือตลอดทาง

(๒๔) “รถแท็กซี่” หมายความว่า รถยนต์ที่ใช้รับจ้างบรรทุกคนโดยสารไม่เกินเจ็ดคน

(๒๕) “รถลากจูง” หมายความว่า รถยนต์ที่สร้างขึ้นเพื่อใช้สำหรับลากจูงรถหรือเครื่องมือการเกษตรหรือเครื่องมือการก่อสร้าง โดยตัวรถนั้นเองมิได้ใช้สำหรับบรรทุกคนหรือสิ่งของ

(๒๖) “รถพ่วง” หมายความว่า รถที่เคลื่อนที่ไปโดยใช้รถอื่นลากจูง

(๒๗) “มาตรแท็กซี่” หมายความว่า เครื่องแสดงอัตราและค่าโดยสารของรถแท็กซี่โดยอาศัยเกณฑ์ระยะทางหรือเวลาการใช้รถแท็กซี่ หรือโดยอาศัยทั้งระยะทางและเวลาการใช้รถแท็กซี่

(๒๘) “ผู้ขับขี่” หมายความว่า ผู้ขับรถ ผู้ประจำเครื่องอุปกรณ์การขนส่งตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่ง ผู้ลากเข็นยานพาหนะ

(๒๙) “คนเดินเท้า” หมายความว่า คนเดินและให้รวมตลอดถึงผู้ใช้เก้าอี้ล้อสำหรับคนพิการหรือรถสำหรับเด็กด้วย

(๓๐) “เจ้าของรถ” หมายความรวมถึงผู้มีรถไว้ในครอบครองด้วย

(๓๑) “ผู้เก็บค่าโดยสาร” หมายความว่า ผู้ซึ่งรับผิดชอบในการเก็บค่าโดยสาร และผู้ดูแลคนโดยสารที่อยู่ประจำรถบรรทุกคนโดยสาร

(๓๒) “ใบอนุญาตขับขี่” หมายความว่า ใบอนุญาตขับรถยนต์ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ ใบอนุญาตสำหรับคนขับรถตามกฎหมายว่าด้วยรถจ้าง ใบอนุญาตขับขี่ตามกฎหมายว่าด้วยล้อเลื่อน และใบอนุญาตผู้ประจำเครื่องอุปกรณ์การขนส่งตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่ง

(๓๓) “สัญญาณจราจร” หมายความว่า สัญญาณใด ๆ ไม่ว่าจะแสดงด้วยธง ไฟ ไฟฟ้า มือ แขน เสียงนกหวีด หรือด้วยวิธีอื่นใด สำหรับให้ผู้ขับขี่ คนเดินเท้า หรือคนที่จูง ขี่ หรือไล่ต้อนสัตว์ ปฏิบัติตามสัญญาณนั้น

(๓๔) “เครื่องหมายจราจร” หมายความว่า เครื่องหมายใด ๆ ที่ได้ติดตั้งไว้ หรือทำให้ปรากฏในทางสำหรับให้ผู้ขับขี่ คนเดินเท้า หรือคนที่จูง ขี่ หรือไล่ต้อนสัตว์ ปฏิบัติตามเครื่องหมายนั้น

(๓๕) “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

(๓๖) “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมตำรวจ

(๓๗) “เจ้าพนักงานจราจร” หมายความว่า ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้เป็นเจ้าพนักงานจราจร

(๓๘) “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ตำรวจซึ่งปฏิบัติหน้าที่ควบคุมการจราจร

(๓๙) “อาสาจราจร” หมายความว่า ผู้ซึ่งผ่านการอบรมตามหลักสูตรอาสาจราจรและได้รับแต่งตั้งจากอธิบดีให้ช่วยเหลือการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

(๔๐)[๒] “ผู้ตรวจการ” หมายความว่า ผู้ตรวจการตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกและผู้ตรวจการตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานจราจร กับออกกฎกระทรวงกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ลักษณะ ๑
การใช้รถ

หมวด ๑
ลักษณะของรถที่ใช้ในทาง

มาตรา ๖ ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่มีสภาพไม่มั่นคงแข็งแรง หรืออาจเกิดอันตราย หรืออาจทำให้เสื่อมเสียสุขภาพอนามัยแก่ผู้ใช้ คนโดยสารหรือประชาชนมาใช้ในทางเดินรถ

รถที่ใช้ในทางเดินรถ ผู้ขับขี่ต้องจัดให้มีเครื่องยนต์ เครื่องอุปกรณ์และหรือส่วนควบที่ครบถ้วนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ กฎหมายว่าด้วยการขนส่ง กฎหมายว่าด้วยล้อเลื่อน กฎหมายว่าด้วยรถลาก หรือกฎหมายว่าด้วยรถจ้าง และใช้การได้ดี

สภาพของรถที่อาจทำให้เสื่อมเสียสุขภาพอนามัยตามวรรคหนึ่งและวิธีการทดสอบให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๗ ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่มิได้ติดแผ่นป้ายเลขทะเบียน แผ่นป้ายเครื่องหมายเลขทะเบียนหรือป้ายประจำรถ ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ กฎหมายว่าด้วยการขนส่ง กฎหมายว่าด้วยล้อเลื่อน กฎหมายว่าด้วยรถลาก หรือกฎหมายว่าด้วยรถจ้าง มาใช้ในทางเดินรถ

มาตรา ๘ ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่ผู้ขับขี่ไม่อาจแลเห็นทางพอแก่ความปลอดภัยมาใช้ในทางเดินรถ

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ให้อธิบดีมีอำนาจออกระเบียบเกี่ยวกับการใช้วัสดุกรองแสงกับรถที่นำมาใช้ในทางเดินรถได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๙ ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่เกิดเสียงอื้ออึงหรือมีสิ่งลากถูไปบนทางเดินรถมาใช้ในทางเดินรถ

---

[๒] มาตรา ๔ (๔๐) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๑๐ ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่มีล้อหรือส่วนที่สัมผัสกับผิวทางไม่ใช่ยางมาใช้ในทางเดินรถ เว้นแต่เป็นรถที่ได้รับยกเว้นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง หรือเป็นรถที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานจราจร

มาตรา ๑๐ ทวิ[๓] ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่เครื่องยนต์ก่อให้เกิดก๊าซ ฝุ่น ควัน ละอองเคมี หรือเสียงเกินเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา มาใช้ในทางเดินรถ

หมวด ๒
การใช้ไฟหรือเสียงสัญญาณของรถ

มาตรา ๑๑ ในเวลาที่มีแสงสว่างไม่เพียงพอที่จะมองเห็นคน รถหรือสิ่งกีดขวางในทางได้โดยชัดแจ้งภายในระยะไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบเมตร ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถในทางต้องเปิดไฟหรือใช้แสงสว่างตามประเภท ลักษณะ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๒ รถแต่ละชนิดที่ใช้ในทางเดินรถ ผู้ขับขี่ต้องใช้เสียงสัญญาณโดยเฉพาะดังต่อไปนี้

(๑) เสียงแตร สำหรับรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ และให้ได้ยินได้ในระยะไม่น้อยกว่าหกสิบเมตร

(๒) เสียงระฆัง สำหรับรถม้า และให้ได้ยินได้ในระยะไม่น้อยกว่าสามสิบเมตร

(๓) เสียงกระดิ่ง สำหรับรถจักรยาน และให้ได้ยินได้ในระยะไม่น้อยกว่าสามสิบเมตร

ส่วนรถอื่นนอกจากที่กล่าวข้างต้น ผู้ขับขี่ต้องใช้เสียงสัญญาณตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๓ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถทุกชนิดในทางเดินรถใช้ไฟสัญญาณแสงวับวาบ เสียงสัญญาณไซเรน เสียงสัญญาณที่เป็นเสียงนกหวีด เสียงที่แตกพร่า เสียงหลายเสียง เสียงดังเกินสมควร หรือเสียงสัญญาณอย่างอื่นตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

อธิบดีมีอำนาจอนุญาตให้รถฉุกเฉิน รถในราชการทหารหรือตำรวจ หรือรถอื่นใช้ไฟสัญญาณวับวาบหรือใช้เสียงสัญญาณไซเรนหรือเสียงสัญญาณอย่างอื่นได้ ในการนี้อธิบดีจะกำหนดเงื่อนไขในการใช้ไฟสัญญาณหรือเสียงสัญญาณรวมทั้งกำหนดเครื่องหมายที่แสดงถึงลักษณะของรถดังกล่าวด้วยก็ได้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๔ การใช้เสียงสัญญาณ ผู้ขับขี่จะใช้ได้เฉพาะเมื่อจำเป็นหรือป้องกันอุบัติเหตุเท่านั้น แต่จะใช้เสียงยาวหรือซ้ำเกินควรไม่ได้

การใช้เสียงสัญญาณของรถหรือการกำหนดเงื่อนไขในการใช้เสียงสัญญาณในเขตหรือท้องที่ใด ให้อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

---

[๓] มาตรา ๑๐ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๑๕ รถที่บรรทุกของยื่นเกินความยาวของตัวรถ ขณะที่อยู่ในทางเดินรถและในเวลาต้องเปิดไฟตามมาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๖๑ ผู้ขับขี่ต้องจุดไฟสัญญาณแสงแดง หรือในเวลากลางวันต้องติดธงสีแดงไว้ที่ตอนปลายสุดของสิ่งที่บรรทุกนั้น โดยจุดไฟสัญญาณหรือติดธงไว้ให้มองเห็นได้ในระยะไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบเมตร

ไฟสัญญาณแสงแดงหรือธงสีแดงตามวรรคหนึ่ง จะใช้ชนิด ลักษณะ หรือจำนวนเท่าใด ให้อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๖ ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถบรรทุกของเหลวไวไฟที่มีจุดวาบไฟในอุณหภูมิยี่สิบเอ็ดองศาเซลเซียส หรือต่ำกว่านั้น หรือที่บรรจุก๊าซไวไฟ ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๕ และมาตรา ๕๖ แต่ไฟสัญญาณที่ใช้นั้นต้องมิใช่เป็นชนิดที่ใช้เชื้อเพลิง

มาตรา ๑๗ ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถที่ใช้บรรทุกวัตถุระเบิด หรือวัตถุอันตรายชนิดอื่นใด ต้องจัดให้มีป้ายแสดงถึงวัตถุที่บรรทุกและเครื่องดับเพลิง และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขในการป้องกันอันตราย

ลักษณะและวิธีการติดป้ายแสดงถึงวัตถุที่บรรทุกและเครื่องดับเพลิงตลอดจนเงื่อนไขในการป้องกันอันตราย ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด ๓
การบรรทุก

มาตรา ๑๘[๕] รถที่ใช้บรรทุกคน สัตว์ หรือสิ่งของ จะใช้บรรทุกในลักษณะใดโดยรถชนิดหรือประเภทใด ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๙ ในกรณีที่มีความจำเป็นจะต้องบรรทุกคน สัตว์ หรือสิ่งของนอกเหนือไปจากหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง เมื่อเจ้าของรถร้องขอเจ้าพนักงานจราจรจะผ่อนผันโดยอนุญาตเป็นหนังสือเป็นการชั่วคราวเฉพาะรายก็ได้

มาตรา ๒๐ ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถบรรทุกคน สัตว์ หรือสิ่งของ ต้องจัดให้มีสิ่งป้องกันมิให้คน สัตว์ หรือสิ่งของที่บรรทุกตกหล่น รั่วไหล ส่งกลิ่น ส่องแสงสะท้อน หรือปลิวไปจากรถ อันอาจก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ ทำให้ทางสกปรกเปรอะเปื้อน ทำให้เสื่อมเสียสุขภาพอนามัยแก่ประชาชน หรือก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน

ลักษณะ ๒
สัญญาณจราจรและเครื่องหมายจราจร

[๕] มาตรา ๑๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๒๑ ผู้ขับขี่ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามสัญญาณจราจรและเครื่องหมายจราจรที่ได้ติดตั้งไว้หรือทำให้ปรากฏในทาง หรือที่พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงให้ทราบ

สัญญาณจราจร เครื่องหมายจราจร และความหมายของสัญญาณจราจรและเครื่องหมายจราจร ให้อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาและให้มีรูปตัวอย่างแสดงไว้ในประกาศด้วย

มาตรา ๒๒ ผู้ขับขี่ต้องปฏิบัติตามสัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจรที่ปรากฏข้างหน้าในกรณีต่อไปนี้

(๑) สัญญาณจราจรไฟสีเหลืองอำพัน ให้ผู้ขับขี่เตรียมหยุดรถหลังเส้นให้รถหยุดเพื่อเตรียมปฏิบัติตามสัญญาณที่จะปรากฏต่อไปดังกล่าวใน (๒) เว้นแต่ผู้ขับขี่ที่ได้เลยเส้นให้รถหยุดไปแล้วให้เลยไปได้

(๒) สัญญาณจราจรไฟสีแดงหรือเครื่องหมายจราจรสีแดงที่มีคำว่า “หยุด” ให้ผู้ขับขี่หยุดรถหลังเส้นให้รถหยุด

(๓) สัญญาณจราจรไฟสีเขียวหรือเครื่องหมายจราจรสีเขียวที่มีคำว่า “ไป” ให้ผู้ขับขี่ขับรถต่อไปได้ เว้นแต่จะมีเครื่องหมายจราจรกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

(๔)[๕] สัญญาณจราจรไฟลูกศรสีเขียวชี้ให้เลี้ยวหรือชี้ให้ตรงไป หรือสัญญาณจราจรไฟสีแดงแสดงพร้อมกับสัญญาณจราจรไฟลูกศรสีเขียวชี้ให้เลี้ยวหรือชี้ให้ตรงไป ให้ผู้ขับขี่เลี้ยวรถหรือขับรถตรงไปได้ตามทิศทางที่ลูกศรชี้ และต้องขับรถด้วยความระมัดระวัง และต้องให้สิทธิแก่คนเดินเท้าในทางข้ามหรือรถที่มาทางขวาก่อน

(๕) สัญญาณจราจรไฟกระพริบสีแดง ถ้าติดตั้งอยู่ที่ทางร่วมทางแยกใดเปิดทางด้านใดให้ผู้ขับขี่ที่มาทางด้านนั้นหยุดรถหลังเส้นให้รถหยุด เมื่อเห็นว่าปลอดภัยและไม่เป็นการกีดขวางการจราจรแล้ว จึงให้ขับรถต่อไปได้ด้วยความระมัดระวัง

(๖) สัญญาณจราจรไฟกระพริบสีเหลืองอำพัน ถ้าติดตั้งอยู่ ณ ที่ใด ให้ผู้ขับขี่ลดความเร็วของรถลงและผ่านทางเดินรถนั้นไปด้วยความระมัดระวัง

ผู้ขับขี่ซึ่งจะขับรถตรงไปต้องเข้าอยู่ในช่องเดินรถที่มีเครื่องหมายจราจรแสดงให้ตรงไป ส่วนผู้ขับขี่ซึ่งจะเลี้ยวรถต้องเข้าอยู่ในช่องเดินรถที่มีเครื่องหมายจราจรแสดงให้เลี้ยว การเข้าอยู่ในช่องเดินรถดังกล่าวจะต้องเข้าตั้งแต่เริ่มมีเครื่องหมายจราจรแสดงให้ปฏิบัติเช่นนั้น

มาตรา ๒๓ ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถในทางเดินรถที่มีสัญญาณจราจรไฟสีเขียวหรือไฟสีแดงติดตั้งไว้เหนือช่องเดินรถ มากกว่าสองช่องขึ้นไปต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) สัญญาณจราจรไฟสีแดงที่ทำเป็นรูปกากบาทเฉียงอยู่เหนือช่องเดินรถใด ห้ามมิให้ผู้ขับขี่ขับรถในช่องเดินรถนั้น

(๒) สัญญาณจราจรไฟสีเขียวที่ทำเป็นรูปลูกศรอยู่เหนือช่องเดินรถใด ให้ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถในช่องเดินรถนั้นขับรถผ่านไปได้

---

[๕] มาตรา ๒๒ (๔) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๒๔ ผู้ขับขี่ต้องปฏิบัติตามสัญญาณจราจรที่พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงให้ปรากฏข้างหน้าในกรณีต่อไปนี้

(๑) เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ยืน และเหยียดแขนซ้ายออกไปเสมอระดับไหล่ ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถมาทางด้านหลังของพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องหยุดรถ แต่ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ลดแขนข้างที่เหยียดออกไปนั้นลงและโบกมือไปข้างหน้า ให้ผู้ขับขี่ซึ่งหยุดรถอยู่ทางด้านหลังขับรถผ่านไปได้

(๒) เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ยืน และเหยียดแขนข้างใดข้างหนึ่งออกไปเสมอระดับไหล่และตั้งฝ่ามือขึ้น ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถมาทางด้านที่เหยียดแขนข้างนั้นของพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องหยุดรถ แต่ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่พลิกฝ่ามือที่ตั้งอยู่นั้น แล้วโบกผ่านศีรษะไปทางด้านหลัง ให้ผู้ขับขี่ซึ่งหยุดรถอยู่นั้นขับรถผ่านไปได้

(๓) เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ยืน และเหยียดแขนทั้งสองข้างออกไปเสมอระดับไหล่และตั้งฝ่ามือขึ้น ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถมาทางด้านที่เหยียดแขนทั้งสองข้างของพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องหยุดรถ

(๔) เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ยืน และยกแขนขวาท่อนล่างตั้งฉากกับแขนท่อนบนและตั้งฝ่ามือขึ้น ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถมาทางด้านหน้าของพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องหยุดรถ แต่ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่พลิกฝ่ามือที่ตั้งอยู่นั้นโบกไปด้านหลัง ให้ผู้ขับขี่ซึ่งหยุดรถอยู่ทางด้านหน้าของพนักงานเจ้าหน้าที่ขับรถผ่านไปได้

(๕) เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ยืน และยกแขนขวาท่อนล่างตั้งฉากกับแขนท่อนบนและตั้งฝ่ามือขึ้น ส่วนแขนซ้ายเหยียดออกไปเสมอระดับไหล่ ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถมาทางด้านหน้าและด้านหลังของพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องหยุดรถ

การหยุดรถตามมาตรานี้ ให้หยุดหลังเส้นให้รถหยุด ในกรณีที่ทางเดินรถใดไม่มีเส้นให้รถหยุด ให้ผู้ขับขี่หยุดรถห่างจากพนักงานเจ้าหน้าที่ในระยะไม่น้อยกว่าสามเมตร

มาตรา ๒๕ ผู้ขับขี่ต้องปฏิบัติตามสัญญาณจราจรที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้แสดงด้วยเสียงสัญญาณนกหวีดในกรณีต่อไปนี้

(๑) เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ใช้เสียงสัญญาณนกหวีดยาวหนึ่งครั้ง ให้ผู้ขับขี่หยุดรถทันที

(๒) เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ใช้เสียงสัญญาณนกหวีดสั้นสองครั้งติดต่อกัน ให้ผู้ขับขี่ขับรถผ่านไปได้

มาตรา ๒๖ ในทางเดินรถที่มีสัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจรตามมาตรา ๒๒ หรือสัญญาณจราจรตามมาตรา ๒๓ ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมการจราจรในทางเดินรถนั้นเห็นสมควรเพื่อความปลอดภัยหรือความสะดวกในการจราจร จะให้สัญญาณจราจรเป็นอย่างอื่นก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ ให้ผู้ขับขี่ปฏิบัติการเดินรถตามสัญญาณที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดให้

มาตรา ๒๗ สัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจรตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ เมื่อมีเหตุอันสมควร ให้อธิบดีมีอำนาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๘ ห้ามมิให้ผู้ใดนอกจากพนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงาน ทำ ติดตั้ง หรือทำให้ปรากฏซึ่งสัญญาณจราจร หรือเครื่องหมายจราจรในทางที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๒๑

มาตรา ๒๙ ห้ามมิให้ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เปลี่ยนแปลง เคลื่อนย้าย ขีดเขียน หรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งสัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจรที่พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานติดตั้งไว้ หรือทำให้ปรากฏในทาง

มาตรา ๓๐ สัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจรที่ทำ ติดตั้ง หรือทำให้ปรากฏในทางโดยฝ่าฝืนมาตรา ๒๘ หรือมาตรา ๒๙ เจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจยึด รื้อถอน ทำลาย หรือทำให้สิ้นไปซึ่งสัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจรนั้นได้

ลักษณะ ๓
การใช้ทางเดินรถ

หมวด ๑
การขับรถ

มาตรา ๓๑ นอกจากที่บัญญัติไว้เป็นพิเศษในลักษณะ ๔ ว่าด้วยการใช้ทางเดินรถที่จัดเป็นช่องเดินรถประจำทาง การใช้ทางเดินรถให้เป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะนี้

มาตรา ๓๒ ในการใช้ทางเดินรถผู้ขับขี่ต้องใช้ความระมัดระวังไม่ให้รถชนหรือโดนคนเดินเท้าไม่ว่าจะอยู่ ณ ส่วนใดของทาง และต้องให้สัญญาณเตือนคนเดินเท้าให้รู้ตัวเมื่อจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็ก คนชราหรือคนพิการที่กำลังใช้ทาง ผู้ขับขี่ต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษในการควบคุมรถของตน

มาตรา ๓๓ ในการขับรถ ผู้ขับขี่ต้องขับรถในทางเดินรถด้านซ้ายและต้องไม่ล้ำกึ่งกลางของทางเดินรถ เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้ ให้เดินทางขวาหรือล้ำกึ่งกลางของทางเดินรถได้

(๑) ด้านซ้ายของทางเดินรถมีสิ่งกีดขวางหรือถูกปิดการจราจร

(๒) ทางเดินรถนั้นเจ้าพนักงานจราจรกำหนดให้เป็นทางเดินรถทางเดียว

(๓) ทางเดินรถนั้นกว้างไม่ถึงหกเมตร

มาตรา ๓๔ ในการใช้ทางเดินรถที่ได้จัดแบ่งช่องเดินรถในทิศทางเดียวกันไว้ตั้งแต่สองช่องขึ้นไป หรือที่ได้จัดช่องเดินรถประจำทางไว้ในช่องเดินรถซ้ายสุด ผู้ขับขี่ต้องขับรถในช่องซ้ายสุดหรือใกล้กับช่องเดินรถประจำทาง เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้ ให้เดินทางขวาของทางเดินรถได้

(๑) ในช่องเดินรถนั้นมีสิ่งกีดขวางหรือถูกปิดการจราจร

(๒) ทางเดินรถนั้น เจ้าพนักงานจราจรกำหนดให้เป็นทางเดินรถทางเดียว

(๓) จะต้องเข้าช่องทางให้ถูกต้องเมื่อเข้าบริเวณใกล้ทางร่วมทางแยก

(๔) เมื่อจะแซงขึ้นหน้ารถคันอื่น

(๕)[๖] เมื่อผู้ขับขี่ขับรถด้วยความเร็วสูงกว่ารถในช่องเดินรถด้านซ้าย

มาตรา ๓๕[๗] รถที่มีความเร็วช้าหรือรถที่มีความเร็วต่ำกว่าความเร็วของรถคันอื่นที่ขับในทิศทางเดียวกัน ผู้ขับขี่ต้องขับรถให้ใกล้ขอบทางเดินรถด้านซ้ายเท่าที่จะกระทำได้

ผู้ขับขี่รถบรรทุก รถบรรทุกคนโดยสาร รถจักรยานยนต์ในทางเดินรถซึ่งได้แบ่งช่องเดินรถในทิศทางเดียวกันไว้ตั้งแต่สองช่องขึ้นไป หรือได้จัดช่องเดินรถประจำทางด้านซ้ายไว้โดยเฉพาะ ต้องขับรถในช่องเดินรถด้านซ้ายสุดหรือใกล้เคียงกับช่องเดินรถประจำทาง แล้วแต่กรณี

ความในวรรคสองมิให้ใช้บังคับแก่รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันหกร้อยกิโลกรัม และรถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคน ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

มาตรา ๓๖ ผู้ขับขี่ซึ่งจะเลี้ยวรถ ให้รถคันอื่นผ่านหรือแซงขึ้นหน้า เปลี่ยนช่องเดินรถ ลดความเร็วของรถ จอดรถ หรือหยุดรถ ต้องให้สัญญาณด้วยมือและแขนตามมาตรา ๓๗ หรือไฟสัญญาณตามมาตรา ๓๘ หรือสัญญาณอย่างอื่นตามข้อบังคับของเจ้าพนักงานจราจร

ถ้าโดยสภาพของรถ สภาพของการบรรทุก หรือสภาพของทัศนวิสัย การให้สัญญาณด้วยมือและแขนตามวรรคหนึ่งไม่อาจทำให้ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถสวนมาหรือตามมาข้างหลังมองเห็นได้ ผู้ขับขี่ต้องให้ไฟสัญญาณ

ผู้ขับขี่ต้องให้สัญญาณด้วยมือและแขน ไฟสัญญาณหรือสัญญาณอย่างอื่นตามวรรคหนึ่งก่อนที่จะเลี้ยวรถ เปลี่ยนช่องเดินรถ จอดรถ หรือหยุดรถเป็นระยะทางไม่น้อยกว่าสามสิบเมตร

ผู้ขับขี่ต้องให้สัญญาณด้วยมือและแขน ไฟสัญญาณหรือสัญญาณอย่างอื่นตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถอื่นเห็นได้ในระยะไม่น้อยกว่าหกสิบเมตร

มาตรา ๓๗ การให้สัญญาณด้วยมือและแขน ให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อจะลดความเร็วของรถ ให้ผู้ขับขี่ยื่นแขนขวาตรงออกไปนอกรถเสมอระดับไหล่ และโบกมือขึ้นลงหลายครั้ง

(๒) เมื่อจะหยุดรถ ให้ผู้ขับขี่ยื่นแขนขวาตรงออกไปนอกรถเสมอระดับไหล่ ยกแขนขวาท่อนล่างตั้งฉากกับแขนท่อนบนและตั้งฝ่ามือขึ้น

(๓) เมื่อจะให้รถคันอื่นผ่านหรือแซงขึ้นหน้า ให้ผู้ขับขี่ยื่นแขนขวาตรงออกไปนอกรถเสมอระดับไหล่ และโบกมือไปทางข้างหน้าหลายครั้ง

(๔) เมื่อจะเลี้ยวขวาหรือเปลี่ยนช่องเดินรถไปทางขวา ให้ผู้ขับขี่ยื่นแขนขวาตรงออกไปนอกรถเสมอระดับไหล่

(๕) เมื่อจะเลี้ยวซ้ายหรือเปลี่ยนช่องเดินรถไปทางซ้าย ให้ผู้ขับขี่ยื่นแขนขวาตรงออกไปนอกรถเสมอระดับไหล่ และงอข้อมือชูขึ้นโบกไปทางซ้ายหลายครั้ง

---

[๖] มาตรา ๓๔ (๕) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

[๗] มาตรา ๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๙

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ในกรณีที่รถยนต์นั้นมีเครื่องขับอยู่ทางด้านซ้าย ให้ผู้ขับขี่ใช้ไฟสัญญาณแทนการใช้สัญญาณด้วยมือและแขน

มาตรา ๓๘ การให้ไฟสัญญาณของผู้ขับขี่รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อจะหยุดรถ ผู้ขับขี่ต้องให้ไฟสัญญาณสีแดงที่ท้ายรถ

(๒)[๘] เมื่อจะเลี้ยวรถ เปลี่ยนช่องเดินรถ หรือแซงขึ้นหน้ารถคันอื่น ผู้ขับขี่ต้องให้สัญญาณยกเลี้ยวสีเหลืองอำพัน หรือให้ไฟสัญญาณกระพริบสีขาวหรือสีเหลืองอำพันที่ติดอยู่หน้ารถหรือข้างรถ และไฟสัญญาณกระพริบสีแดงหรือสีเหลืองอำพันที่ติดอยู่ท้ายรถไปในทิศทางที่จะเลี้ยวเปลี่ยนช่องเดินรถ หรือแซงขึ้นหน้ารถคันอื่น

(๓) เมื่อจะให้รถคันอื่นแซงขึ้นหน้า ผู้ขับขี่ต้องให้ไฟสัญญาณยกเลี้ยวสีเหลืองอำพันหรือให้ไฟสัญญาณกระพริบสีแดงหรือสีเหลืองอำพันที่ติดอยู่ท้ายรถทางด้านซ้ายของรถ

มาตรา ๓๙ เมื่อขับรถสวนกัน ให้ผู้ขับขี่ขับรถชิดด้านซ้ายของทางเดินรถ โดยให้ถือกึ่งกลางของทางเดินรถเป็นหลัก แต่ถ้าทางเดินรถใดได้จัดแบ่งเป็นช่องเดินรถไว้ ให้ถือเส้นหรือแนวที่แบ่งนั้นเป็นหลัก

ในทางเดินรถที่แคบ เมื่อขับรถสวนกัน ผู้ขับขี่แต่ละฝ่ายต้องลดความเร็วของรถเพื่อให้รถสวนกันได้โดยปลอดภัย

ในทางเดินรถที่แคบซึ่งไม่อาจขับรถสวนกันได้โดยปลอดภัย เมื่อขับรถสวนกัน ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถคันที่ใหญ่กว่าต้องหยุดรถให้ชิดขอบทางเดินรถด้านซ้ายเพื่อให้ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถคันที่เล็กกว่าผ่านไปได้

ในทางเดินรถที่มีสิ่งกีดขวางอยู่ข้างหน้า ผู้ขับขี่ต้องลดความเร็วของรถหรือหยุดรถเพื่อให้รถคันที่สวนมาผ่านไปได้

มาตรา ๔๐ ผู้ขับขี่ต้องขับรถให้ห่างรถคันหน้าพอสมควรในระยะที่จะหยุดรถได้โดยปลอดภัยในเมื่อจำเป็นต้องหยุดรถ

ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถขึ้นสะพานหรือทางลาดชันต้องใช้ความระมัดระวังไม่ให้รถถอยหลังไปโดนรถคันอื่น

มาตรา ๔๑ ทางเดินรถใดที่มีเครื่องหมายจราจรให้เป็นทางเดินรถทางเดียว ให้ผู้ขับขี่ขับรถไปตามทิศทางที่ได้กำหนดไว้

มาตรา ๔๒ ทางเดินรถใดที่มีเครื่องหมายจราจรแบ่งทางเดินรถออกเป็นสองทางสำหรับรถเดินขึ้นทางหนึ่ง ล่องทางหนึ่ง โดยมีช่องว่างคั่นกลาง หรือทำเครื่องหมายจราจรกีดกั้นแสดงว่าทางเดินรถนั้นมีการแบ่งออกเป็นสองทางดังกล่าว ให้ผู้ขับขี่ขับรถชิดด้านซ้ายของทางเดินรถ

---

[๘] มาตรา ๓๘ (๒) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๔๓ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่ขับรถ

(๑) ในขณะหย่อนความสามารถในอันที่จะขับ

(๒) ในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น

(๓) ในลักษณะกีดขวางการจราจร

(๔) โดยประมาทหรือน่าหวาดเสียว อันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน

(๕) ในลักษณะที่ผิดปกติวิสัยของการขับรถตามธรรมดา หรือไม่อาจแลเห็นทางด้านหน้าหรือด้านหลัง ด้านใดด้านหนึ่งหรือทั้งสองด้านได้พอแก่ความปลอดภัย

(๖) คร่อมหรือทับเส้นหรือแนวแบ่งช่องเดินรถ เว้นแต่เมื่อเปลี่ยนช่องเดินรถ เลี้ยวรถหรือกลับรถ

(๗) บนทางเท้าโดยไม่มีเหตุอันสมควร เว้นแต่รถลากเข็นสำหรับทารก คนป่วยหรือคนพิการ

(๘) โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยหรือความเดือดร้อนของผู้อื่น

(๙)[๙] ในขณะใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ เว้นแต่การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่โดยใช้อุปกรณ์เสริมสำหรับการสนทนาโดยผู้ขับขี่ไม่ต้องถือหรือจับโทรศัพท์เคลื่อนที่นั้น

มาตรา ๔๓ ทวิ[๑๐] ห้ามมิให้ผู้ขับขี่เสพยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ หรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ทั้งนี้ ตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจจัดให้มีการตรวจสอบผู้ขับขี่รถบางประเภทตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาว่าได้เสพยาเสพติดให้โทษหรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามวรรคหนึ่งหรือไม่ และหากผลการตรวจสอบในเบื้องต้นปรากฏว่าผู้ขับขี่นั้นไม่ได้เสพก็ให้ผู้ขับขี่นั้นขับรถต่อไปได้

ในกรณีที่ผู้ขับขี่ตามวรรคสองไม่ยอมให้ตรวจสอบ ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้ เพื่อดำเนินการตรวจสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแห่งกรณีเพื่อให้การตรวจสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว และเมื่อผู้นั้นยอมรับการตรวจสอบแล้ว หากผลการตรวจสอบในเบื้องต้นปรากฏว่าไม่ได้เสพ ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที

การตรวจสอบตามมาตรานี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๔๓ ตรี[๑๑] ในกรณีมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) ผู้ตรวจการมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดรถและสั่งให้มีการทดสอบตามมาตรา ๑๔๒ ด้วย

มาตรา ๔๓ จัตวา[๑๒] ในกรณีที่ผู้ตรวจการพบว่าผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) หรือมาตรา ๔๓ ทวิ วรรคหนึ่ง ให้ผู้ตรวจการส่งตัวผู้นั้นพร้อมพยานหลักฐานในเบื้องต้นแก่

---

[๙] มาตรา ๔๓ (๙) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๑

[๑๐] มาตรา ๔๓ ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

[๑๑] มาตรา ๔๓ ตรี เพิ่มโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

พนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจโดยเร็ว แต่ต้องไม่เกินหกชั่วโมงนับแต่เวลาที่พบการกระทำความผิดดังกล่าว เพื่อดำเนินคดีต่อไป

มาตรา ๔๓ เบญจ[๑๓] ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๓ ทวิ และมาตรา ๔๓ ตรี ให้ผู้ตรวจการแสดงบัตรประจำตัวของตนซึ่งออกตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกหรือกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ต่อผู้ซึ่งเกี่ยวข้อง

หมวด ๒
การขับแซงและผ่านขึ้นหน้า

มาตรา ๔๔[๑๔] ผู้ขับขี่ซึ่งประสงค์จะขับรถแซงเพื่อขึ้นหน้ารถอื่นในทางเดินรถ ซึ่งไม่ได้แบ่งช่องทางเดินรถไว้ ต้องให้สัญญาณโดยกระพริบไฟหน้าหลายครั้ง หรือให้ไฟสัญญาณยกเลี้ยวขวา หรือให้เสียงสัญญาณดังพอที่จะให้ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถคันหน้าให้สัญญาณตอบตามมาตรา ๓๗ (๓) หรือมาตรา ๓๘ (๓) และเมื่อเห็นว่าไม่เป็นการกีดขวางรถอื่นที่กำลังแซงแล้ว จึงจะแซงขึ้นหน้าได้

การแซงต้องแซงด้านขวาโดยมีระยะห่างจากรถที่ถูกแซงพอสมควร เมื่อเห็นว่าได้ขับผ่านขึ้นหน้ารถที่ถูกแซงไปในระยะที่ห่างเพียงพอแล้วจึงจะขับชิดด้านซ้ายของทางเดินรถได้

มาตรา ๔๕ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่ขับรถแซงเพื่อขึ้นหน้ารถอื่นด้านซ้าย เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้

(๑) รถที่จะถูกแซงกำลังเลี้ยวขวาหรือให้สัญญาณว่าจะเลี้ยวขวา

(๒) ทางเดินรถนั้นได้จัดแบ่งเป็นช่องเดินรถในทิศทางเดียวกันไว้ตั้งแต่สองช่องขึ้นไป

การขับรถแซงด้านซ้ายตาม (๑) หรือ (๒) จะกระทำได้เมื่อไม่มีรถอื่นตามมาในระยะกระชั้นชิดและมีความปลอดภัยพอ

มาตรา ๔๖ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่ขับรถแซงเพื่อขึ้นหน้ารถอื่นในกรณีต่อไปนี้

(๑) เมื่อรถกำลังขึ้นทางชัน ขึ้นสะพาน หรืออยู่ในทางโค้ง เว้นแต่จะมีเครื่องหมายจราจรให้แซงได้

(๒) ภายในระยะสามสิบเมตรก่อนถึงทางข้าม ทางร่วมทางแยก วงเวียนหรือเกาะที่สร้างไว้ หรือทางเดินรถที่ตัดข้ามทางรถไฟ

(๓) เมื่อมีหมอก ฝน ฝุ่นหรือควัน จนทำให้ไม่อาจเห็นทางข้างหน้าได้ในระยะหกสิบเมตร

(๔) เมื่อเข้าที่คับขันหรือเขตปลอดภัย

---

[๑๒] มาตรา ๔๓ จัตวา เพิ่มโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

[๑๓] มาตรา ๔๓ เบญจ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

[๑๔] มาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๔๗ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่ขับรถแซงหรือผ่านขึ้นหน้ารถอื่นล้ำเข้าไปในเส้นกึ่งกลางของทางเดินรถที่กำหนดไว้ หรือที่มีเครื่องหมายจราจรแสดงเขตอันตราย หรือเขตให้ใช้ความระมัดระวังบนทางเดินรถ

ในกรณีที่ทางเดินรถด้านซ้ายมีสิ่งกีดขวางที่เป็นอุปสรรคแก่การจราจรและทางเดินรถด้านขวามีความกว้างเพียงพอ ผู้ขับขี่จะขับรถหลีกสิ่งกีดขวางล้ำเข้าไปในเส้นกึ่งกลางของทางเดินรถที่เจ้าพนักงานจราจรกำหนดไว้ก็ได้ ในเมื่อไม่กีดขวางการจราจรของรถที่สวนทางมา

มาตรา ๔๘ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่ขับรถแซงหรือผ่านขึ้นหน้ารถคันอื่นล้ำเข้าไปในช่องเดินรถประจำทาง เว้นแต่ในกรณีที่มีสิ่งกีดขวางการจราจรในทางเดินรถข้างหน้าหรือเมื่อต้องปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานจราจร แต่ทั้งนี้จะขับรถอยู่ในช่องเดินรถประจำทางได้เพียงเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

มาตรา ๔๙ เมื่อได้รับสัญญาณขอแซงขึ้นหน้าจากรถคันที่อยู่ข้างหลัง ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถที่มีความเร็วช้าหรือรถที่ใช้ความเร็วต่ำกว่าความเร็วของรถอื่นที่ขับไปในทิศทางเดียวกัน ต้องยอมให้รถที่ใช้ความเร็วสูงกว่าผ่านขึ้นหน้า ผู้ขับขี่ที่ถูกขอทางต้องให้สัญญาณตอบตามมาตรา ๓๗ (๓) หรือมาตรา ๓๘ (๓) เมื่อเห็นว่าทางเดินรถข้างหน้าปลอดภัยและไม่มีรถอื่นสวนทางมาในระยะกระชั้นชิดและต้องลดความเร็วของรถและขับรถชิดด้านซ้ายของทางเดินรถเพื่อให้รถที่จะแซงผ่านขึ้นหน้าได้โดยปลอดภัย

หมวด ๓
การออกรถ การเลี้ยวรถและการกลับรถ

มาตรา ๕๐ การขับรถออกจากที่จอด ถ้ามีรถจอดหรือมีสิ่งกีดขวางอยู่ข้างหน้า ผู้ขับขี่ต้องให้สัญญาณด้วยมือและแขนตามมาตรา ๓๗ หรือไฟสัญญาณตามมาตรา ๓๘ และจะขับรถไปได้เมื่อเห็นว่าปลอดภัยและไม่เป็นการกีดขวางการจราจรของรถอื่น

มาตรา ๕๑ การเลี้ยวรถ ให้ปฏิบัติดังนี้

(๑) ถ้าจะเลี้ยวซ้าย

(ก) ในกรณีที่ไม่ได้แบ่งช่องเดินรถไว้ ให้ผู้ขับขี่ขับรถชิดทางเดินรถด้านซ้าย

(ข) ในกรณีที่มีการแบ่งช่องเดินรถไว้ และมีเครื่องหมายจราจรแสดงให้เลี้ยวซ้ายได้ ให้ผู้ขับขี่ขับรถในช่องเดินรถสำหรับรถที่จะเลี้ยวซ้าย ทั้งนี้ ก่อนถึงทางเลี้ยวไม่น้อยกว่าสามสิบเมตร

(ค) ในกรณีที่มีช่องเดินรถประจำทางอยู่ทางเดินรถด้านซ้ายสุด ให้ผู้ขับขี่ขับรถชิดช่องเดินรถประจำทางก่อนถึงทางเลี้ยวไม่น้อยกว่าสามสิบเมตร และจะเลี้ยวรถผ่านเข้าไปในช่องเดินรถประจำทางได้เฉพาะในบริเวณที่มีเครื่องหมายจราจรให้เลี้ยวรถผ่านได้เท่านั้น

(๒) ถ้าจะเลี้ยวขวา

(ก) สำหรับทางเดินรถที่ไม่ได้แบ่งช่องเดินรถไว้ ให้ผู้ขับขี่ขับรถชิดทางด้านขวาของแนวกึ่งกลางของทางเดินรถก่อนถึงทางเลี้ยวไม่น้อยกว่าสามสิบเมตร

(ข) สำหรับทางเดินรถที่ได้แบ่งช่องเดินรถในทิศทางเดียวกันไว้ตั้งแต่สองช่องขึ้นไป ให้ผู้ขับขี่ขับรถชิดทางด้านขวาสุดของทางเดินรถหรือในช่องที่มีเครื่องหมายจราจรแสดงให้เลี้ยวขวาได้ ทั้งนี้ ก่อนถึงทางเลี้ยวไม่น้อยกว่าสามสิบเมตร

(ค) ในกรณีที่มีช่องเดินรถประจำทางอยู่ทางเดินรถด้านขวาสุด ให้ผู้ขับขี่ขับรถชิดช่องเดินรถประจำทางก่อนถึงทางเลี้ยวไม่น้อยกว่าสามสิบเมตร และจะเลี้ยวรถผ่านเข้าไปในช่องเดินรถประจำทางได้เฉพาะในบริเวณที่มีเครื่องหมายจราจรให้เลี้ยวรถผ่านได้เท่านั้น

(ง) สำหรับทางเดินรถที่มีเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่แสดงสัญญาณจราจรด้วยมือและแขน ให้ผู้ขับขี่ขับรถเลี้ยวขวาผ่านไปได้โดยไม่ต้องอ้อมเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่

(จ) เมื่อรถอยู่ในทางร่วมทางแยก ผู้ขับขี่ต้องให้รถที่สวนมาในทางเดินรถทางเดียวกันผ่านทางร่วมทางแยกไปก่อน เมื่อเห็นว่าปลอดภัยแล้วจึงให้เลี้ยวขวาไปได้

(๓) ถ้าจะเลี้ยวอ้อมวงเวียนหรือเกาะที่สร้างไว้ ให้ผู้ขับขี่ขับรถอ้อมไปทางซ้ายของวงเวียนหรือเกาะนั้น

ในกรณีตาม (๑) และ (๒) ผู้ขับขี่ต้องใช้ความระมัดระวังและต้องหยุดให้ทางแก่ผู้ที่กำลังข้ามทางและรถที่กำลังผ่านทางร่วมทางแยกจากทางด้านอื่นก่อน เว้นแต่ในกรณีที่มีรถเลี้ยวซ้ายและเลี้ยวขวาพร้อมกัน ให้รถเลี้ยวซ้ายให้ทางแก่รถเลี้ยวขวาก่อน

มาตรา ๕๒[๑๕] ในทางเดินรถที่สวนกันได้ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่กลับรถหรือเลี้ยวรถทางขวาในเมื่อมีรถอื่นสวนหรือตามมาในระยะน้อยกว่าหนึ่งร้อยเมตร เว้นแต่เมื่อเห็นว่าปลอดภัยและไม่เป็นการกีดขวางการจราจรของรถอื่น

มาตรา ๕๓ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่

(๑) เลี้ยวรถหรือกลับรถในทางเดินรถที่มีเครื่องหมายห้ามเลี้ยวขวา ห้ามเลี้ยวซ้ายหรือห้ามกลับรถ

(๒) กลับรถที่เขตปลอดภัย ที่คับขัน บนสะพาน หรือในระยะหนึ่งร้อยเมตรจากทางราบของเชิงสะพาน

(๓) กลับรถที่ทางร่วมทางแยก เว้นแต่จะมีเครื่องหมายจราจรให้กลับรถในบริเวณดังกล่าวได้

หมวด ๔
การหยุดรถและจอดรถ

---

[๑๕] มาตรา ๕๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๕๔ การหยุดรถหรือการจอดรถในทางเดินรถ ผู้ขับขี่ต้องให้สัญญาณด้วยมือและแขนตามมาตรา ๓๗ หรือไฟสัญญาณตามมาตรา ๓๘ ก่อนที่จะหยุดรถหรือจอดรถในระยะไม่น้อยกว่าสามสิบเมตร และจะหยุดรถหรือจอดรถได้เมื่อผู้ขับขี่เห็นว่าปลอดภัย และไม่เป็นการกีดขวางการจราจร

ผู้ขับขี่ต้องจอดรถทางด้านซ้ายของทางเดินรถ และจอดรถให้ด้านซ้ายของรถขนานชิดกับขอบทางหรือไหล่ทางในระยะห่างไม่เกินยี่สิบห้าเซนติเมตร หรือจอดรถตามทิศทางหรือด้านหนึ่งด้านใดของทางเดินรถที่เจ้าพนักงานจราจรกำหนดไว้ แต่ในกรณีที่มีช่องเดินรถประจำทางอยู่ทางด้านซ้ายสุดของทางเดินรถ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่จอดรถในลักษณะดังกล่าวในเวลาที่กำหนดให้ใช้ช่องเดินรถประจำทางนั้น

มาตรา ๕๕ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่หยุดรถ

(๑) ในช่องเดินรถ เว้นแต่หยุดชิดขอบทางด้านซ้ายของทางเดินรถในกรณีที่ไม่มีช่องเดินรถประจำทาง

(๒) บนทางเท้า

(๓) บนสะพานหรือในอุโมงค์

(๔) ในทางร่วมทางแยก

(๕) ในเขตที่มีเครื่องหมายจราจรห้ามหยุดรถ

(๖) ตรงปากทางเข้าออกของอาคารหรือทางเดินรถ

(๗) ในเขตปลอดภัย

(๘)[๑๖] ในลักษณะกีดขวางการจราจร

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ผู้ขับขี่ซึ่งจำเป็นต้องหยุดรถเพราะมีสิ่งกีดขวางอยู่ในทางเดินรถ หรือเครื่องยนต์หรือเครื่องอุปกรณ์ของรถขัดข้องหรือในกรณีที่ปฏิบัติตามสัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจร

มาตรา ๕๖ ในกรณีที่เครื่องยนต์หรือเครื่องอุปกรณ์ของรถขัดข้องจนต้องจอดรถในทางเดินรถ ผู้ขับขี่ต้องนำรถให้พ้นทางเดินรถโดยเร็วที่สุด

ในกรณีตามวรรคหนึ่งถ้าจำเป็นต้องจอดรถอยู่ในทางเดินรถ ผู้ขับขี่ต้องจอดรถในลักษณะที่ไม่กีดขวางการจราจร และต้องแสดงเครื่องหมายหรือสัญญาณตามลักษณะและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕๗ เว้นแต่จะได้มีบทบัญญัติ กฎ หรือข้อบังคับตามพระราชบัญญัตินี้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ห้ามมิให้ผู้ขับขี่จอดรถ

(๑) บนทางเท้า

(๒) บนสะพานหรือในอุโมงค์

(๓) ในทางร่วมทางแยก หรือในระยะสิบเมตรจากทางร่วมทางแยก

(๔) ในทางข้าม หรือในระยะสามเมตรจากทางข้าม

---

[๑๖] มาตรา ๕๕ (๘) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

(๕) ในเขตที่มีเครื่องหมายจราจรห้ามจอดรถ

(๖) ในระยะสามเมตรจากท่อน้ำดับเพลิง

(๗) ในระยะสิบเมตรจากที่ติดตั้งสัญญาณจราจร

(๘) ในระยะสิบห้าเมตรจากทางรถไฟผ่าน

(๙) ซ้อนกันกับรถอื่นที่จอดอยู่ก่อนแล้ว

(๑๐) ตรงปากทางเข้าออกของอาคารหรือทางเดินรถ หรือในระยะห้าเมตรจากปากทางเดินรถ

(๑๑) ระหว่างเขตปลอดภัยกับขอบทาง หรือในระยะสิบเมตรนับจากปลายสุดของเขตปลอดภัยทั้งสองข้าง

(๑๒) ในที่คับขัน

(๑๓) ในระยะสิบห้าเมตรก่อนถึงเครื่องหมายหยุดรถประจำทางและเลยเครื่องหมายไปอีกสามเมตร

(๑๔) ในระยะสามเมตรจากตู้ไปรษณีย์

(๑๕) ในลักษณะกีดขวางการจราจร

มาตรา ๕๘ การจอดรถในทางเดินรถที่ผู้ขับขี่ไม่อาจอยู่ควบคุมรถนั้น ผู้ขับขี่ต้องหยุดเครื่องยนต์และห้ามล้อรถนั้นไว้

การจอดรถในทางเดินรถที่เป็นทางลาดหรือชัน ผู้ขับขี่ต้องหันล้อหน้าของรถเข้าขอบทาง

มาตรา ๕๙[๑๗] เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่เคลื่อนย้ายรถที่หยุดหรือจอดอยู่อันเป็นการฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ได้

เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเคลื่อนย้ายรถที่หยุดหรือจอดอยู่อันเป็นการฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือใช้เครื่องมือบังคับไม่ให้เคลื่อนย้ายรถดังกล่าวได้

การเคลื่อนย้ายรถหรือใช้เครื่องมือบังคับให้รถที่หยุดหรือจอดอยู่ไม่ให้เคลื่อนย้ายได้ตามวรรคสอง เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ต้องรับผิดสำหรับความเสียหายใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามมาตรานี้ เว้นแต่ความเสียหายนั้นจะเกิดขึ้นจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ

เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ต้องชำระค่าใช้จ่ายในการที่รถถูกเคลื่อนย้ายหรือถูกใช้เครื่องมือบังคับไม่ให้เคลื่อนย้าย ตลอดจนค่าดูแลรักษารถระหว่างที่อยู่ในความครอบครองของเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ทั้งนี้ ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งต้องกำหนดอัตราค่าใช้จ่ายไม่น้อยกว่าคันละห้าร้อยบาทและค่าดูแลรักษาไม่น้อยกว่าวันละสองร้อยบาท

เงินที่ได้จากเจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ซึ่งชำระตามวรรคสี่ เป็นรายได้ที่ไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลัง และให้นำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติการตามมาตรานี้ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

---

[๑๗] มาตรา ๕๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

ในกรณีที่เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ไม่ชำระค่าใช้จ่ายและค่าดูแลรักษาตามวรรคสี่ เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดหน่วงรถนั้นไว้ได้จนกว่าจะได้รับชำระค่าใช้จ่ายและค่าดูแลรักษาดังกล่าว โดยในระหว่างที่ยึดหน่วงนั้นให้คำนวณค่าดูแลรักษาเป็นรายวัน ถ้าพ้นกำหนดสามเดือนแล้วเจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ยังไม่ชำระค่าใช้จ่ายและค่าดูแลรักษาดังกล่าว ให้เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจนำรถนั้นออกขายทอดตลาดได้ เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาด ค่าใช้จ่ายและค่าดูแลรักษาที่ค้างชำระแล้ว เหลือเงินเท่าใดให้คืนแก่เจ้าของหรือผู้มีสิทธิที่แท้จริงต่อไป

มาตรา ๖๐ การหยุดรถหรือการจอดรถในทางเดินรถนอกเขตเทศบาล ผู้ขับขี่ต้องหยุดรถหรือจอดรถ ณ ที่ซึ่งผู้ขับขี่ซึ่งขับรถอื่นจะเห็นได้ในระยะไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบเมตร

มาตรา ๖๑ ในเวลาที่มีแสงสว่างไม่เพียงพอที่ผู้ขับขี่จะมองเห็นรถที่จอดในทางเดินรถได้โดยชัดแจ้งในระยะไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบเมตร ผู้ขับขี่ซึ่งจอดรถในทางเดินรถหรือไหล่ทางต้องเปิดไฟหรือใช้แสงสว่างตามประเภท ลักษณะ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๖๒ ในทางเดินรถตอนใดที่มีทางรถไฟผ่าน ถ้าปรากฏว่า

(๑) มีเครื่องหมายหรือสัญญาณระวังรถไฟแสดงว่ารถไฟกำลังจะผ่าน

(๒) มีสิ่งปิดกั้นหรือมีเจ้าหน้าที่ให้สัญญาณแสดงว่ารถไฟกำลังจะผ่าน

(๓) มีเสียงสัญญาณของรถไฟหรือรถไฟกำลังแล่นผ่านเข้ามาใกล้อาจเกิดอันตรายในเมื่อจะขับรถผ่านไป

ผู้ขับขี่ต้องลดความเร็วของรถและหยุดรถให้ห่างจากทางรถไฟไม่น้อยกว่าห้าเมตร เมื่อรถไฟผ่านไปแล้วและมีเครื่องหมายหรือสัญญาณให้รถผ่านได้ ผู้ขับขี่จึงจะขับรถผ่านไปได้

มาตรา ๖๓ ในทางเดินรถตอนใดที่มีทางรถไฟผ่านไม่ว่าจะมีเครื่องหมายระวังรถไฟหรือไม่ ถ้าทางรถไฟนั้นไม่มีสัญญาณระวังรถไฟหรือสิ่งปิดกั้น ผู้ขับขี่ต้องลดความเร็วของรถและหยุดรถห่างจากทางรถไฟในระยะไม่น้อยกว่าห้าเมตร เมื่อเห็นว่าปลอดภัยแล้วจึงจะขับรถผ่านไปได้

มาตรา ๖๔ ในขณะที่ผู้ขับขี่รถโรงเรียนหยุดรถในทางเดินรถเพื่อรับส่งนักเรียนขึ้นหรือลง ให้ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถอื่นตามมาในทิศทางเดียวกันหรือสวนกันกับรถโรงเรียนใช้ความระมัดระวังและลดความเร็วของรถ เมื่อเห็นว่าปลอดภัยจึงให้ขับรถผ่านไปได้

ลักษณะ ๔
การใช้ทางเดินรถที่จัดเป็นช่องเดินรถประจำทาง

มาตรา ๖๕ เมื่อเจ้าพนักงานจราจรได้ประกาศกำหนดให้ช่องเดินรถใดเป็นช่องเดินรถประจำทาง ผู้ขับขี่รถโดยสารประจำทางและรถบรรทุกคนโดยสารตามประเภทที่อธิบดีกำหนด ซึ่งอยู่ในระหว่างรับส่งหรือบรรทุกคนโดยสาร ต้องขับขี่รถภายในช่องเดินรถประจำทาง และจะขับขี่รถ

ออกนอกช่องเดินรถประจำทางได้เมื่อมีสิ่งกีดขวางอยู่ในช่องเดินรถประจำทางนั้น หรือเมื่อต้องปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่

รถบรรทุกคนโดยสารประเภทใดจะต้องเดินในช่องเดินรถประจำทางให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในการประกาศกำหนดให้ช่องเดินรถใดเป็นช่องเดินรถประจำทางตามวรรคหนึ่ง จะกำหนดเวลาการใช้ช่องเดินรถประจำทางไว้ด้วยก็ได้

กรณีจำเป็นเกี่ยวกับการจราจร เจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจประกาศให้รถบรรทุกคนโดยสารประเภทหนึ่งประเภทใดที่อธิบดีกำหนดตามวรรคสอง จะต้องเดินในช่องเดินรถประจำทางในทางสายใดตอนใดก็ได้

มาตรา ๖๖ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถอื่นนอกจากรถโดยสารประจำทางหรือรถบรรทุกคนโดยสารประเภทที่อธิบดีกำหนด ขับรถในช่องเดินรถประจำทาง เว้นแต่จะปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

ลักษณะ ๕
ข้อกำหนดเกี่ยวกับความเร็วของรถ

มาตรา ๖๗ ผู้ขับขี่ต้องขับรถด้วยอัตราความเร็วตามที่กำหนดในกฎกระทรวงหรือตามเครื่องหมายจราจรที่ได้ติดตั้งไว้ในทาง

เครื่องหมายจราจรที่ติดตั้งไว้ตามวรรคหนึ่ง จะกำหนดอัตราความเร็วขั้นสูงหรือขั้นต่ำก็ได้ แต่ต้องไม่เกินอัตราความเร็วที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๖๘ ผู้ขับขี่ซึ่งจะเลี้ยวรถ ให้รถอื่นแซงหรือผ่านขึ้นหน้า จอดรถ หยุดรถ หรือกลับรถ ต้องลดความเร็วของรถ

มาตรา ๖๙ ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถในทางเดินรถบนเนินเขา บนสะพาน ที่เชิงสะพาน ที่แคบ ทางโค้ง ทางลาด ที่คับขัน หรือที่มีหมอก ฝน ฝุ่น หรือควัน จนทำให้ไม่อาจเห็นทางข้างหน้าได้ในระยะหกสิบเมตร ต้องลดความเร็วของรถในลักษณะที่จะให้เกิดความปลอดภัย

มาตรา ๗๐ ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถเข้าใกล้ทางร่วมทางแยก ทางข้ามเส้นให้รถหยุด หรือวงเวียน ต้องลดความเร็วของรถ

ลักษณะ ๖
การขับรถผ่านทางร่วมทางแยกหรือวงเวียน

มาตรา ๗๑ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๖ เมื่อผู้ขับขี่ขับรถมาถึงทางร่วมทางแยก ให้ผู้ขับขี่ปฏิบัติดังนี้

(๑) ถ้ามีรถอื่นอยู่ในทางร่วมทางแยก ผู้ขับขี่ต้องให้รถในทางร่วมทางแยกนั้นผ่านไปก่อน

(๒) ถ้ามาถึงทางร่วมทางแยกพร้อมกันและไม่มีรถอยู่ในทางร่วมทางแยก ผู้ขับขี่ต้องให้รถที่อยู่ทางด้านซ้ายของตนผ่านไปก่อน เว้นแต่ในทางร่วมทางแยกใดมีทางเดินรถทางเอกตัดผ่านทางเดินรถทางโท ให้ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถในทางเอกมีสิทธิขับผ่านไปก่อน

(๓)[๑๘] ถ้าสัญญาณจราจรไฟสีเขียวปรากฏข้างหน้า แต่ในทางร่วมทางแยกมีรถอื่นหยุดขวางอยู่จนไม่สามารถผ่านพ้นทางร่วมทางแยกไปได้ ผู้ขับขี่จะต้องหยุดรถที่หลังเส้นให้รถหยุดจนกว่าจะสามารถเคลื่อนรถผ่านพ้นทางร่วมทางแยกไปได้

มาตรา ๗๒[๑๙] ทางเดินรถทางเอกได้แก่ทางเดินรถ ดังต่อไปนี้

(๑) ทางเดินรถที่ได้ติดตั้งเครื่องหมายจราจรแสดงว่าเป็นทางเดินรถทางเอก

(๒) ทางเดินรถที่มีป้ายหยุดหรือป้ายที่มีคำว่า “ให้ทาง” ติดตั้งไว้ หรือทางเดินรถที่มีคำว่าหยุดหรือเส้นหยุดซึ่งเป็นเส้นขาวทึบหรือเส้นให้ทางซึ่งเป็นเส้นขาวประบนผิวทาง ให้ทางเดินรถที่ขวางข้างหน้าเป็นทางเดินรถทางเอก

(๓) ในกรณีที่ไม่มีเครื่องหมายจราจรตาม (๑) หรือไม่มีป้ายหรือเส้นหรือข้อความบนผิวทางตาม (๒) ให้ทางเดินรถที่มีช่องเดินรถมากกว่าเป็นทางเดินรถทางเอก

(๔) ถนนที่ตัดหรือบรรจบกับตรอกหรือซอย ให้ทางเดินรถที่เป็นถนนเป็นทางเดินรถทางเอก

ทางเดินรถอื่นที่มิใช่ทางเดินรถทางเอกตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นทางเดินรถทางโท

มาตรา ๗๓ ในกรณีที่วงเวียนใดได้ติดตั้งสัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจร ผู้ขับขี่ต้องปฏิบัติตามสัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจรนั้น

ถ้าไม่มีสัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจรตามวรรคหนึ่ง เมื่อผู้ขับขี่ขับรถมาถึงวงเวียน ต้องให้สิทธิแก่ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถอยู่ในวงเวียนทางด้านขวาของตนขับผ่านไปก่อน

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นสมควรเพื่อความปลอดภัยหรือความสะดวกในการจราจรจะให้สัญญาณจราจรเป็นอย่างอื่นนอกจากที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งหรือวรรคสองก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ผู้ขับขี่ต้องปฏิบัติตามสัญญาณจราจรที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดให้

มาตรา ๗๔ ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถออกจากทางส่วนบุคคลหรือทางเดินรถในบริเวณอาคาร เมื่อจะขับรถผ่านหรือเลี้ยวสู่ทางเดินรถที่ตัดผ่านต้องหยุดรถเพื่อให้รถที่กำลังผ่านทางหรือรถที่กำลังแล่นอยู่ในทางเดินรถผ่านไปก่อน เมื่อเห็นว่าปลอดภัยแล้วจึงขับรถต่อไปได้

ลักษณะ ๗

---

[๑๘] มาตรา ๗๑ (๓) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

[๑๙] มาตรา ๗๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

รถฉุกเฉิน

มาตรา ๗๕ ในขณะที่ผู้ขับขี่ขับรถฉุกเฉินไปปฏิบัติหน้าที่ ผู้ขับขี่มีสิทธิดังนี้

(๑) ใช้ไฟสัญญาณแสงวับวาบ ใช้เสียงสัญญาณไซเรน หรือเสียงสัญญาณอย่างอื่นตามที่อธิบดีกำหนดไว้

(๒) หยุดรถหรือจอดรถ ณ ที่ห้ามจอด

(๓) ขับรถเกินอัตราความเร็วที่กำหนดไว้

(๔) ขับรถผ่านสัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจรใด ๆ ที่ให้รถหยุด แต่ต้องลดความเร็วของรถให้ช้าลงตามสมควร

(๕) ไม่ต้องปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือข้อบังคับการจราจรเกี่ยวกับช่องเดินรถ ทิศทางของการขับรถหรือการเลี้ยวรถที่กำหนดไว้

ในการปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง ผู้ขับขี่ต้องใช้ความระมัดระวังตามควรแก่กรณี

มาตรา ๗๖ เมื่อคนเดินเท้า ผู้ขับขี่ หรือผู้ขี่หรือควบคุมสัตว์เห็นรถฉุกเฉินในขณะปฏิบัติหน้าที่ใช้ไฟสัญญาณแสงวับวาบ หรือได้ยินเสียงสัญญาณไซเรน หรือเสียงสัญญาณอย่างอื่นตามที่อธิบดีกำหนดไว้ คนเดินเท้า ผู้ขับขี่ หรือผู้ขี่หรือควบคุมสัตว์ต้องให้รถฉุกเฉินผ่านไปก่อนโดยปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับคนเดินเท้าต้องหยุดและหลบให้ชิดขอบทาง หรือขึ้นไปบนทางเขตปลอดภัย หรือไหล่ทางที่ใกล้ที่สุด

(๒) สำหรับผู้ขับขี่ต้องหยุดรถหรือจอดรถให้อยู่ชิดขอบทางด้านซ้าย หรือในกรณีที่มีช่องเดินรถประจำทางอยู่ทางด้านซ้ายสุดของทางเดินรถ ต้องหยุดรถหรือจอดรถให้อยู่ชิดช่องเดินรถประจำทาง แต่ห้ามหยุดรถหรือจอดรถในทางร่วมทางแยก

(๓) สำหรับผู้ขี่หรือควบคุมสัตว์ต้องบังคับสัตว์ให้หยุดชิดทาง แต่ห้ามหยุดในทางร่วมทางแยก

ในการปฏิบัติตาม (๒) และ (๓) ผู้ขับขี่และผู้ขี่หรือควบคุมสัตว์ต้องรีบกระทำโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะกระทำได้และต้องใช้ความระมัดระวังตามควรแก่กรณี

ลักษณะ ๘
การลากรถหรือการจูงรถ

มาตรา ๗๗ ห้ามมิให้ผู้ใดใช้รถทุกชนิดลากรถหรือจูงรถอื่นไปในทางเกินหนึ่งคัน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดี

วิธีลากรถหรือจูงรถ และการมีเครื่องหมายเพื่อความปลอดภัยในการลากรถหรือจูงรถให้กำหนดในกฎกระทรวง

ลักษณะ ๙

อุบัติเหตุ

มาตรา ๗๘ ผู้ใดขับรถหรือขี่หรือควบคุมสัตว์ในทางซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นความผิดของผู้ขับขี่หรือผู้ขี่หรือควบคุมสัตว์หรือไม่ก็ตาม ต้องหยุดรถ หรือสัตว์ และให้ความช่วยเหลือตามสมควร และพร้อมทั้งแสดงตัวและแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ใกล้เคียงทันที กับต้องแจ้งชื่อตัว ชื่อสกุล และที่อยู่ของตนและหมายเลขทะเบียนรถแก่ผู้ได้รับความเสียหายด้วย

ในกรณีที่ผู้ขับขี่หรือผู้ขี่หรือควบคุมสัตว์หลบหนีไปหรือไม่แสดงตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สถานที่เกิดเหตุ ให้สันนิษฐานว่าเป็นผู้กระทำความผิดและให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดรถคันที่ผู้ขับขี่หลบหนีหรือไม่แสดงตนว่าเป็นผู้ขับขี่ จนกว่าคดีถึงที่สุดหรือได้ตัวผู้ขับขี่ ถ้าเจ้าของหรือผู้ครอบครองไม่แสดงตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในหกเดือนนับแต่วันเกิดเหตุ ให้ถือว่ารถนั้นเป็นทรัพย์สินซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิดหรือเกี่ยวกับการกระทำความผิด และให้ตกเป็นของรัฐ

ลักษณะ ๑๐
รถจักรยาน

มาตรา ๗๙ ทางใดที่ได้จัดทำไว้สำหรับรถจักรยาน ผู้ขับขี่รถจักรยานต้องขับในทางนั้น

มาตรา ๘๐ รถจักรยานที่ใช้ในทางเดินรถ ไหล่ทาง หรือทางที่จัดทำไว้สำหรับรถจักรยาน ผู้ขับขี่รถจักรยานต้องจัดให้มี

(๑) กระดิ่งที่ให้เสียงสัญญาณได้ยินได้ในระยะไม่น้อยกว่าสามสิบเมตร

(๒) เครื่องห้ามล้อที่ใช้การได้ดี เมื่อใช้สามารถทำให้รถจักรยานหยุดได้ทันที

(๓) โคมไฟติดหน้ารถจักรยานแสงขาวไม่น้อยกว่าหนึ่งดวงที่ให้แสงไฟส่องตรงไปข้างหน้าเห็นพื้นทางได้ชัดเจนในระยะไม่น้อยกว่าสิบห้าเมตร และอยู่ในระดับต่ำกว่าสายตาของผู้ขับขี่ซึ่งขับรถสวนมา

(๔) โคมไฟติดท้ายรถจักรยานแสงแดงไม่น้อยกว่าหนึ่งดวงที่ให้แสงสว่างตรงไปข้างหลังหรือติดวัตถุสะท้อนแสงสีแดงแทน ซึ่งเมื่อถูกไฟส่องให้มีแสงสะท้อน

มาตรา ๘๑ ในเวลาต้องเปิดไฟตามมาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๖๑ ผู้ขับขี่รถจักรยานอยู่ในทางเดินรถ ไหล่ทาง หรือทางที่จัดทำไว้สำหรับรถจักรยานต้องจุดโคมไฟแสงขาวหน้ารถเพื่อให้ผู้ขับขี่หรือคนเดินเท้า ซึ่งขับรถหรือเดินสวนมาสามารถมองเห็นรถ

มาตรา ๘๒ ผู้ขับขี่รถจักรยานต้องขับให้ชิดขอบทางด้านซ้ายของทางเดินรถ ไหล่ทาง หรือทางที่จัดทำไว้สำหรับรถจักรยานให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ในกรณีที่มีช่องเดินรถประจำทางด้านซ้ายสุดของทางเดินรถต้องขับขี่รถจักรยานให้ชิดช่องเดินรถประจำทางนั้น

มาตรา ๘๓ ในทางเดินรถ ไหล่ทาง หรือทางที่จัดทำไว้สำหรับรถจักรยาน ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถจักรยาน

(๑) ขับโดยประมาทหรือน่าหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน

(๒) ขับโดยไม่จับคันบังคับรถ

(๓) ขับขนานกันเกินสองคัน เว้นแต่ขับในทางที่จัดไว้สำหรับรถจักรยาน

(๔) ขับโดยนั่งบนที่อื่นอันมิใช่อานที่จัดไว้เป็นที่นั่งตามปกติ

(๕) ขับโดยบรรทุกบุคคลอื่น เว้นแต่รถจักรยานสามล้อสำหรับบรรทุกคน ทั้งนี้ ตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานจราจรกำหนด

(๖) บรรทุก หรือถือสิ่งของ หีบห่อ หรือของใด ๆ ในลักษณะที่เป็นการกีดขวางการจับคันบังคับรถหรืออันอาจจะเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน

(๗) เกาะหรือพ่วงรถอื่นที่กำลังแล่นอยู่

มาตรา ๘๔ เว้นแต่บทบัญญัติในลักษณะนี้จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้ผู้ขับขี่รถจักรยานปฏิบัติตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๙ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๑ มาตรา ๖๒ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ (๒) มาตรา ๗๘ มาตรา ๑๒๕ มาตรา ๑๒๗ และมาตรา ๑๓๓ ด้วยโดยอนุโลม

ลักษณะ ๑๑
รถบรรทุกคนโดยสาร

มาตรา ๘๕ ห้ามมิให้เจ้าของรถบรรทุกคนโดยสารหรือผู้ขับขี่รถบรรทุกคนโดยสารรับบรรทุกศพหรือคนที่เป็นโรคเรื้อนหรือโรคติดต่อที่ต้องแจ้งความตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อร่วมไปกับคนโดยสารอื่น เว้นแต่

(๑) ในกรณีที่รถบรรทุกคนโดยสารนั้นไม่ใช้บรรทุกคนโดยสารอื่น จะบรรทุกคนที่เป็นโรคเรื้อนหรือโรคติดต่อที่ต้องแจ้งความตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อก็ได้

(๒) ในกรณีที่รถบรรทุกคนโดยสารนั้นไม่ใช้บรรทุกคนโดยสารอื่น จะบรรทุกศพร่วมไปกับญาติหรือผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับศพนั้นก็ได้

มาตรา ๘๖ ห้ามมิให้เจ้าของรถบรรทุกคนโดยสาร ผู้ขับขี่รถบรรทุกคนโดยสาร ผู้เก็บค่าโดยสาร หรือบุคคลใดที่มีส่วนได้เสียเกี่ยวกับรถบรรทุกคนโดยสาร เรียกให้คนขึ้นรถโดยส่งเสียงอื้ออึง หรือในลักษณะที่ก่อความรำคาญให้แก่คนโดยสารหรือผู้อื่น หรือต้อน ดึง เหนี่ยว หรือยึดยื้อคนหรือสิ่งของของคนนั้นเพื่อให้คนขึ้นรถบรรทุกคนโดยสารคันใดคันหนึ่ง

มาตรา ๘๗ ห้ามมิให้เจ้าของรถบรรทุกคนโดยสาร ผู้ขับขี่รถบรรทุกคนโดยสาร หรือผู้เก็บค่าโดยสาร ปฏิเสธไม่รับจ้างบรรทุกคนโดยสารโดยไม่มีเหตุอันสมควร

มาตรา ๘๘ ผู้ขับขี่รถบรรทุกคนโดยสารต้องหยุดรถและส่งคนโดยสารที่เครื่องหมายหยุดรถประจำทางหรือ ณ สถานที่ตามที่ตกลงกันไว้ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๘๙ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถบรรทุกคนโดยสารหรือผู้เก็บค่าโดยสารรับบรรทุกคนโดยสารเกินจำนวนที่กฎหมายกำหนด

ในการนับจำนวนคนโดยสารให้ถือว่าเด็กอายุไม่เกินสิบปีจำนวนสองคนเท่ากับคนโดยสารหนึ่งคน

มาตรา ๙๐ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถบรรทุกคนโดยสาร

(๑) ขับรถเที่ยวเร่หาคนขึ้นรถ

(๒) จอดรถเป็นคันหัวแถวของรถคันอื่นห่างจากเครื่องหมายจราจรเกินหนึ่งเมตร

(๓) จอดรถห่างจากท้ายรถคันหน้าเกินหนึ่งเมตร

มาตรา ๙๑ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถบรรทุกคนโดยสารหรือผู้เก็บค่าโดยสาร

(๑) สูบบุหรี่หรือคุยกันในขณะขับรถหรือในขณะทำหน้าที่เก็บค่าโดยสาร

(๒) กล่าววาจาไม่สุภาพ เสียดสี ดูหมิ่น ก้าวร้าว หรือแสดงกิริยาในลักษณะดังกล่าวต่อคนโดยสารหรือผู้อื่น

มาตรา ๙๒ เมื่อจะเติมน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดไวไฟที่มีจุดวาบไฟในอุณหภูมิยี่สิบเอ็ดองศาเซลเซียส หรือต่ำกว่านั้น ผู้ขับขี่รถบรรทุกคนโดยสารต้องหยุดเครื่องยนต์และต้องให้คนโดยสารลงจากรถทุกคนด้วย

ลักษณะ ๑๒
รถแท็กซี่

มาตรา ๙๓ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถแท็กซี่ปฏิเสธไม่รับจ้างบรรทุกคนโดยสาร เว้นแต่การบรรทุกนั้นน่าจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ตนหรือแก่คนโดยสาร

ในกรณีที่ผู้ขับขี่รถแท็กซี่มีความประสงค์จะไม่รับจ้างบรรทุกคนโดยสารให้แสดงป้ายงดรับจ้างบรรทุกคนโดยสาร

วิธีการแสดงป้ายและลักษณะของป้ายงดรับจ้างบรรทุกคนโดยสารให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

มาตรา ๙๔ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถแท็กซี่รับบรรทุกคนโดยสารเกินจำนวนที่ได้กำหนดไว้ในใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

ในการนับจำนวนคนโดยสารให้ถือว่าเด็กอายุไม่เกินสิบปีจำนวนสองคนเท่ากับคนโดยสารหนึ่งคน

มาตรา ๙๕ ห้ามมิให้ผู้ใด

(๑) เรียกให้คนขึ้นรถแท็กซี่โดยส่งเสียงอื้ออึงหรือในลักษณะที่ก่อความรำคาญให้แก่คนโดยสารหรือผู้อื่น

(๒) ต้อน ดึง เหนี่ยว หรือยึดยื้อคนหรือสิ่งของของคนนั้น เพื่อให้คนขึ้นรถแท็กซี่คันใดคันหนึ่ง

มาตรา ๙๖ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถแท็กซี่เรียกเก็บค่าโดยสารเกินอัตราที่ปรากฏจากมาตรแท็กซี่

ลักษณะและวิธีการใช้มาตรแท็กซี่ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๙๗ คนโดยสารต้องชำระค่าโดยสารตามอัตราที่ปรากฏจากมาตรแท็กซี่

มาตรา ๙๘ บทบัญญัติมาตรา ๙๖ และมาตรา ๙๗ จะใช้บังคับในท้องที่ใด และจะใช้บังคับกับรถแท็กซี่ทุกประเภทหรือบางประเภทโดยมีเงื่อนไขอย่างใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

ในท้องที่ใดที่มิได้มีพระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่งใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถแท็กซี่ในท้องที่นั้นเรียกเก็บค่าโดยสารเกินราคาที่ตกลงกันไว้กับคนโดยสาร และคนโดยสารต้องชำระค่าโดยสารตามที่ตกลงไว้นั้น

บทบัญญัติในวรรคสองให้ใช้บังคับแก่กรณีของรถแท็กซี่ประเภทที่มิได้กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่งด้วย

มาตรา ๙๙ ในขณะขับรถ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถแท็กซี่

(๑) สูบบุหรี่ เปิดวิทยุ หรือกระทำด้วยประการใด ๆ ในลักษณะที่ก่อความรำคาญให้แก่คนโดยสาร

(๒) ยื่นมือ แขน หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกนอกรถ เว้นแต่เป็นการกระทำเพื่อให้สัญญาณตามมาตรา ๓๗

(๓) จับคันบังคับรถด้วยมือเพียงข้างเดียว เว้นแต่มีเหตุจำเป็น

(๔) ใช้เสียงสัญญาณเมื่อเข้าไปในบริเวณโรงพยาบาล สถานที่ทำงาน หรือสถานศึกษา

(๕) ใช้เสียงสัญญาณแตรเพื่อเร่งรถอื่น

(๖) แซงหรือตัดหน้ารถอื่นในลักษณะฉวัดเฉวียนเป็นที่น่าหวาดเกรงว่าจะเกิดอันตราย

(๗) ขับรถเข้าในบริเวณบ้านของผู้อื่น

(๘) รับคนโดยสารภายในบริเวณที่เจ้าพนักงานจราจรได้กำหนดเครื่องหมายจราจรห้ามรับคนโดยสาร

(๙) กล่าววาจาไม่สุภาพ เสียดสี ดูหมิ่น ก้าวร้าว หรือแสดงกริยาในลักษณะดังกล่าวต่อคนโดยสารหรือผู้อื่น

มาตรา ๑๐๐ ผู้ขับขี่รถแท็กซี่ต้องพาคนโดยสารไปยังสถานที่ที่ว่าจ้างตามเส้นทางที่สั้นที่สุดหรือเส้นทางที่ไม่อ้อมเกินควร และต้องส่งคนโดยสาร ณ สถานที่ตามที่ตกลงกันไว้

ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถแท็กซี่พาคนโดยสารไปทอดทิ้งระหว่างทางไม่ว่าด้วยประการใด ๆ

มาตรา ๑๐๑ ผู้ขับขี่รถแท็กซี่ต้องแต่งกายและมีเครื่องหมายเย็บติดหรือปักไว้ที่เครื่องแต่งกาย

ลักษณะเครื่องแต่งกายและเครื่องหมายให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

ความในวรรคหนึ่งให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่ประกาศของอธิบดีใช้บังคับ

มาตรา ๑๐๒ เมื่อรัฐมนตรีเห็นสมควร ให้ผู้ประกอบการรับจ้างบรรทุกคนโดยสารโดยใช้รถแท็กซี่ในท้องที่ใดต้องจอดพักรถ ณ สถานที่ที่ใดเป็นการเฉพาะก็ให้กระทำได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

ในพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว ให้ระบุท้องที่ และวิธีการเกี่ยวกับการจัดให้มีที่จอดพักรถด้วย

ลักษณะ ๑๓
คนเดินเท้า

มาตรา ๑๐๓ ทางใดที่มีทางเท้าหรือไหล่ทางอยู่ข้างทางเดินรถ ให้คนเดินเท้าเดินบนทางเท้าหรือไหล่ทาง ถ้าทางนั้นไม่มีทางเท้าอยู่ข้างทางเดินรถให้เดินริมทางด้านขวาของตน

มาตรา ๑๐๔ ภายในระยะไม่เกินหนึ่งร้อยเมตรนับจากทางข้าม ห้ามมิให้คนเดินเท้าข้ามทางนอกทางข้าม

มาตรา ๑๐๕ คนเดินเท้าซึ่งประสงค์จะข้ามทางเดินรถในทางข้ามที่มีไฟสัญญาณจราจรควบคุมคนเดินเท้า ให้ปฏิบัติตามไฟสัญญาณจราจรที่ปรากฏต่อหน้าดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อมีสัญญาณจราจรไฟสีแดง ไม่ว่าจะมีรูปหรือข้อความเป็นการห้ามมิให้คนเดินเท้าข้ามทางเดินรถด้วยหรือไม่ก็ตาม ให้คนเดินเท้าหยุดรออยู่บนทางเท้า บนเกาะแบ่งทางเดินรถหรือในเขตปลอดภัย เว้นแต่ทางใดที่ไม่มีทางเท้า ให้หยุดรอบนไหล่ทางหรือขอบทาง

(๒) เมื่อมีสัญญาณจราจรไฟสีเขียว ไม่ว่าจะมีรูปหรือข้อความเป็นการอนุญาตให้คนเดินเท้าข้ามทางเดินรถด้วยหรือไม่ก็ตาม ให้คนเดินเท้าข้ามทางเดินรถได้

(๓) เมื่อมีสัญญาณจราจรไฟสีเขียวกระพริบทางด้านใดของทาง ให้คนเดินเท้าที่ยังมิได้ข้ามทางเดินรถหยุดรอบนทางเท้า บนเกาะแบ่งทางเดินรถหรือในเขตปลอดภัย แต่ถ้ากำลังข้ามทางเดินรถ ให้ข้ามทางเดินรถโดยเร็ว

มาตรา ๑๐๖ คนเดินเท้าซึ่งประสงค์จะข้ามทางเดินรถในทางข้ามหรือทางร่วมทางแยกที่มีสัญญาณจราจรควบคุมการใช้ทางให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อมีสัญญาณจราจรไฟสีแดงให้รถหยุดทางด้านใดของทาง ให้คนเดินเท้าข้ามทางเดินรถตามที่รถหยุดนั้น และต้องข้ามทางเดินรถภายในทางข้าม

(๒) เมื่อมีสัญญาณจราจรไฟสีเขียวให้รถผ่านทางด้านใดของทาง ห้ามมิให้คนเดินเท้าข้ามทางเดินรถด้านนั้น

(๓) เมื่อมีสัญญาณจราจรไฟสีเหลืองอำพันหรือไฟสีเขียวกระพริบทางด้านใดของทาง ให้คนเดินเท้าที่ยังมิได้ข้ามทางเดินรถหยุดรอบนทางเท้าบนเกาะแบ่งทางเดินรถ หรือในเขตปลอดภัย แต่ถ้ากำลังข้ามทางเดินรถอยู่ในทางข้าม ให้ข้ามทางเดินรถโดยเร็ว

มาตรา ๑๐๗ คนเดินเท้าซึ่งประสงค์จะข้ามทางเดินรถในทางที่มีพนักงานเจ้าหน้าที่แสดงสัญญาณจราจรให้ปรากฏไม่ว่าจะเป็นสัญญาณด้วยมือและแขน หรือเสียงสัญญาณนกหวีด ให้ปฏิบัติตามมาตรา ๑๐๖ โดยอนุโลม

มาตรา ๑๐๘ ห้ามมิให้ผู้ใดเดินแถว เดินเป็นขบวนแห่ หรือเดินเป็นขบวนใด ๆ ในลักษณะที่เป็นการกีดขวางการจราจร เว้นแต่

(๑) เป็นแถวทหารหรือตำรวจ ที่มีผู้ควบคุมตามระเบียบแบบแผน

(๒) แถวหรือขบวนแห่หรือขบวนใด ๆ ที่เจ้าพนักงานจราจรได้อนุญาตและปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานจราจรกำหนด

มาตรา ๑๐๙ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำด้วยประการใด ๆ บนทางเท้าหรือทางใด ๆ ซึ่งจัดไว้สำหรับคนเดินเท้าในลักษณะที่เป็นการกีดขวางผู้อื่นโดยไม่มีเหตุอันสมควร

มาตรา ๑๑๐ ห้ามมิให้ผู้ใดซื้อ ขาย แจกจ่าย หรือเรี่ยไรในทางเดินรถหรือออกไปกลางทางโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือเป็นการกีดขวางการจราจร

ลักษณะ ๑๔
สัตว์และสิ่งของในทาง

มาตรา ๑๑๑ ห้ามมิให้ผู้ใดขี่ จูง ไล่ต้อน หรือปล่อยสัตว์ไปบนทางในลักษณะที่เป็นการกีดขวางการจราจร และไม่มีผู้ควบคุมเพียงพอ

มาตรา ๑๑๒ การขี่ จูง หรือไล่ต้อนสัตว์ไปบนทาง ให้ผู้ขี่หรือควบคุมสัตว์ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ว่าด้วยรถโดยอนุโลม

มาตรา ๑๑๓ เจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจออกคำสั่งห้ามขี่ จูง ไล่ต้อน หรือปล่อยสัตว์ไปบนทางใด ๆ เมื่อพิจารณาเห็นว่าการขี่ จูง ไล่ต้อน หรือปล่อยสัตว์ดังกล่าวจะกีดขวางการจราจรหรือจะก่อให้เกิดความสกปรกบนทาง

มาตรา ๑๑๔ ห้ามมิให้ผู้ใดวาง ตั้ง ยื่น หรือแขวนสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือกระทำด้วยประการใด ๆ ในลักษณะที่เป็นการกีดขวางการจราจร เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานจราจร แต่เจ้าพนักงานจราจรจะอนุญาตได้ต่อเมื่อมีเหตุอันจำเป็นและเป็นการชั่วคราวเท่านั้น

ผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัติในวรรคหนึ่ง นอกจากจะมีความผิดตามมาตรา ๑๔๘ แล้ว เจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจสั่งให้ผู้ฝ่าฝืนรื้อถอนหรือเคลื่อนย้ายสิ่งกีดขวางดังกล่าวได้ ถ้าไม่ยอมรื้อถอนหรือเคลื่อนย้าย ให้เจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจรื้อถอนหรือเคลื่อนย้ายได้

มาตรา ๑๑๕ ห้ามมิให้ผู้ใดแบก หาม ลาก หรือนำสิ่งของไปบนทางในลักษณะที่เป็นการกีดขวางการจราจร

ลักษณะ ๑๕
รถม้า เกวียนและเลื่อน

มาตรา ๑๑๖ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถม้าหรือเกวียนหรือเลื่อนที่เทียมด้วยสัตว์จอดรถม้าหรือเกวียนหรือเลื่อนในทางโดยไม่มีผู้ควบคุม เว้นแต่ได้ผูกสัตว์ที่เทียมนั้นไว้ไม่ให้ลากรถม้าหรือเกวียนหรือเลื่อนต่อไปได้

มาตรา ๑๑๗ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถม้าปล่อยสายบังเหียนในเวลาขับรถม้า

มาตรา ๑๑๘ การขับรถม้าหรือเกวียนหรือเลื่อนที่เทียมด้วยสัตว์ ให้ผู้ขับขี่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ว่าด้วยรถโดยอนุโลม

ลักษณะ ๑๖
เขตปลอดภัย

มาตรา ๑๑๙ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถเข้าไปในเขตปลอดภัย เว้นแต่ในกรณีจำเป็นและได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่

ลักษณะ ๑๗
เบ็ดเตล็ด

มาตรา ๑๒๐ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่ขับรถถอยหลังในลักษณะที่ไม่ปลอดภัยหรือเป็นการกีดขวางการจราจร

มาตรา ๑๒๑ ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ต้องนั่งคร่อมบนอานที่จัดไว้สำหรับให้ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์นั่ง ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ได้กำหนดไว้ในใบคู่มือจดทะเบียนให้บรรทุกคนโดยสารได้ คนโดยสารจะต้องนั่งซ้อนท้ายผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ และนั่งบนอานที่จัดไว้สำหรับคนโดยสารหรือนั่งในที่นั่งพ่วงข้าง

มาตรา ๑๒๒[๒๐] ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์และคนโดยสารรถจักรยานยนต์ต้องสวมหมวกที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะเพื่อป้องกันอันตรายในขณะขับขี่และโดยสารรถจักรยานยนต์

ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ตามวรรคหนึ่งขับขี่รถจักรยานยนต์ในขณะที่คนโดยสารรถจักรยานยนต์มิได้สวมหมวกที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะเพื่อป้องกันอันตราย

ลักษณะและวิธีการใช้หมวกเพื่อป้องกันอันตรายตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ภิกษุ สามเณร นักพรต นักบวช หรือผู้นับถือลัทธิศาสนาอื่นที่ใช้ผ้าหรือสิ่งอื่นโพกศีรษะตามประเพณีนิยมนั้น หรือบุคคลใดที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๒๓[๒๑] ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถยนต์ยอมให้ผู้อื่นนั่งที่นั่งตอนหน้าแถวเดียวกับที่นั่งผู้ขับขี่รถยนต์เกินสองคน

ผู้ขับขี่รถยนต์ต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะขับขี่รถยนต์ และต้องจัดให้คนโดยสารรถยนต์ ซึ่งนั่งที่นั่งตอนหน้าแถวเดียวกับที่นั่งผู้ขับขี่รถยนต์รัดร่างกายไว้กับที่นั่งด้วยเข็มขัดนิรภัยขณะโดยสารรถยนต์ และคนโดยสารรถยนต์ดังกล่าวต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะโดยสารรถยนต์ด้วย

ประเภทหรือชนิดของรถยนต์ ลักษณะและวิธีการใช้เข็มขัดนิรภัยตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๒๔[๒๒] ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นเหตุให้ผู้ขับขี่มองไม่เห็นทางด้านหน้าหรือด้านข้างของรถได้โดยสะดวกในขณะขับรถ หรือในลักษณะที่เป็นการกีดขวางการควบคุมบังคับรถ

---

[๒๐] มาตรา ๑๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐

[๒๑] มาตรา ๑๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๘

[๒๒] มาตรา ๑๒๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

ห้ามมิให้ผู้ใดเกาะ ห้อยโหน หรือยื่นส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายออกไปนอกตัวถังรถยนต์โดยไม่สมควร หรือนั่งหรือยืนในหรือบนรถยนต์ในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ในขณะที่รถยนต์เคลื่อนที่อยู่ในทางเดินรถ

ห้ามมิให้ผู้ใดขึ้นหรือลงรถโดยสารประจำทาง รถบรรทุกคนโดยสาร รถโรงเรียน หรือรถแท็กซี่ ในขณะที่รถดังกล่าวหยุดเพื่อรอสัญญาณไฟจราจรหรือหยุดเพราะติดการจราจร

ห้ามมิให้ผู้ขับขี่หรือผู้เก็บค่าโดยสาร รถโดยสารประจำทาง รถบรรทุกคนโดยสาร รถโรงเรียน หรือรถแท็กซี่ ยินยอมให้ผู้ใดกระทำการใด ๆ ตามวรรคสองหรือวรรคสาม

มาตรา ๑๒๕ การขับรถผ่านทางแคบระหว่างภูเขาหรือระหว่างเนิน หรือการขับรถในทางเดินรถบนภูเขาหรือบนเนิน ผู้ขับขี่ต้องขับรถให้ชิดขอบทางด้านซ้าย และเมื่อถึงทางโค้งผู้ขับขี่ต้องใช้เสียงสัญญาณเพื่อเตือนรถอื่นที่อาจสวนมา

มาตรา ๑๒๖ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่ใช้เกียร์ว่างหรือเหยียบคลัทช์ในขณะที่ขับรถลงตามทางลาดหรือไหล่เขา

มาตรา ๑๒๗ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่ขับรถ

(๑) ตามหลังรถฉุกเฉินซึ่งกำลังปฏิบัติหน้าที่ในระยะต่ำกว่าห้าสิบเมตร

(๒) ผ่านเข้าไปหรือจอดในบริเวณเขตปฏิบัติการดับเพลิง

(๓) ทับสายสูบดับเพลิงที่ไม่มีเครื่องป้องกันสายสูบในขณะเจ้าหน้าที่ดับเพลิงปฏิบัติการตามหน้าที่ เว้นแต่ได้รับความยินยอมจากเจ้าหน้าที่ดับเพลิงซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในขณะนั้น

มาตรา ๑๒๘ ห้ามมิให้ผู้ใดวาง เท หรือทิ้งเศษแก้ว ตะปู ลวด น้ำมันหล่อลื่น กระป๋องหรือสิ่งอื่นใด หรือกระทำด้วยประการใด ๆ บนทางอันอาจทำให้เกิดอันตรายหรือเสียหายแก่ยานพาหนะหรือบุคคล หรือเป็นการกีดขวางการจราจร

มาตรา ๑๒๙ ผู้ใดรู้ว่ามีสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามมาตรา ๑๒๘ อันอยู่ในความดูแลของตน ตก หก หรือไหลอยู่บนทาง ผู้นั้นต้องจัดการเก็บกวาดของดังกล่าวออกจากทางทันที

มาตรา ๑๓๐ ห้ามมิให้ผู้ใดเผา หรือกระทำด้วยประการใด ๆ ภายในระยะห้าร้อยเมตรจากทางเดินรถ เป็นเหตุให้เกิดควันหรือสิ่งอื่นใดในลักษณะที่อาจทำให้ไม่ปลอดภัยแก่การจราจรในทางเดินรถนั้น

มาตรา ๑๓๑ ผู้ใดเคลื่อนย้ายรถที่ชำรุดหรือหักพังออกจากทาง ผู้นั้นต้องจัดการเก็บสิ่งของที่ตกหล่นอันเนื่องจากความชำรุดหรือหักพังของรถออกจากทางทันที

มาตรา ๑๓๒ ในขณะที่ใช้รถโรงเรียนรับส่งนักเรียน เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่รถโรงเรียนต้องจัดให้มีข้อความ “รถโรงเรียน” ขนาดสูงของตัวอักษรไม่น้อยกว่าสิบห้าเซนติเมตรติดอยู่ด้านหน้าและด้านหลังของรถ

ถ้ารถโรงเรียนมีไฟสัญญาณสีแดงปิดเปิดเป็นระยะติดไว้ด้านหน้าและด้านหลังของรถ เพื่อให้รถที่สวนมาหรือตามหลังเห็นได้โดยชัดเจน เมื่อนำรถนั้นไปใช้ในทางโดยไม่ได้ใช้รับส่งนักเรียน ให้งดใช้ไฟสัญญาณสีแดงและต้องปิดคลุมข้อความว่า “รถโรงเรียน”

มาตรา ๑๓๓ รถที่เข้าขบวนแห่ต่าง ๆ หรือรถที่นำมาใช้เฉพาะเพื่อการโฆษณาสินค้าหรือมหรสพที่แห่หรือโฆษณาไปตามทาง จะต้องรับอนุญาตจากเจ้าพนักงานจราจร เว้นแต่ขบวนแห่หรือการโฆษณานั้นเป็นของทางราชการ

รถที่ใช้โฆษณาสินค้าหรือมหรสพดังกล่าวในวรรคหนึ่ง ถ้าเข้าขบวนแห่ที่รับอนุญาตแล้ว และในการอนุญาตนั้นได้ระบุรถที่ว่านี้ไว้ด้วยแล้ว รถนั้นไม่จำต้องได้รับอนุญาต

มาตรา ๑๓๔[๒๓] ห้ามมิให้ผู้ใดแข่งรถในทาง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานจราจร

ห้ามมิให้ผู้ใดจัด สนับสนุน หรือส่งเสริมให้มีการแข่งรถในทาง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานจราจร

ลักษณะ ๑๘
อำนาจของเจ้าพนักงานจราจรและพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๑๓๕ เพื่อความปลอดภัยหรือความสะดวกในการจราจร เจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจกำหนดให้บริเวณหรือพื้นที่ใดที่เจ้าของที่ดินได้เปิดให้ประชาชนใช้ในการจราจรเป็นทางตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๓๖ ให้อธิบดีมีอำนาจแต่งตั้งผู้ซึ่งมีคุณสมบัติตามที่จะกำหนดและผ่านการอบรมตามหลักสูตรอาสาจราจร เพื่อให้ทำหน้าที่ช่วยเหลือการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่

คุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับการอบรม รายละเอียดเกี่ยวกับการฝึกอบรมหลักสูตรอาสาจราจร และหน้าที่ของอาสาจราจร ตลอดจนเครื่องแบบ เครื่องหมาย ให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๑๓๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายของอาสาจราจรตามพระราชบัญญัตินี้ ให้อาสาจราจรเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๑๓๘ ในกรณีที่มีเหตุฉุกเฉินหรืออุบัติเหตุเกิดขึ้น ทำให้ไม่ปลอดภัย หรือไม่สะดวกในการจราจรในอาณาบริเวณใด เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการได้ตามที่เห็นสมควรและจำเป็นเกี่ยวกับการจราจรในอาณาบริเวณนั้นเพื่อให้เกิดความปลอดภัยหรือความสะดวกในการจราจรดังต่อไปนี้

[๒๓] มาตรา ๑๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

(๑) ห้ามรถทุกชนิดหรือบางชนิดหรือคนเดินเท้าเดินในทางสายใดหรือเฉพาะทางตอนใด

(๒) ห้ามหยุดหรือจอดรถในทางสายใดหรือเฉพาะทางตอนใด

(๓) ห้ามเลี้ยวรถ กลับรถ หรือถอยหลังรถ ในทางสายใดหรือเฉพาะทางตอนใด

(๔) กำหนดทางสายใดหรือเฉพาะทางตอนใดให้รถเดินได้ทางเดียว

ทั้งนี้ ชั่วระยะเวลาเท่าที่จำเป็น

มาตรา ๑๓๙ ในทางสายใดหรือเฉพาะทางตอนใดที่เจ้าพนักงานจราจรเห็นว่าถ้าได้ออกประกาศข้อบังคับหรือระเบียบเกี่ยวกับการจราจรแล้วจะเป็นการปลอดภัย และสะดวกในการจราจร ให้เจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจออกประกาศข้อบังคับ หรือระเบียบดังต่อไปนี้

(๑) ห้ามรถทุกชนิดหรือบางชนิดเดิน

(๒) ห้ามหยุดหรือจอด

(๓) ห้ามเลี้ยวรถ กลับรถ หรือถอยหลังรถ

(๔) กำหนดให้รถเดินได้ทางเดียว

(๕) กำหนดระยะเวลาจอดรถในทางแคบหรือที่คับขัน

(๖) กำหนดอัตราความเร็วของรถในทางภายในอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๗) กำหนดช่องหรือแนวทางเดินรถขึ้นและล่อง

(๘) กำหนดทางเดินรถทางเอกและทางเดินรถทางโท

(๙) กำหนดการจอดรถหรือที่จอดพักรถ

(๑๐) กำหนดระเบียบการใช้ทางหรือช่องเดินรถสำหรับรถบางประเภท

(๑๑) กำหนดระเบียบเกี่ยวกับการใช้รถโรงเรียน

(๑๒) กำหนดระเบียบเกี่ยวกับการบรรทุกคนโดยสารสำหรับรถจักรยาน

(๑๓) ควบคุมขบวนแห่หรือการชุมนุมสาธารณะ

(๑๔) ควบคุมหรือห้ามเลี้ยวรถในทางร่วมทางแยก

(๑๕) ขีดเส้นหรือทำเครื่องหมายจราจรบนผิวทาง หรือติดตั้งสัญญาณจราจร หรือเครื่องหมายจราจร

(๑๖) กำหนดระยะทางตอนใดให้ขับรถล้ำเข้าไปในเส้นกึ่งกลางของทางที่เจ้าพนักงานจราจรกำหนดไว้ได้

(๑๗) กำหนดระเบียบเกี่ยวกับการจอดรถที่ชำรุด หักพัง ตลอดจนรถที่ซ่อมแซมในทาง

(๑๘) กำหนดระเบียบการข้ามทางของคนเดินเท้าบนทางที่ไม่มีทางข้าม

(๑๙) กำหนดการใช้โคมไฟ

(๒๐) กำหนดการใช้เสียงสัญญาณ

(๒๑) กำหนดระเบียบการอนุญาตและการใช้รถที่มีล้อหรือส่วนที่สัมผัสกับผิวทางไม่ใช่ยาง

มาตรา ๑๔๐[๒๔] เมื่อเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่พบว่าผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถนั้น ๆ จะว่ากล่าว ตักเตือนผู้ขับขี่ หรือออกใบสั่งให้ผู้ขับขี่ชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบก็ได้ ในกรณีที่ไม่พบตัวผู้ขับขี่ก็ให้ติดหรือผูกใบสั่งไว้ที่รถที่ผู้ขับขี่เห็นได้ง่าย

สำหรับความผิดที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๕๗/๑ มาตรา ๑๕๙ มาตรา ๑๖๐ มาตรา ๑๖๐ ทวิ และมาตรา ๑๖๐ ตรี ห้ามมิให้ว่ากล่าวตักเตือนหรือทำการเปรียบเทียบ[๒๕]

ในการออกใบสั่งให้ผู้ขับขี่ชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่จะเรียกเก็บใบอนุญาตขับขี่ไว้เป็นการชั่วคราวก็ได้ แต่ต้องออกใบรับแทนใบอนุญาตขับขี่ให้แก่ผู้ขับขี่ไว้ และเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องรีบนำใบอนุญาตขับขี่ที่เรียกเก็บไว้ไปส่งมอบพนักงานสอบสวนภายในแปดชั่วโมง นับแต่เวลาที่ออกใบสั่ง

ใบรับแทนใบอนุญาตขับขี่ที่ออกให้ตามวรรคสาม ให้ใช้แทนใบอนุญาตขับขี่ได้เป็นการชั่วคราวไม่เกินเจ็ดวัน เมื่อเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือพนักงานสอบสวนได้ว่ากล่าวตักเตือนหรือทำการเปรียบเทียบปรับและผู้ขับขี่ได้ชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแล้ว ให้คืนใบอนุญาตขับขี่ทันที

ในกรณีเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบสั่งแต่ไม่พบตัวผู้ขับขี่ ให้สันนิษฐานว่าเจ้าของรถหรือผู้ครอบครองรถเป็นผู้กระทำผิดดังกล่าว เว้นแต่สามารถพิสูจน์ได้ว่าผู้อื่นเป็นผู้ขับขี่

การกำหนดจำนวนค่าปรับตามที่เปรียบเทียบ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด

ใบสั่งและใบรับแทนใบอนุญาตขับขี่ ให้ทำตามแบบที่เจ้าพนักงานจราจรกำหนด

มาตรา ๑๔๑[๒๖] ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถซึ่งได้รับใบสั่งตามมาตรา ๑๔๐ อาจเลือกปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) ชำระค่าปรับตามจำนวนที่ระบุไว้ในใบสั่งหรือตามจำนวนที่พนักงานสอบสวนแจ้งให้ทราบ ณ สถานที่ที่ระบุไว้ในใบสั่งหรือสถานที่ที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ภายในวัน เวลา ที่ระบุไว้ในใบสั่ง

(๒) ชำระค่าปรับตามจำนวนที่ระบุไว้ในใบสั่งโดยการส่งธนาณัติ หรือการส่งตั๋วแลกเงินของธนาคารโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียน สั่งจ่ายให้แก่อธิบดีพร้อมด้วยสำเนาใบสั่งไปยังสถานที่และภายในวัน เวลา ที่ระบุไว้ในใบสั่ง เมื่อผู้ได้รับใบสั่งได้ชำระค่าปรับครบถ้วนถูกต้องแล้ว ให้คดีเป็นอันเลิกกัน และในกรณีที่เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ได้เรียกเก็บใบอนุญาตขับขี่ไว้ ให้เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานสอบสวนรีบจัดส่งใบอนุญาตขับขี่ที่เรียกเก็บไว้คืนให้แก่ผู้ได้รับใบสั่งโดยเร็ว และให้ถือว่าใบรับการส่งธนาณัติ หรือใบรับการส่งตั๋วแลกเงินประกอบกับใบสั่งเป็นใบแทนใบอนุญาตขับขี่ได้เป็นเวลาสิบวัน นับแต่วันที่ส่งธนาณัติ หรือตั๋วแลกเงินดังกล่าว วิธีการชำระค่าปรับ

---

[๒๔] มาตรา ๑๔๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

[๒๕] มาตรา ๑๔๐ วรรคสอง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐

[๒๖] มาตรา ๑๔๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนและวิธีการส่งใบอนุญาตขับขี่คืนให้แก่ผู้ได้รับใบสั่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๑๔๑ ทวิ[๒๗] ในกรณีที่ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถซึ่งได้รับใบสั่งไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๔๑ ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ทราบที่อยู่ของผู้ขับขี่หรือที่อยู่ของเจ้าของรถ ให้พนักงานสอบสวนออกหมายเรียกผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถให้มารายงานตัวที่พนักงานสอบสวน ในกรณีดังกล่าวนี้ ผู้ได้รับหมายเรียกต้องมารายงานตัวตามวัน เวลา และ ณ สถานที่ที่ระบุไว้ในหมายเรียก และให้พนักงานสอบสวนดำเนินการเปรียบเทียบและว่ากล่าวตักเตือนผู้ได้รับหมายเรียกดังกล่าว

(๒) ในกรณีที่ไม่อาจส่งหมายเรียกให้แก่ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถได้ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งเป็นหนังสือไปยังนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์และตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก เพื่อให้นายทะเบียนแจ้งให้ผู้มาติดต่อขอชำระภาษีประจำปีสำหรับรถคันนั้นไปรายงานตัวที่พนักงานสอบสวนตามหมายเรียก ถ้าผู้มาติดต่อขอชำระภาษีประจำปีเป็นเพียงตัวแทนของเจ้าของรถ ให้ผู้มาติดต่อแจ้งให้เจ้าของรถทราบเพื่อไปรายงานตัวที่พนักงานสอบสวนตามหมายเรียก ในกรณีดังกล่าวนี้ ให้นายทะเบียนงดรับชำระภาษีประจำปีสำหรับรถคันนั้นไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าจะได้รับแจ้งจากพนักงานสอบสวนว่าได้มีการปฏิบัติตามหมายเรียกนั้นแล้ว การงดรับชำระภาษีประจำปีไม่เป็นเหตุให้ผู้นั้นไม่ต้องชำระเงินเพิ่มตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์หรือกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๔๒[๒๘] เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถในเมื่อ

(๑) รถนั้นมีสภาพไม่ถูกต้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖

(๒) เห็นว่าผู้ขับขี่หรือบุคคลใดในรถนั้นได้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถนั้น ๆ

ในกรณีที่เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าผู้ขับขี่ฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ดังกล่าวว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะขับ หรือเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่[๒๙]

ในกรณีที่ผู้ขับขี่ตามวรรคสองไม่ยอมให้ทดสอบ ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้ดำเนินการทดสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแห่งกรณีเพื่อให้การทดสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว และเมื่อผู้นั้นยอมให้ทดสอบแล้ว หากผลการทดสอบปรากฏว่าไม่ได้ฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที[๓๐]

---

[๒๗] มาตรา ๑๔๑ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

[๒๘] มาตรา ๑๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

[๒๙] มาตรา ๑๔๒ วรรคสอง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

[๓๐] มาตรา ๑๔๒ วรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

การทดสอบตามมาตรานี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง[๓๑]

มาตรา ๑๔๓ ถ้าปรากฏว่าผู้ขับขี่นำรถที่มีสภาพไม่ถูกต้องตามมาตรา ๖ ไปใช้ในทาง นอกจากจะต้องรับโทษตามบทบัญญัตินั้น ๆ แล้ว เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ซ่อมหรือแก้ไขรถให้ถูกต้อง

มาตรา ๑๔๓ ทวิ[๓๒] เจ้าพนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถเพื่อทำการตรวจสอบในเมื่อรถนั้นมีสภาพไม่ถูกต้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐ ทวิ และมีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้ระงับการใช้รถนั้นเป็นการชั่วคราว และให้เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ซ่อมหรือแก้ไขรถให้ถูกต้อง

มาตรา ๑๔๔[๓๓] เมื่อเจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ได้ซ่อมหรือแก้ไขรถถูกต้องตามคำสั่งเจ้าพนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการ ซึ่งสั่งตามมาตรา ๑๔๓ หรือมาตรา ๑๔๓ ทวิ แล้ว ให้นำรถไปให้เจ้าพนักงานจราจรหรือผู้ที่อธิบดีแต่งตั้งให้มีอำนาจตรวจรถตรวจรับรอง เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่จะนำรถออกใช้ในทางได้เมื่อได้รับใบตรวจรับรอง

การตรวจรับรองรถตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๔๕ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้นอกจากความผิดที่กำหนดโทษไว้ในมาตรา ๑๕๗/๑ มาตรา ๑๕๙ มาตรา ๑๖๐ มาตรา ๑๖๐ ทวิ และมาตรา ๑๖๐ ตรี ให้พนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจทำการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีอำนาจเปรียบเทียบหรือว่ากล่าวตักเตือนได้[๓๔]

ในกรณีที่ผู้ขับขี่ได้ขับรถชนหรือโดนคนเดินเท้าที่ข้ามทางนอกทางข้ามและอยู่ในระหว่างทางข้ามกับเครื่องหมายจราจรแสดงเขตทางข้าม หรือที่ข้ามทางนอกทางข้ามโดยลอด ข้าม หรือผ่านสิ่งปิดกั้น หรือแผงปิดกั้นที่เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่นำมาวางหรือตั้งอยู่บนทางเท้าหรือกลางถนน เมื่อพนักงานสอบสวนมีเหตุผลอันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ ซึ่งเป็นผู้ต้องหาได้ใช้ความระมัดระวังตามความในมาตรา ๓๒ แล้ว ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจปล่อยตัวผู้ต้องหาไปชั่วคราวโดยไม่มีประกันได้ เมื่อผู้ต้องหาหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องร้องขอ

มาตรา ๑๔๖ เงินค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ที่ได้รับในกรุงเทพมหานครหรือในจังหวัดใด หรือในท้องถิ่นที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนด ให้แบ่งให้แก่กรุงเทพมหานครหรือ

---

[๓๑] มาตรา ๑๔๒ วรรคสี่ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

[๓๒] มาตรา ๑๔๓ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

[๓๓] มาตรา ๑๔๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

[๓๔] มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐

เทศบาลในจังหวัดนั้นเพื่อใช้ในการดำเนินการเกี่ยวกับการจราจร ในอัตราร้อยละห้าสิบของจำนวนเงินค่าปรับ หรือให้ตกเป็นของท้องถิ่นที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนดทั้งหมด

ลักษณะ ๑๙
บทกำหนดโทษ

มาตรา ๑๔๗ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๒ มาตรา ๑๐๓ มาตรา ๑๐๔ มาตรา ๑๐๕ มาตรา ๑๐๖ มาตรา ๑๑๕ มาตรา ๑๑๖ มาตรา ๑๑๗ มาตรา ๑๓๑ หรือมาตรา ๑๓๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๑๔๘[๓๕] ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๖ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๐ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๔ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๒ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๘ มาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๓ วรรคสอง มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ มาตรา ๘๗ มาตรา ๘๘ มาตรา ๙๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๙๗ มาตรา ๑๐๑ มาตรา ๑๐๗ มาตรา ๑๐๘ มาตรา ๑๐๙ มาตรา ๑๑๐ มาตรา ๑๑๑ มาตรา ๑๑๒ มาตรา ๑๑๔ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๑๘ มาตรา ๑๑๙ มาตรา ๑๒๐ มาตรา ๑๒๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม มาตรา ๑๒๓ มาตรา ๑๒๔ มาตรา ๑๒๖ มาตรา ๑๒๙ หรือมาตรา ๑๓๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

ถ้าผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์กระทำความผิดตามมาตรา ๑๒๒ วรรคสอง ผู้กระทำต้องระวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง

มาตรา ๑๔๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๙๘ วรรคสองหรือวรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๕๐ ผู้ใด

(๑) ไม่ปฏิบัติตามระเบียบหรือประกาศที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๘ วรรคสอง หรือมาตรา ๑๔ วรรคสอง

(๒) ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๑๓ วรรคสอง

(๓) ไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๘

(๔) ขัดคำสั่งเจ้าพนักงานจราจรซึ่งสั่งตามมาตรา ๑๑๓ หรือ

(๕) ขัดคำสั่งเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๑๔๐ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

[๓๕] มาตรา ๑๔๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๑๕๑ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๙ มาตรา ๕๒ มาตรา ๖๑ หรือมาตรา ๖๖ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองร้อยบาทถึงห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๕๒[๓๖] ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗ มาตรา ๑๐ ทวิ มาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๖ มาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ (๑) มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๖ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๓ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม มาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๘๕ มาตรา ๘๖ มาตรา ๘๙ วรรคหนึ่ง มาตรา ๙๐ มาตรา ๙๑ มาตรา ๙๒ มาตรา ๙๓ มาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง มาตรา ๙๕ มาตรา ๙๙ มาตรา ๑๒๗ มาตรา ๑๒๘ หรือมาตรา ๑๓๐ หรือไม่ปฏิบัติตามประกาศที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๑๕ วรรคสอง หรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๗๗ วรรคสอง หรือมาตรา ๙๖ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๑๕๓ ผู้ประกอบการรับจ้างบรรทุกคนโดยสารโดยใช้รถแท็กซี่ผู้ใดไม่จอดรถ ณ สถานที่ที่กำหนดตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามมาตรา ๑๐๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๑๕๔[๓๗] ผู้ใด

(๑) ฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๓๘ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๑๔๒ วรรคหนึ่ง

(๒) ฝ่าฝืนคำสั่ง ข้อบังคับ หรือระเบียบของเจ้าพนักงานจราจรตามมาตรา ๑๓๙

(๓) ฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๔๒ วรรคสอง หรือ

(๔) ฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการตามมาตรา ๑๔๓ ทวิ

ถ้าไม่เป็นความผิดที่กำหนดโทษไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษปรับครั้งละไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๑๕๕ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๔๑ โดยไม่มีเหตุอันสมควร ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๑๕๖[๓๘] ผู้ใดนำรถที่เจ้าพนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการได้สั่งให้เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ซ่อมหรือแก้ไขตามมาตรา ๑๔๓ หรือมาตรา ๑๔๓ ทวิ ไปใช้ในทางโดยยังมิได้รับใบตรวจรับรองตามมาตรา ๑๔๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และปรับรายวันอีกวันละห้าร้อยบาทจนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง

---

[๓๖] มาตรา ๑๕๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

[๓๗] มาตรา ๑๕๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

[๓๘] มาตรา ๑๕๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๑๕๗[๓๙] ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๓ (๓) (๔) (๖) (๗) หรือ (๙) มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๓ มาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง หรือ มาตรา ๑๒๕ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สี่ร้อยบาทถึงหนึ่งพันบาท

มาตรา ๑๕๗/๑[๔๐] ผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการที่ให้มีการตรวจสอบผู้ขับขี่ตามมาตรา ๔๓ ทวิ หรือฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ตรวจการที่ให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ตามมาตรา ๔๓ ตรี ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

ผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ ทวิ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษหรือกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทอีกหนึ่งในสาม และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหนึ่งปี หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงหกปี และปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสองหมื่นบาท และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าสองปี หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

มาตรา ๑๕๘ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ หรือ มาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๗ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๕๙[๔๑] ผู้ขับขี่ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๕๙ วรรคหนึ่ง หรือขัดขวางเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มิให้เคลื่อนย้ายรถ หรือมิให้ใช้เครื่องมือบังคับรถมิให้เคลื่อนย้ายตามมาตรา ๕๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งเครื่องมือบังคับรถมิให้เคลื่อนย้าย หรือเคลื่อนย้ายรถที่เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ใช้เครื่องมือบังคับมิ

---

[๓๙] มาตรา ๑๕๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๑

[๔๐] มาตรา ๑๕๗/๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐

[๔๑] มาตรา ๑๕๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

ให้เคลื่อนย้ายตามมาตรา ๕๙ วรรคสอง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานสอบสวน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๖๐[๔๒] ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗๘ เป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับอันตรายสาหัส หรือตาย ผู้ไม่ปฏิบัติตามต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ (๑) (๕) หรือ (๘) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ[๔๓]

มาตรา ๑๖๐ ทวิ[๔๔] ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๓๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

มาตรา ๑๖๐ ตรี[๔๕] ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ (๒) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหนึ่งปี หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงหกปี และปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสองหมื่นบาท และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าสองปี หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

มาตรา ๑๖๑[๔๖] ในกรณีที่ผู้ขับขี่ผู้ใดได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ผู้บัญชาการตำรวจภูธร ผู้บังคับการตำรวจจราจร ผู้บังคับการตำรวจทาง

---

[๔๒] มาตรา ๑๖๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

[๔๓] มาตรา ๑๖๐ วรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐

[๔๔] มาตรา ๑๖๐ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

[๔๕] มาตรา ๑๖๐ ตรี เพิ่มโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐

[๔๖] มาตรา ๑๖๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

หลวง หรือผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวมีอำนาจสั่งยึดใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดครั้งละไม่เกินหกสิบวัน

ผู้สั่งยึดใบอนุญาตขับขี่ตามวรรคหนึ่งอาจบันทึกการยึดและคะแนนไว้ด้านหลังใบอนุญาตขับขี่ที่ถูกยึด และดำเนินการอบรม ทดสอบผู้ขับขี่ที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่สองครั้งภายในหนึ่งปี รวมทั้งสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ที่เสียคะแนนมากของผู้ขับขี่นั้นมีกำหนดครั้งละไม่เกินเก้าสิบวัน

การดำเนินการบันทึกคะแนน อบรม ทดสอบผู้ขับขี่ที่กระทำผิด และการพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ ให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้ขับขี่ซึ่งถูกสั่งยึดใบอนุญาตขับขี่ตามวรรคหนึ่ง หรือถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ตามวรรคสอง มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่ออธิบดีภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ถูกสั่งยึดหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่

ให้อธิบดีวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคสี่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำอุทธรณ์ ถ้าไม่ได้วินิจฉัยชี้ขาดภายในเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าอธิบดีวินิจฉัยไม่ให้ยึดใบอนุญาตขับขี่ หรือไม่พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ตามคำอุทธรณ์ของผู้ขับขี่

คำวินิจฉัยของอธิบดีให้เป็นที่สุด

มาตรา ๑๖๒[๔๗] ในคดีที่ผู้ขับขี่ต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถนั้น ๆ นอกจากจะได้รับโทษสำหรับการกระทำดังกล่าวแล้ว ถ้าศาลเห็นว่าหากให้ผู้นั้นขับรถต่อไปอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ให้ศาลมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นได้

ในกรณีที่ศาลเห็นว่า พฤติกรรมของผู้กระทำผิดตามวรรคหนึ่งยังอยู่ในวิสัยที่จะแก้ไขฟื้นฟูได้ ศาลอาจมีคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นและให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ภายใต้เงื่อนไขและระยะเวลาที่ศาลกำหนด โดยให้อยู่ในความดูแลของพนักงานคุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หน่วยงานของรัฐ หรือองค์การซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการบริการสังคม การกุศลสาธารณะ หรือสาธารณประโยชน์ที่ยินยอมรับดูแลด้วยก็ได้ และถ้าความปรากฏในภายหลังว่าผู้กระทำผิดดังกล่าวไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ให้ศาลมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นตามวรรคหนึ่ง

ผู้ใดขับขี่รถในระหว่างที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ตามคำสั่งของศาล ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีและปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท

มาตรา ๑๖๓ คดีที่มีผู้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอันเกี่ยวกับทางหลวงหรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถนั้น ๆ ถ้าการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามนั้นก่อให้เกิดความเสียหายแก่สัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจรที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำหรือติดตั้งไว้ เมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องผู้กระทำความผิด ให้พนักงานอัยการเรียกราคาหรือค่าเสียหายสำหรับสัญญาณจราจรหรือเครื่องหมายจราจรดังกล่าวด้วย

---

[๔๗] มาตรา ๑๖๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์
นายกรัฐมนตรี

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากการคมนาคมและขนส่งทางบกได้เจริญก้าวหน้าขยายตัวไปทั่วประเทศและเชื่อมโยงไปยังประเทศใกล้เคียง และจำนวนยานพาหนะในท้องถนนและทางหลวงได้ทวีจำนวนขึ้นเป็นลำดับ ประกอบกับประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาว่าด้วยการจราจรทางถนนและพิธีสารว่าด้วยเครื่องหมายและสัญญาณตามถนน สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบกซึ่งได้ใช้บังคับมากว่าสี่สิบปี ให้เหมาะสมกับสภาพการจราจรและจำนวนยานพาหนะที่เพิ่มขึ้น และเพื่อความปลอดภัยแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒[๔๘]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ บางมาตรามีลักษณะไม่เหมาะสมและบกพร่อง ขัดต่อการปฏิบัติในบางท้องที่ จึงเห็นสมควรที่จะตราพระราชบัญญัติเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมฉบับนี้ขึ้น

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๙[๔๙]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน มีบทบัญญัติห้ามรถบรรทุกและรถบรรทุกคนโดยสารแล่นในช่องทางเดินรถด้านขวามือ ข้อห้ามนี้รวมถึงรถบรรทุกเล็กที่มีน้ำหนักรถไม่เกินหนึ่งพันหกร้อยกิโลกรัมด้วย แต่รถดังกล่าวมิใช่รถที่มีความเร็วช้าหรือใช้ความเร็วต่ำ จึงไม่จำเป็นต้องบังคับให้ขับรถในช่องทางเดินรถด้านซ้ายสุด การบังคับเช่นนี้ทำให้ผู้ใช้รถดังกล่าวไม่ได้รับความเป็นธรรม สมควรให้รถบรรทุกเล็กที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันหกร้อยกิโลกรัม สามารถใช้ทางเดินรถขวามือได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

ประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๙ เรื่อง การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบก ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔[๕๐]

---

[๔๘] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๖/ตอนที่ ๒๑๑/ฉบับพิเศษ หน้า ๑/๑๙ ธันวาคม ๒๕๒๒

[๔๙] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๓/ตอนที่ ๑๘๐/ฉบับพิเศษ หน้า ๑/๑๗ ตุลาคม ๒๕๒๙

[๕๐] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๘/ตอนที่ ๓๗/ฉบับพิเศษ หน้า ๓๒/๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔

โดยที่คณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติได้พิจารณาเห็นว่า ในปัจจุบันกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบกได้บัญญัติให้อำนาจเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเคลื่อนย้ายรถที่จอดหรือหยุดโดยฝ่าฝืนกฎหมายได้ แต่ยังไม่เป็นการเพียงพอที่จะให้เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย สมควรเพิ่มมาตรการให้เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเคลื่อนย้ายหรือไม่ให้เคลื่อนย้ายรถ รวมทั้งค่าดูแลรักษานั้นด้วย

ข้อ ๒ ประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕[๕๑]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว บทบัญญัติบางประการแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อให้เกิดความสะดวกและความปลอดภัยในการจราจร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๘[๕๒]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๔ ในกรณีของรถยนต์ที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้ขับขี่รถยนต์และคนโดยสารรถยนต์นั้น ได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ เป็นเวลาสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ในปัจจุบัน อุบัติเหตุจากการจราจรทางบกมีผลต่อการพัฒนาประเทศโดยตรงและมีแนวโน้มที่จะเพิ่มจำนวนสูงขึ้นเป็นอันมาก สมควรกำหนดมาตรการเพื่อสร้างความปลอดภัยและลดความรุนแรงของอันตรายที่อาจเกิดขึ้นแก่ผู้

[๕๑] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๙/ตอนที่ ๓๙/หน้า ๔๔/๖ เมษายน ๒๕๓๕

[๕๒] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๒/ตอนที่ ๔๒ ก/หน้า ๑/๖ ตุลาคม ๒๕๓๘

ขับขี่รถยนต์และคนโดยสารรถยนต์ โดยกำหนดให้ผู้ขับขี่รถยนต์ต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะขับขี่รถยนต์ และต้องจัดให้คนโดยสารรถยนต์ ซึ่งนั่งที่นั่งตอนหน้าแถวเดียวกับที่นั่งผู้ขับขี่รถยนต์รัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะโดยสารรถยนต์ และคนโดยสารรถยนต์ดังกล่าวต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะโดยสารรถยนต์ด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒[๕๓]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ในปัจจุบันอุบัติเหตุร้ายแรงที่เกิดขึ้นบนท้องถนนอันเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตและทรัพย์สินของบุคคลต่าง ๆ นั้น มีสาเหตุส่วนหนึ่งเนื่องมาจากผู้ขับขี่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทกลุ่มแอมเฟตามีนในขณะขับรถ แม้จะได้มีการจับกุมปราบปรามและป้องกันมิให้ผู้ขับขี่เสพหรือเมาสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวในขณะขับรถแล้วก็ตาม แต่ก็ปรากฏว่ายังมีผู้ขับขี่ที่ฝ่าฝืนอยู่อีก สมควรกำหนดให้ผู้ตรวจการตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกและผู้ตรวจการตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์มีอำนาจดำเนินการเกี่ยวกับการทดสอบหรือการตรวจสอบของมึนเมาหรือสารเสพติดดังกล่าวในผู้ขับขี่ได้เช่นเดียวกับเจ้าพนักงานจราจรและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบกเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของเจ้าพนักงานดังกล่าวและปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ และผู้ตรวจการให้สามารถดำเนินการทดสอบหรือตรวจสอบตลอดจนจับกุมปราบปรามผู้ขับขี่ซึ่งเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทกลุ่มแอมเฟตามีนในขณะขับรถให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้เกิดความปลอดภัยในท้องถนนมากยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐[๕๔]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓ ให้แก้ไขคำว่า “รถยนตร์” “รถจักรยานยนตร์” และ “เครื่องยนตร์” ในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นคำว่า “รถยนต์” “รถจักรยานยนต์” และ “เครื่องยนต์” ทุกแห่ง

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ในปัจจุบันการโดยสารรถจักรยานยนต์เป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย และจำนวนอุบัติเหตุอันเนื่องจากรถจักรยานยนต์ได้เพิ่ม

---

[๕๓] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖/ตอนที่ ๒๐ ก/หน้า ๑๓/๒๕ มีนาคม ๒๕๔๒

[๕๔] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔/ตอนที่ ๑๐๑ ก/หน้า ๑/๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๐

มากขึ้น ประกอบกับการเกิดอุบัติเหตุทางถนนอันเนื่องมาจากการขับรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น หรือเสพยาเสพติดให้โทษ หรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทได้เพิ่มสูงขึ้นด้วย สมควรกำหนดให้คนโดยสารรถจักรยานยนต์ต้องสวมหมวกที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะเพื่อป้องกันอันตราย และกำหนดให้ความผิดของผู้ขับขี่ที่ได้ขับรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น เป็นความผิดที่ไม่อาจว่ากล่าวตักเตือนหรือทำการเปรียบเทียบได้ รวมทั้งปรับปรุงบทกำหนดโทษสำหรับความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น หรือเสพยาเสพติดให้โทษหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ตลอดจนปรับปรุงประเภทของรถที่ใช้บรรทุกคน สัตว์ หรือสิ่งของให้ครอบคลุมถึงการบรรทุกของรถทุกประเภทด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๑[๕๕]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปัจจุบัน ผู้ขับขี่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในขณะขับรถ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุทางถนนและก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคล สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อกำหนดห้ามผู้ขับขี่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในขณะขับรถ เว้นแต่ในกรณีการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่โดยใช้อุปกรณ์เสริมสำหรับการสนทนา โดยผู้ขับขี่ไม่ต้องถือหรือจับโทรศัพท์เคลื่อนที่นั้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

กมลฤทัย/ปรับปรุง
๔ เมษายน ๒๕๕๖
สุพิชชา/ตรวจ
๑๘ เมษายน ๒๕๕๖

[๕๕] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕/ตอนที่ ๓๑ ก/หน้า ๑/๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

หน้า ๑๑
เล่ม ๑๒๐ ตอนพิเศษ ๕๖ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๖

ประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบ และเสียงสัญญาณ

อาศัยอำนาจตามความในข้อกำหนดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดเงื่อนไขในการใช้ไฟสัญญาณวับวาบ เสียงสัญญาณไซเรน หรือเสียงสัญญาณอย่างอื่น และเครื่องหมายแสดงลักษณะของรถฉุกเฉิน ฉบับลงวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจึงออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิก

๑.๑ ประกาศกรมตำรวจ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตติดตั้งใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ ฉบับลงวันที่ ๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๖

๑.๒ ประกาศกรมตำรวจ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตติดตั้งใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

ข้อ ๒ รถยนต์และรถจักรยานยนต์ในราชการทหารหรือตำรวจ รถดับเพลิง รถพยาบาล และรถยนต์ของทางราชการอื่น หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ

๒.๑ เป็นรถที่ใช้ปฏิบัติภารกิจด้านการถวายความปลอดภัย, การรักษาความปลอดภัย, การป้องกันปราบปรามอาชญากรรม, การจราจร, การปฏิบัติงานในทางเพื่อการบริการสาธารณะ ซึ่งหน่วยงานนั้นๆ มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนด

๒.๒ การขออนุญาต

ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่นหนังสือร้องขอต่อผู้บังคับการกองบังคับการตำรวจจราจร ในจังหวัดอื่น ให้ยื่นหนังสือร้องขอต่อผู้บังคับการ ตำรวจภูธรจังหวัด พิจารณามีความเห็นเสนอผู้มีอำนาจอนุญาต โดยมีหลักฐานดังนี้

๒.๒.๑ คำร้องขออนุญาตของหัวหน้าส่วนราชการ

๒.๒.๒ สำเนาภาพถ่ายใบคู่มือการจดทะเบียนรถ ๑ ฉบับ

ข้อ ๓ รถดับเพลิงของเอกชน

๓.๑ สถานภาพของหน่วยงาน

๓.๑.๑ ต้องมีสถานภาพเป็นนิติบุคคล ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อกิจการบรรเทาสาธารณภัย สำหรับในกรุงเทพมหานคร ต้องเป็นสมาชิกของสมาคมอาสาสมัครบรรเทาสาธารณภัยแห่งประเทศไทยด้วย

๓.๑.๒ ต้องมีระเบียบ ข้อบังคับ และต้องมีคณะกรรมการบริหารและสมาชิก ซึ่งผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรบรรเทาสาธารณภัย หลักสูตรการป้องกันและระงับอัคคีภัยจากกองบังคับการตำรวจดับเพลิงแล้ว ไม่น้อยกว่า ๕๐ คน

๓.๑.๓ ต้องมีสถานที่ทำการหรือสำนักงาน สถานที่จอดรถ สถานที่เก็บรถ ตลอดจนสถานที่ติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิงเพื่อกิจการบรรเทาสาธารณภัยเป็นของตนเอง หากเป็นสาธารณสถานหรือสถานที่ของผู้อื่น ต้องมีหนังสืออนุญาตจากเจ้าของสถานที่มาแสดงด้วย

๓.๒ ลักษณะรถและอุปกรณ์ประจำรถ

๓.๒.๑ เป็นรถดับเพลิงมาตรฐาน จะมีถังน้ำในตัวหรือไม่ก็ได้ หรือเป็นรถกระบะบรรทุกเปิดท้ายซึ่งมีเครื่องสูบน้ำดับเพลิงชนิดหาบหามประจำรถ

๓.๒.๒ สีของรถต้องเป็นสีแดงตลอดทั้งคัน

๓.๒.๓ อุปกรณ์ดับเพลิงประจำรถ อย่างน้อยจะต้องมี

๓.๒.๓.๑ สายสูบหรือสายส่งน้ำ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒.๕ นิ้ว ๑๕ เส้น

๓.๒.๓.๒ ท่อดูด ๑ ท่อ

๓.๒.๓.๓ หัวฉีดธรรมดาและชนิดปรับเป็นฝอยอย่างละ ๑ หัว

๓.๒.๓.๔ ข้อต่อทางแยก ๒ ทาง ๑ หัว

๓.๒.๓.๕ เครื่องมือเปิดประปาหัวแดง ๑ อัน

๓.๒.๓.๖ ขวาน ชะแลง และตาขอด้ามไม้ขนาดยาว ๑ ชุด

๓.๒.๓.๗ เครื่องดับเพลิงเคมีขนาดไม่น้อยกว่า ๑๐ ปอนด์ ชนิดดับไฟประเภท เอ.บี.ซี. ได้ จำนวน ๔ เครื่อง

๓.๒.๓.๘ บันไดดับเพลิง ๑ อัน

๓.๒.๔ รถและอุปกรณ์ต้องมีสภาพใช้การได้ดี

๓.๓ การขออนุญาต

ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่นหนังสือร้องขอต่อผู้บังคับการกองบังคับการตำรวจจราจร ในจังหวัดอื่น ให้ยื่นหนังสือร้องขอต่อผู้บังคับการ ตำรวจภูธรจังหวัด โดยมีหลักฐานดังนี้

๓.๓.๑ คำร้องขออนุญาตของนิติบุคคล ๑ ชุด

๓.๓.๒ สำเนาภาพถ่ายการจดทะเบียนนิติบุคคล ๑ ชุด

๓.๓.๓ สำเนาภาพถ่ายระเบียบข้อบังคับของนิติบุคคล ๑ ชุด

๓.๓.๔ รายชื่อกรรมการบริหารและสมาชิกของนิติบุคคล ๑ ชุด

๓.๓.๕ สำเนาภาพถ่ายใบคู่มือการจดทะเบียนรถ ๑ ชุด

๓.๓.๖ ภาพถ่ายสี ด้านหน้า ด้านข้างทั้งสองข้าง และด้านหลังของรถ หากเป็นรถกระบะบรรทุกเปิดท้ายต้องให้เห็นอุปกรณ์ดับเพลิงภายในรถ ขนาด ๕ × ๖ นิ้ว ๑ ชุด

๓.๓.๗ บัญชีอุปกรณ์ดับเพลิงประจำรถพร้อมภาพถ่ายอุปกรณ์อย่างละ ๑ ชุด

๓.๔ ให้ผู้บังคับการ กองบังคับการตำรวจจราจร หรือผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด ดำเนินการส่งเรื่องและรถไปให้กองบังคับการตำรวจดับเพลิงหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แล้วแต่กรณี ตรวจสภาพก่อนแล้วจึงให้รวบรวมหลักฐานพร้อมมีความเห็นเสนอผู้มีอำนาจอนุญาต

๓.๕ ข้อปฏิบัติการใช้รถ

ผู้ขับขี่รถต้องเป็นสมาชิกของนิติบุคคลผู้รับอนุญาต และต้องแต่งเครื่องแบบอาสาสมัครบรรเทาสาธารณภัยขณะปฏิบัติหน้าที่

ข้อ ๔ รถพยาบาลของเอกชน

๔.๑ สถานภาพของหน่วยงาน

ต้องมีสถานภาพเป็นโรงพยาบาล หรือสถานพยาบาลแผนปัจจุบันที่มีเตียงรับผู้ป่วยไว้ค้างคืน หรือสถานพยาบาลประจำโรงงานที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

๔.๒ ลักษณะรถและอุปกรณ์ประจำรถ

๔.๒.๑ เป็นรถตู้หรือรถที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ขนาดมาตรฐานรถพยาบาลสีขาวตลอดทั้งคัน

๔.๒.๒ ภายในรถมีกระจกปิดกั้นระหว่างห้องคนขับกับห้องผู้ป่วย และมีเครื่องระบายอากาศระบบไฟฟ้าบนหลังคา

๔.๒.๓ มีอุปกรณ์รักษาพยาบาลและเครื่องช่วยชีวิตฉุกเฉินดังนี้

๔.๒.๓.๑ อุปกรณ์ประจำรถภายในห้องผู้ป่วย

๔.๒.๓.๑.๑ เปลนอนสำหรับผู้ป่วย ขนาดมาตรฐาน

๔.๒.๓.๑.๒ ชุดให้อ๊อกซิเจน สามารถใช้รักษาผู้ป่วยติดต่อกันได้นานไม่น้อยกว่า ๑ ชั่วโมง

๔.๒.๓.๑.๓ ชุดเครื่องดูดเสมหะ ระบบไฟฟ้า

๔.๒.๓.๑.๔ เก้าอี้สำหรับพยาบาล

๔.๒.๓.๑.๕ ตู้เก็บเวชภัณฑ์และเครื่องมือแพทย์

๔.๒.๓.๑.๖ อุปกรณ์แขวนขวดน้ำเกลือ

๔.๒.๓.๒ อุปกรณ์ช่วยชีวิตฉุกเฉินและเวชภัณฑ์ (CPR KIT)

๔.๒.๓.๒.๑ เครื่องวัดแรงดันโลหิต (SPHYGMOMANOMETER)

๔.๒.๓.๒.๒ เครื่องฟังหน้าอก (STETHOSCOPE)

๔.๒.๓.๒.๓ เครื่องช่วยหายใจและผายปอด (PORTABLE RESPIRATOR OR AMBU BAG)

๔.๒.๓.๒.๔ เครื่องตรวจส่องภายในหลอดเสียงและท่อหลอดลม (LARYNGOSCOPE AND ENDOTRACHEAL TUBE)

๔.๒.๓.๒.๕ ชุดผ่าตัดเล็ก (MINOR SUR GICAL SET)

๔.๒.๓.๒.๖ เวชภัณฑ์และยาฉุกเฉิน

รถพยาบาลและอุปกรณ์ ต้องอยู่ในสภาพใช้การได้ดีและให้ความปลอดภัย

๔.๓ การขออนุญาต

ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่นหนังสือร้องขอต่อผู้บังคับการกองบังคับการตำรวจจราจร ในจังหวัดอื่น ให้ยื่นหนังสือร้องขอต่อผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด พร้อมหลักฐานดังนี้

๔.๓.๑ คำร้องขออนุญาตของนิติบุคคล

๔.๓.๒ สำเนาภาพถ่ายการจดทะเบียนนิติบุคคล ๑ ฉบับ

๔.๓.๓ สำเนาภาพถ่ายใบอนุญาตตั้งสถานพยาบาล (แผนปัจจุบัน) ๑ ฉบับ

๔.๓.๔ สำเนาภาพถ่ายใบอนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาล (แผนปัจจุบัน) ๑ ฉบับ

๔.๓.๕ สำเนาภาพถ่ายใบคู่มือการจดทะเบียนรถ ๑ ฉบับ

๔.๓.๖ ภาพถ่ายสีด้านหน้า ด้านข้างทั้งสองข้าง ด้านหลังของรถและอุปกรณ์การแพทย์ ภายในรถขนาด ๕ × ๖ นิ้ว ๑ ชุด

๔.๓.๗ บัญชีอุปกรณ์ประจำรถตามข้อ ๔.๒ จำนวน ๑ ชุด

๔.๔ ให้ผู้บังคับการ กองบังคับการตำรวจจราจร หรือผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด ดำเนินการส่งเรื่องและรถไปให้แพทย์ของโรงพยาบาลตำรวจหรือแพทย์ของโรงพยาบาลประจำจังหวัด แล้วแต่กรณี ตรวจสภาพก่อนแล้วจึงให้รวบรวมหลักฐานพร้อมมีความเห็นเสนอผู้มีอำนาจอนุญาต

ข้อ ๕ รถอื่นของเอกชน

๕.๑ สถานภาพของหน่วยงาน

ต้องมีสถานภาพเป็นนิติบุคคลและมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในกิจการดังนี้

๕.๑.๑ นำส่งเครื่องอุปโภคบริโภคช่วยเหลือบุคคลซึ่งประสบเคราะห์กรรม กรณีอุบัติภัย หรือกิจการสาธารณประโยชน์ หรือกิจการสาธารณูปโภคอันเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วน หรือ

๕.๑.๒ การปฏิบัติงานในทางเพื่อความปลอดภัยของสาธารณชนอันเป็นกิจการสาธารณประโยชน์หรือใช้เป็นรถโรงเรียน

๕.๒ ลักษณะรถและอุปกรณ์ประจำรถไม่จำกัด แต่ต้องมีสภาพใช้การได้ดีและต้องเป็นไปตามความเหมาะสมของวัตถุประสงค์ในการใช้

๕.๓ การขออนุญาต

ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่นหนังสือร้องขอต่อผู้บังคับการกองบังคับการตำรวจจราจร ในจังหวัดอื่น ให้ยื่นหนังสือร้องขอต่อผู้บังคับการ ตำรวจภูธรจังหวัด โดยมีหลักฐานดังนี้

๕.๓.๑ คำร้องขออนุญาตของนิติบุคคล ๑ ชุด

๕.๓.๒ สำเนาภาพถ่ายการจดทะเบียนนิติบุคคล ๑ ชุด

๕.๓.๓ สำเนาภาพถ่ายใบคู่มือการจดทะเบียนรถ ๑ ชุด

๕.๓.๔ ภาพถ่ายสี ด้านหน้า ด้านข้างทั้งสองข้าง และด้านหลังของรถขนาด ๕ × ๖ นิ้ว ๑ ชุด

๕.๔ ให้ผู้บังคับการ กองบังคับการตำรวจจราจร หรือผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด แล้วแต่กรณี ดำเนินการจัดให้มีการตรวจสภาพรถก่อนแล้วจึงให้รวบรวมหลักฐานพร้อมมีความเห็นเสนอผู้มีอำนาจอนุญาต

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

พลตำรวจเอก สันต์ ศรุตานนท์

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

คำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ที่ 280 / 2546

เรื่อง มอบอำนาจการอนุญาตให้รถฉุกเฉิน รถในราชการทหารหรือตำรวจหรือรถอื่น ใช้ไฟสัญญาณวับวาบหรือใช้เสียงสัญญาณไซเรนหรือเสียงสัญญาณอื่นได้

****

เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน ความรวดเร็วในการปฏิบัติราชการ และเป็นการกระจายอำนาจของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ในเรื่องการพิจารณาอนุญาตให้รถฉุกเฉิน รถในราชการทหารหรือตำรวจหรือรถอื่น ใช้ไฟสัญญาณวับวาบหรือใช้เสียงสัญญาณไซเรนหรือเสียงสัญญาณอื่น ตามมาตรา 13 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 ให้เป็นไปโดยมีประสิทธิภาพ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 38(7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จึงมอบอำนาจในการพิจารณาอนุญาตให้รถฉุกเฉิน รถในราชการทหารหรือตำรวจหรือรถอื่น ใช้ไฟสัญญาณวับวาบหรือใช้เสียงสัญญาณไซเรนหรือเสียงสัญญาณอื่น ตามมาตรา 13 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ดังนี้

1 ในเขตกรุงเทพมหานคร มอบอำนาจให้ ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล

2. ในจังหวัดอื่น มอบอำนาจให้ ผู้ว่าราชการจังหวัด

ทั้งนี้ ให้ผู้รับมอบอำนาจถือปฏิบัติตามข้อกำหนดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยการกำหนดเงื่อนไขในการใช้ไฟสัญญาณวับวาบ เสียงสัญญาณไซเรน หรือเสียงสัญญาณอย่างอื่น และเครื่องหมายแสดงลักษณะของรถฉุกเฉิน และประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตใช้ไฟสัญญาณวับวาบและเสียงสัญญาณ ที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติได้ประกาศกำหนดไว้

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 6 พฤษภาคม พ.ศ.2546

พลตำรวจเอก

(สันต์ ศรุตานนท์)

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

ระเบียบกรมการขนส่งทางบก

ว่าด้วยการกำหนดสีและลักษณะของรถ
ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์
พ.ศ. ๒๕๔๙

ตามที่ กรมการขนส่งทางบกได้มีหนังสือที่ คค ๐๓๑๐/ว ๒๕ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๓๑ เรื่อง การกำหนดสีและลักษณะของรถในการดำเนินการตรวจสภาพรถ ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ไว้แล้ว นั้น

โดยที่ปัจจุบันการกำหนดสีและลักษณะของรถเป็นการกำหนดตามแบบตัวอย่างที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะการกำหนดลักษณะของรถ มิได้จำแนกรายละเอียดไว้อย่างชัดเจน ก่อให้เกิดปัญหาลักษณะของรถไม่ตรงกันกับข้อเท็จจริงและลักษณะการใช้งานของประชาชน ดังนั้น เพื่อให้การกำหนดสีและลักษณะของรถ ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ เป็นไปตามสภาพของการใช้รถและการตรวจสภาพรถที่จะขอจดทะเบียนเกิดความเรียบร้อย เหมาะสม และเป็นไปในแนวทางเดียวกัน สมควรปรับปรุงการกำหนดสีและลักษณะของรถเสียใหม่ ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น กรมการขนส่งทางบกจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกรมการขนส่งทางบก ว่าด้วยการกำหนดสีและลักษณะของรถตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๔๙”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกหนังสือกรมการขนส่งทางบก ที่ คค ๐๓๑๐/ว ๒๕ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ เรื่อง การกำหนดสีและลักษณะของรถในการดำเนินการตรวจสภาพรถ ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

ข้อ ๓ ระเบียบนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นต้นไป

ข้อ ๔ บรรดาระเบียบ ประกาศ ข้อบังคับ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่มีไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือขัดแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๕ การกำหนดสีของรถ ให้เจ้าหน้าที่ตรวจสภาพรถกำหนดสีที่เป็นสีหลัก โดยไม่คำนึงถึงความเข้มของสีที่แตกต่างกัน ตามตัวอย่างที่กำหนดในภาคผนวก ก แนบท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๖ การกำหนดลักษณะรถ ให้เจ้าหน้าที่ตรวจสภาพรถกำหนดลักษณะตามรูปพรรณของรถแต่ละประเภท ตามตัวอย่างที่กำหนดในภาคผนวก ข แนบท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๗ สำหรับรถที่จดทะเบียนไว้ก่อนวันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ หากมีการกำหนดสีหรือลักษณะของรถแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้ เมื่อเจ้าของรถมาดำเนินการทางทะเบียน ในกรณีที่ต้องตรวจสอบหรือตรวจสภาพรถ ให้เจ้าหน้าที่ตรวจสภาพรถบันทึกสีหรือลักษณะของรถ ให้เป็นไปตามระเบียบนี้ และให้นายทะเบียนแก้ไขรายการในใบคู่มือจดทะเบียนรถและรายการจดทะเบียน โดยไม่ต้องจัดเก็บค่าธรรมเนียมคำขอและค่าธรรมเนียมแก้ไขรายการแต่ประการใด

ข้อ ๘ ให้รองอธิบดี (ฝ่ายปฏิบัติการ) กรมการขนส่งทางบก รักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๙
ปิยะพันธ์ จัมปาสุต
อธิบดีกรมการขนส่งทางบก

ภาคผนวก ก

สีแดง	หมายความรวมถึง	สีแดงเลือดหมู สีแดงเลือดนก สีแดงบานเย็น สีแดงทับทิม
สีน้ำเงิน	หมายความรวมถึง	สีน้ำเงินเข้ม สีคราม สีกรมท่า
สีเหลือง	หมายความรวมถึง	สีเหลืองอ่อน สีเหลืองทอง สีครีมออกเหลือง
สีขาว	หมายความรวมถึง	สีขาวงาช้าง สีครีมออกขาว
สีดำ	หมายความรวมถึง	สีดำออกเทา
สีม่วง	หมายความรวมถึง	สีม่วงอ่อน สีม่วงเข้ม สีม่วงเปลือกมังคุด
สีเขียว	หมายความรวมถึง	สีเขียวใบไม้ สีเขียวอ่อน สีเขียวเข้ม สีเขียวขี้ม้า
สีส้ม	หมายความรวมถึง	สีแสด สีอิฐ สีปูนแห้ง
สีน้ำตาล	หมายความรวมถึง	สีน้ำตาลอ่อน สีน้ำตาลไหม้ สีน้ำตาลเข้ม สีแชล็ค
สีชมพู	หมายความรวมถึง	สีชมพูอ่อน สีชมพูเข้ม
สีฟ้า	หมายความรวมถึง	สีฟ้าอ่อน สีฟ้าเข้ม
สีเทา	หมายความรวมถึง	สีเทาอ่อน สีเทาออกดำ สีบรอนซ์เงิน สีตะกั่วตัด

ภาคผนวก ข

1. รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกิน 7 คน (รย.1)

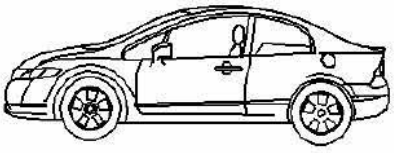

1.1 เก๋งตอนเดียว

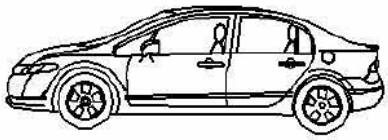

1.2 เก๋งสองตอน

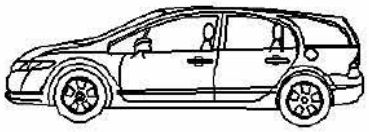

1.3 เก๋งสองตอนแวน

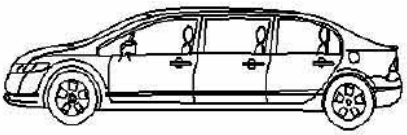

1.4 เก๋งสามตอน

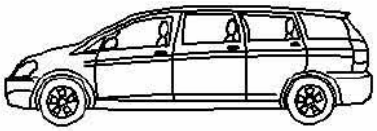

1.5 เก๋งสามตอนแวน

1.6 นั่งสองตอน

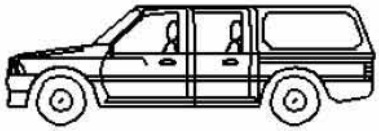

1.7 นั่งสองตอนแวน

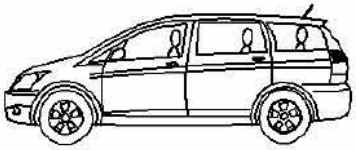

1.8 นั่งสามตอน

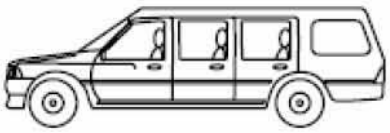

1.9 นั่งสามตอนแวน

1.10 นั่งสองแถว

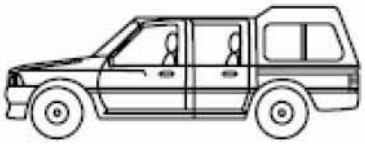

1.11 นั่งสองตอนสองแถว

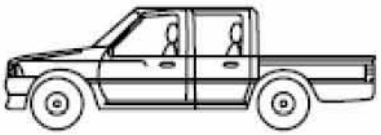

1.12 นั่งสองตอนท้ายบรรทุก

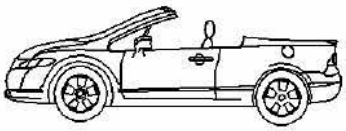

1.13 ประทุนตอนเดียว

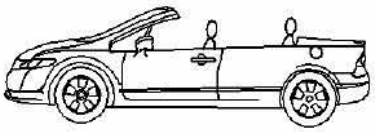

1.14 ประทุนสองตอน

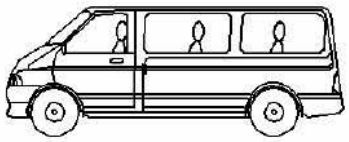

1.15 ตู้นั่งสามตอน

1.16 รถเฉพาะกิจ

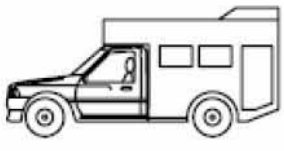

รถเฉพาะกิจ (มอเตอร์โฮม)

รถ เฉพาะกิจ (ถ่ายทอดสัญญาณ)

รถเฉพาะกิจ (พยาบาล)

1.17 รถลักษณะอื่น

2. รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกิน 7 คน (รย.2)

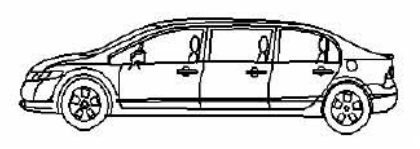

2.1 เก๋งสามตอน

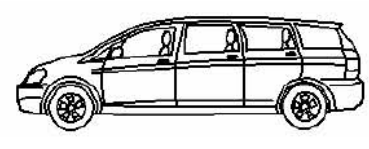

2.2 เก๋งสามตอนแวน

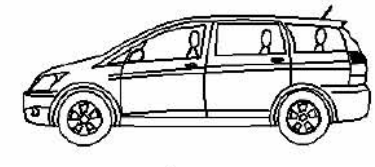

2.3 นั่งสามตอน

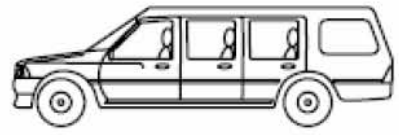

2.4 นั่งสามตอนแวน

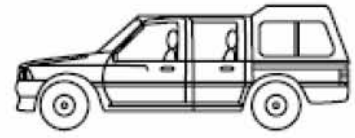

2.5 นั่งสองตอนสองแถว

2.6 นั่งสองแถว

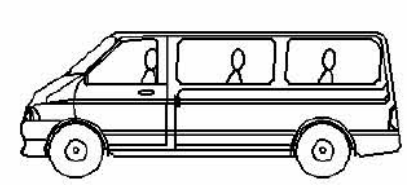

2.7 ตู้นั่งสามตอน

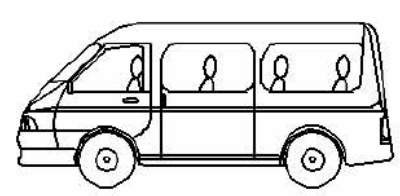

2.8 ตู้นั่งสี่ตอน

2.9 รถเฉพาะกิจ

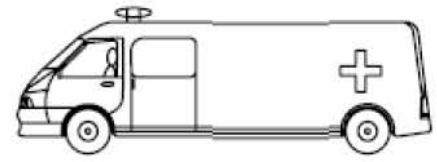

รถเฉพาะกิจ (ตู้พยาบาล)

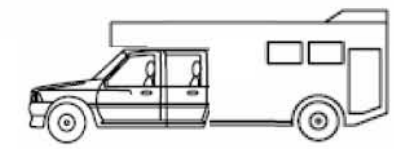

รถเฉพาะกิจ (มอเตอร์โฮม)

2.10 รถลักษณะอื่น

3. รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล (รย. 3)

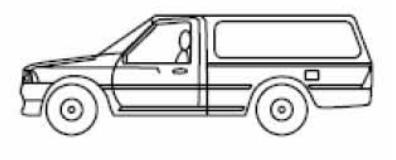

3.1 เก๋งทึบบรรทุก

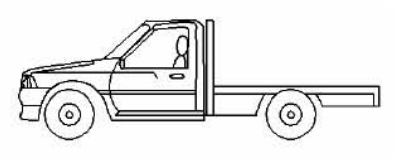

3.2 กระบะบรรทุกพื้นเรียบ

3.3 กระบะบรรทุก (ไม่มีหลังคา)

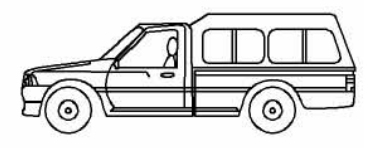

3.4 กระบะบรรทุก (มีหลังคา)

3.5 กระบะบรรทุก (เสริมกระบะข้าง)

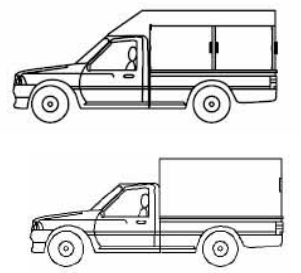

3.6 กระบะบรรทุก
(มีหลังคาฝาปิดด้านข้าง-ท้าย)

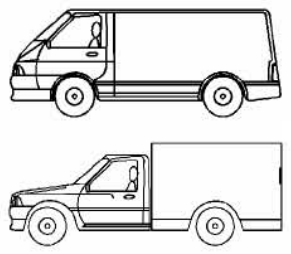

3.7 ตู้บรรทุก

3.8 รถดับเพลิง

3.9 รถเฉพาะกิจ

รถเฉพาะกิจ (ขยะมูลฝอย)

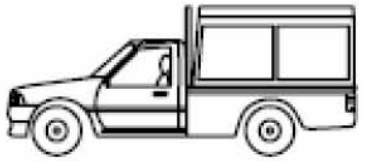

รถเฉพาะกิจ (ขยะมูลฝอย)

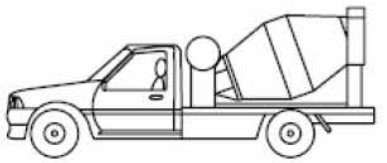

รถเฉพาะกิจ (คอนกรีต)

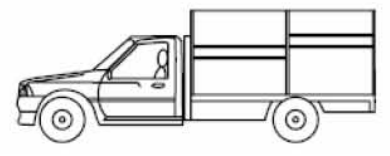

รถเฉพาะกิจ (น้ำอัดลม)

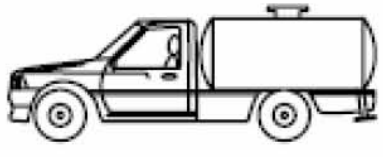

รถเฉพาะกิจ (น้ำ)

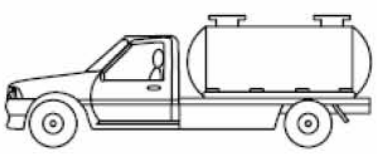

รถเฉพาะกิจ (ซีเมนต์ผง)

3.10 รถลักษณะอื่น

4. รถยนต์สามล้อส่วนบุคคล (รย.4)

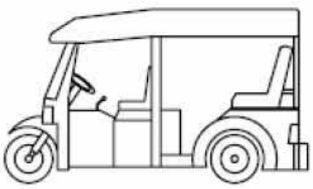

4.1 ประทุนสองตอน

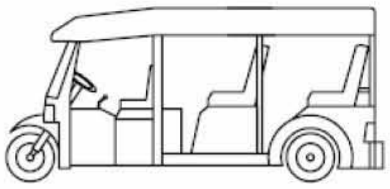

4.2 ประทุนสามตอน

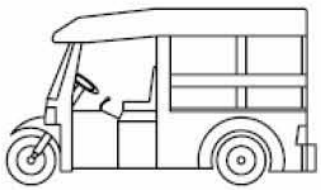

4.3 ประทุนสองแถว

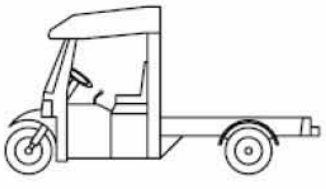

4.4 กระบะบรรทุกพื้นเรียบ

4.5 กระบะบรรทุก (ไม่มีหลังคา)

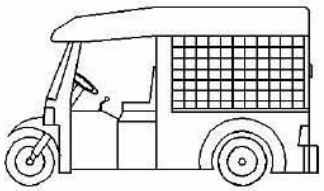

4.6 กระบะบรรทุก (มีหลังคา)

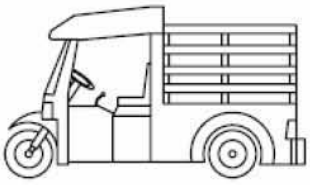

4.7 กระบะบรรทุก (เสริมกระบะข้าง)

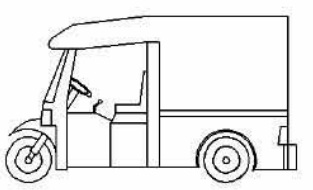

4.8 กระบะบรรทุก (มีหลังคาปิดด้านข้าง-ท้าย)

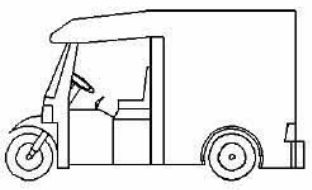

4.9 ตู้บรรทุก

4.10 ลักษณะอื่น

5. รถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด (รย.5)

5.1 เก๋งสองตอน

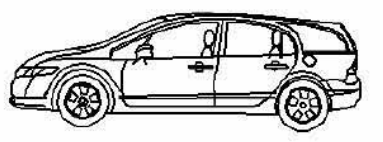

5.2 เก๋งสองตอนแวน

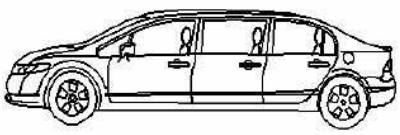

5.3 เก๋งสามตอน

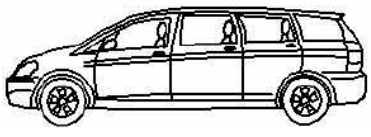

5.4 เก๋งสามตอนแวน

5.5 นั่งสองตอน

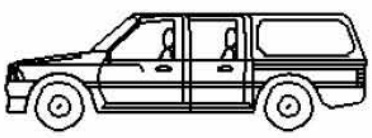

5.6 นั่งสองตอนแวน

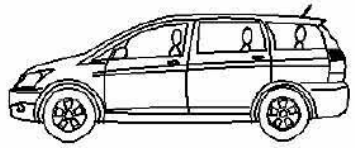

5.7 นั่งสามตอน

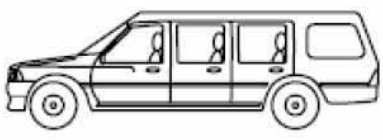

5.8 นั่งสามตอนแวน

6. รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารไม่เกิน 7 คน (รย.6)

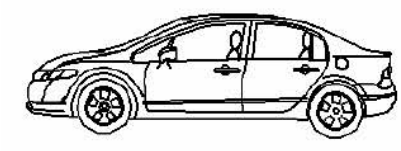

6.1 เก๋งสองตอน

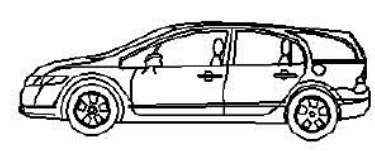

6.2 เก๋งสองตอนแวน

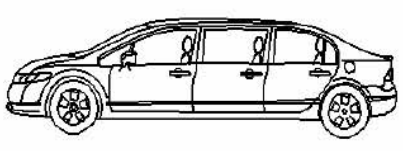

6.3 เก๋งสามตอน

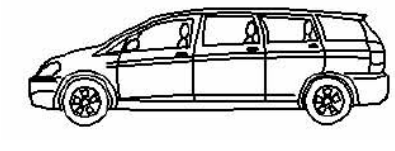

6.4 เก๋งสามตอนแวน

6.5 นั่งสองตอน

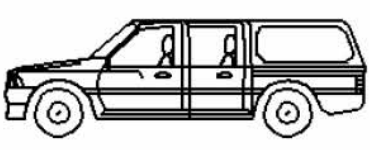

6.6 นั่งสองตอนแวน

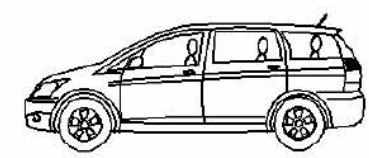

6.7 นั่งสามตอน

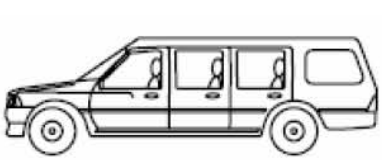

6.8 นั่งสามตอนแวน

7. รถยนต์สี่ล้อเล็กรับจ้าง (รย.7)

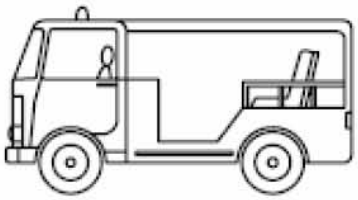

นั่งสองตอน

8. รถยนต์รับจ้างสามล้อ (รย.8)

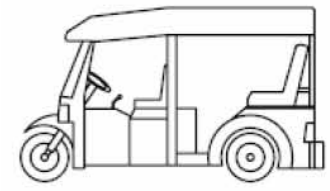

8.1 ประทุนสองตอน

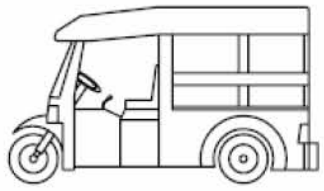

8.2 ประทุนสองแถว

9. รถยนต์บริการธุรกิจ (รย.9)

9.1 เก๋งสองตอน

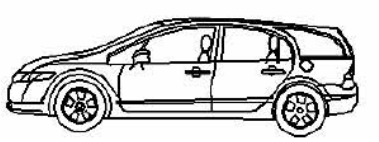

9.2 เก๋งสองตอนแวน

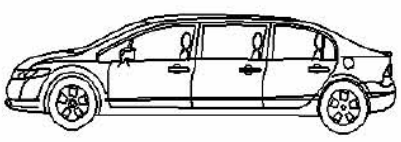

9.3 เก๋งสามตอน

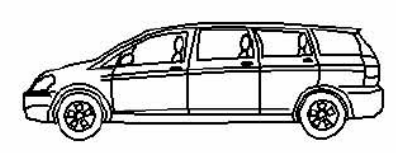

9.4 เก๋งสามตอนแวน

9.5 นั่งสองตอน

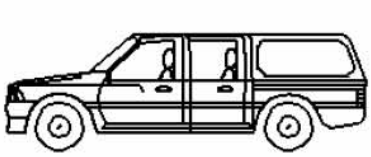

9.6 นั่งสองตอนแวน

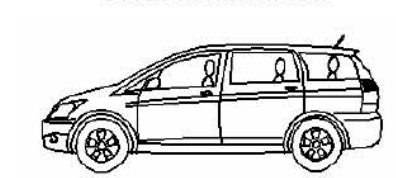

9.7 นั่งสามตอน

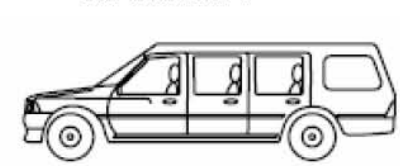

9.8 นั่งสามตอนแวน

10. รถยนต์บริการทัศนาจร (รย.10)

10.1 เก๋งสองตอน

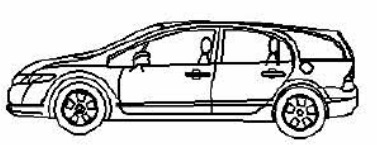

10.2 เก๋งสองตอนแวน

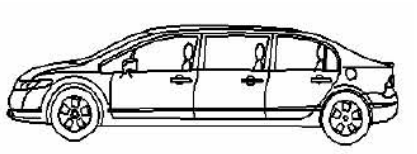

10.3 เก๋งสามตอน

10.4 เก๋งสามตอนแวน

10.5 นั่งสองตอน

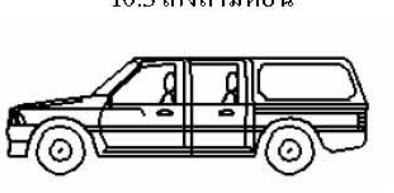

10.6 นั่งสองตอนแวน

10.7 นั่งสามตอน

10.8 นั่งสามตอนแวน

11. รถยนต์บริการให้เช่า (รย. 11)

11.1 เก๋งสองตอน

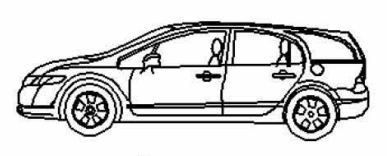

11.2 เก๋งสองตอนแวน

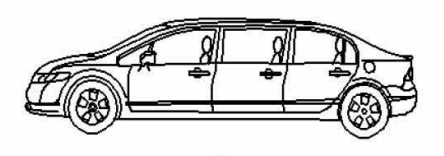

11.3 เก๋งสามตอน

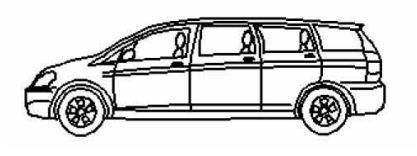

11.4 เก๋งสามตอนแวน

11.5 นั่งสองตอน

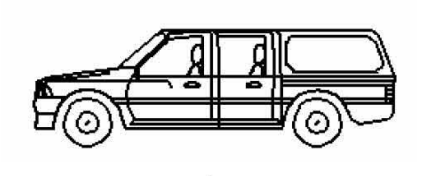

11.6 นั่งสองตอนแวน

11.7 นั่งสามตอน

11.8 นั่งสามตอนแวน

12. รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล (รย.12)

12.1 จักรยานยนต์

12.2 จักรยานยนต์พ่วงข้าง (มีหรือไม่มีหลังคา)

13. รถแทรกเตอร์ (รย.13) กำหนดลักษณะตามการใช้งาน

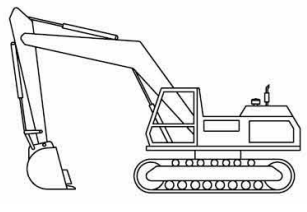

13.1 รถขุดตัก

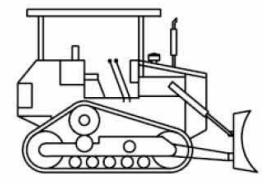

13.2 รถแทรกเตอร์

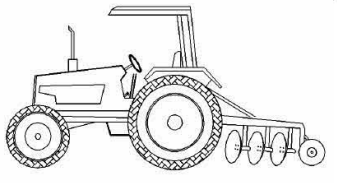

13.3 รถแทรกเตอร์ที่ใช้ในการเกษตร

14. รถบดถนน (รย.14) ไม่ต้องกำหนดลักษณะ

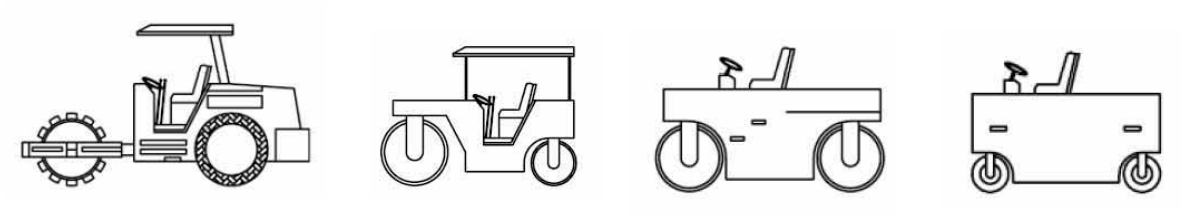

15. รถใช้งานเกษตรกรรม (รย.15) ไม่ต้องกำหนดลักษณะ

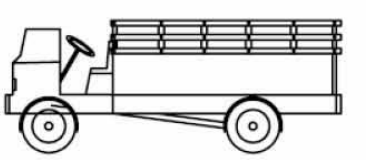

16. รถพ่วง (รย. 16) ไม่ต้องกำหนดลักษณะ

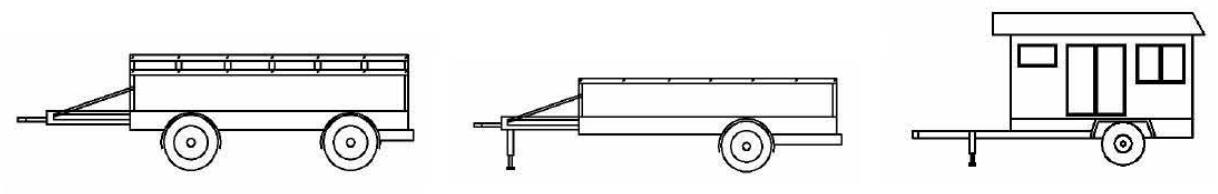

17. รถจักรยานยนต์สาธารณะ (รย. 17) ไม่ต้องกำหนดลักษณะ

กฎกระทรวง

กำหนดขนาด ลักษณะ และสีของแผ่นป้ายทะเบียนรถ
และการแสดงแผ่นป้ายทะเบียนรถและเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปี
พ.ศ. ๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้ยกเลิก

(๑) กฎกระทรวงกำหนดลักษณะ ขนาด และสีของแผ่นป้ายทะเบียนรถ พ.ศ. ๒๕๔๗

(๒) กฎกระทรวงกำหนดลักษณะ ขนาด และสีของแผ่นป้ายทะเบียนรถ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

ข้อ ๓ แผ่นป้ายทะเบียนรถที่นายทะเบียนออกให้ซึ่งมีหมายเลขตรงกับใบคู่มือจดทะเบียนรถให้เป็นรูปสี่เหลี่ยมโดยมีขนาด ลักษณะ และสี ดังต่อไปนี้

(๑) ขนาดและลักษณะ

(ก) แผ่นป้ายทะเบียนรถสำหรับรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์รับจ้างสามล้อ รถยนต์สี่ล้อเล็กรับจ้าง รถยนต์บริการธุรกิจ รถยนต์บริการทัศนาจร รถยนต์บริการให้เช่า รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคน รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล รถยนต์สามล้อส่วนบุคคล รถพ่วง รถบดถนน รถแทรกเตอร์ และรถใช้งานเกษตรกรรม

๑) ให้มีขนาดกว้าง ๑๕ เซนติเมตร ยาว ๓๔ เซนติเมตร ขอบแผ่นป้ายอัดเป็นรอยดุน ในแผ่นป้ายมีเครื่องหมายเป็นตัวอักษร ขส อยู่ภายในวงกลมอัดเป็นรอยดุนที่มุมล่างด้านขวาของแผ่นป้ายที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนด้วยตาเปล่าตามขนาดที่อธิบดีกำหนด

๒) แผ่นป้ายแบ่งออกเป็นสองบรรทัด บรรทัดที่หนึ่งประกอบด้วยตัวอักษรประจำหมวดตัวที่หนึ่ง ตัวอักษรประจำหมวดตัวที่สอง และหมายเลขทะเบียนไม่เกินสี่หลัก บรรทัดที่สองเป็นตัวอักษรแสดงชื่อกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดที่จดทะเบียน เว้นแต่กรณีจดทะเบียนที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ให้ใช้คำว่า เบตง ทั้งนี้ ตัวอักษรให้ใช้ตัวอักษรไทย และหมายเลขทะเบียนให้ใช้ตัวเลขอารบิค และทั้งตัวเลขและตัวอักษรให้อัดเป็นรอยดุน

๓) ในกรณีที่ใช้ตัวอักษรประจำหมวดตัวที่หนึ่งและตัวที่สองจนครบทุกตัวอักษรแล้ว ในบรรทัดที่หนึ่งให้เพิ่มตัวเลขอารบิคตั้งแต่ ๑ ถึง ๙ ตามลำดับ ไว้ด้านหน้าของตัวอักษรประจำหมวดตัวที่หนึ่ง

๔) ตัวเลขและตัวอักษร ให้อัดเป็นรอยดุน ในการนี้ตัวเลขในบรรทัดที่หนึ่งให้สูงไม่น้อยกว่า ๕.๘ เซนติเมตร และกว้างไม่น้อยกว่า ๓.๑ เซนติเมตร ตัวอักษรประจำหมวดในบรรทัดที่หนึ่ง ให้สูงไม่น้อยกว่า ๕.๘ เซนติเมตร และกว้างไม่น้อยกว่า ๓.๘ เซนติเมตร ตัวอักษรในบรรทัดที่สอง ให้สูงไม่น้อยกว่า ๒.๑ เซนติเมตร และกว้างไม่น้อยกว่า ๑.๘ เซนติเมตร ทั้งนี้ เว้นแต่กรณีตัวอักษร ข ง ช ซ ฌ ญ ฎ ฏ ฐ ฒ ณ ป ฝ ฟ ศ ษ ส ฬ ฮ สระ วรรณยุกต์ และหมายเลข ๑ ให้อธิบดีกำหนดความสูงและความกว้างของตัวอักษรหรือตัวเลขดังกล่าว

๕) การใช้ตัวเลขนำหน้าตัวอักษรประจำหมวด ตัวอักษรประจำหมวด และหมายเลขทะเบียน ให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

(ข) แผ่นป้ายทะเบียนรถสำหรับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลและรถจักรยานยนต์สาธารณะ

๑) ให้มีขนาดกว้าง ๑๗.๒๐ เซนติเมตร ยาว ๒๒ เซนติเมตร ขอบแผ่นป้ายอัดเป็นรอยดุน ในแผ่นป้ายมีเครื่องหมายเป็นตัวอักษร ขส อยู่ภายในวงกลมอัดเป็นรอยดุนที่มุมบนด้านขวาของแผ่นป้ายที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนด้วยตาเปล่าตามขนาดที่อธิบดีกำหนด

๒) แผ่นป้ายแบ่งออกเป็นสามบรรทัด บรรทัดที่หนึ่งประกอบด้วยตัวเลขอารบิคตั้งแต่ ๑ ถึง ๙ ตามลำดับ ไว้ด้านหน้าของตัวอักษรประจำหมวดตัวที่หนึ่งและตัวอักษรประจำหมวดตัวที่สอง บรรทัดที่สองเป็นตัวอักษรแสดงชื่อกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดที่จดทะเบียน เว้นแต่กรณีจดทะเบียนที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ให้ใช้คำว่า เบตง บรรทัดที่สามเป็นหมายเลขทะเบียนไม่เกินสี่หลัก ทั้งนี้ ตัวอักษรให้ใช้ตัวอักษรไทย และตัวเลขและหมายเลขทะเบียนให้ใช้ตัวเลขอารบิค และทั้งตัวเลขและตัวอักษรให้อัดเป็นรอยดุน

๓) ตัวเลขและตัวอักษร ในบรรทัดที่หนึ่งและบรรทัดที่สาม ให้สูงไม่น้อยกว่า ๔ เซนติเมตร และกว้างไม่น้อยกว่า ๓ เซนติเมตร ตัวอักษรในบรรทัดที่สอง ให้สูงไม่น้อยกว่า ๒ เซนติเมตร และกว้างไม่น้อยกว่า ๑.๓ เซนติเมตร ทั้งนี้ เว้นแต่กรณีตัวอักษร ข ง ช ซ ฌ ญ ฎ ฏ ฐ ฒ ณ ป ฝ ฟ ศ ษ ส ฬ ฮ สระ วรรณยุกต์ และหมายเลข ๑ ให้อธิบดีกำหนดความสูงและความกว้างของตัวอักษรหรือตัวเลขดังกล่าว

๔) การใช้ตัวเลขนำหน้าตัวอักษรประจำหมวด ตัวอักษรประจำหมวด และหมายเลขทะเบียน ให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

(ค) แผ่นป้ายทะเบียนรถสำหรับรถยนต์ของบุคคลในคณะผู้แทนทางการทูต รถยนต์ของบุคคลในหน่วยงานพิเศษของสถานทูต รถยนต์ของบุคคลในคณะผู้แทนทางกงสุล และรถยนต์ของบุคคลในองค์การระหว่างประเทศหรือทบวงการชำนัญพิเศษแห่งสหประชาชาติซึ่งประจำอยู่ในประเทศไทย

๑) ให้มีขนาดกว้าง ๑๑ เซนติเมตร และยาว ๓๘.๗ เซนติเมตร

๒) แผ่นป้ายแบ่งออกเป็นสามตอน ตอนซ้ายแบ่งออกเป็นสองบรรทัด บรรทัดที่หนึ่งเป็นตัวอักษร สูง ๔ เซนติเมตร บรรทัดที่สองเป็นตัวเลขอารบิค เป็นรหัสแทนชื่อประเทศหรือองค์การระหว่างประเทศหรือทบวงการชำนัญพิเศษแห่งสหประชาชาติซึ่งประจำอยู่ในประเทศไทย สูง ๔ เซนติเมตร ตอนกลางเป็นขีดตามทางยาว กว้าง ๑.๑ เซนติเมตร และยาว ๔ เซนติเมตร เหนือขีดมีเครื่องหมายเป็นตัวอักษร ขส อยู่ภายในวงกลมอัดเป็นรอยดุนที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนด้วยตาเปล่าตามขนาดที่อธิบดีกำหนด ตอนขวาหลังขีดเป็นหมายเลขทะเบียนเป็นตัวเลขอารบิค สูง ๗.๒ เซนติเมตร หมายเลขทะเบียนให้เริ่มตั้งแต่ ๑ ถึง ๙๙๙๙ และทั้งตัวเลข ตัวอักษร และขีดตามทางยาวให้อัดเป็นรอยดุน

๓) การใช้ตัวอักษรในบรรทัดที่หนึ่งของตอนซ้ายของแผ่นป้ายให้เป็นดังต่อไปนี้

ก) รถยนต์ของบุคคลในคณะผู้แทนทางการทูต ให้ใช้อักษร ท

ข) รถยนต์ของบุคคลในหน่วยงานพิเศษของสถานทูต ให้ใช้อักษร พ

ค) รถยนต์ของบุคคลในคณะผู้แทนทางกงสุล ให้ใช้อักษร ก

ง) รถยนต์ของบุคคลในองค์การระหว่างประเทศหรือทบวงการชำนัญพิเศษแห่งสหประชาชาติซึ่งประจำอยู่ในประเทศไทย ให้ใช้อักษร อ

(ง) แผ่นป้ายทะเบียนรถสำหรับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลของบุคคลในคณะผู้แทนทางการทูต บุคคลในหน่วยงานพิเศษของสถานทูต บุคคลในคณะผู้แทนทางกงสุล และบุคคลในองค์การระหว่างประเทศหรือทบวงการชำนัญพิเศษแห่งสหประชาชาติซึ่งประจำอยู่ในประเทศไทย ให้มีลักษณะเช่นเดียวกับแผ่นป้ายทะเบียนรถตาม (ค) เว้นแต่

๑) ให้มีขนาดกว้าง ๙ เซนติเมตร และยาว ๒๗ เซนติเมตร

๒) ตัวอักษรและตัวเลขในตอนซ้ายของแผ่นป้าย ให้สูง ๓.๕ เซนติเมตร และกว้าง ๐.๕ เซนติเมตร หมายเลขทะเบียนในตอนขวาของแผ่นป้าย ให้สูง ๕ เซนติเมตร และกว้าง ๐.๕ เซนติเมตร

(๒) สี

(ก) แผ่นป้ายทะเบียนรถสำหรับรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์รับจ้างสามล้อ และรถยนต์สี่ล้อเล็กรับจ้าง ให้พื้นแผ่นป้ายใช้สีเหลืองสะท้อนแสง โดยให้ตัวเลขนำหน้าตัวอักษรประจำหมวด ตัวอักษรประจำหมวด หมายเลขทะเบียน ตัวอักษรแสดงชื่อกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดที่จดทะเบียน และขอบแผ่นป้ายใช้สีดังต่อไปนี้

๑) รถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัดใช้สีแดง
๒) รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารไม่เกินเจ็ดคนใช้สีดำ
๓) รถยนต์รับจ้างสามล้อใช้สีเขียว
๔) รถยนต์สี่ล้อเล็กรับจ้างใช้สีน้ำเงิน

(ข) แผ่นป้ายทะเบียนรถสำหรับรถยนต์บริการธุรกิจ รถยนต์บริการทัศนาจร และรถยนต์บริการให้เช่า ให้พื้นแผ่นป้ายใช้สีเขียวสะท้อนแสง โดยให้ตัวเลขนำหน้าตัวอักษรประจำหมวด ตัวอักษรประจำหมวด หมายเลขทะเบียน ตัวอักษรแสดงชื่อกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดที่จดทะเบียน และขอบแผ่นป้ายใช้สีขาว

(ค) แผ่นป้ายทะเบียนรถสำหรับรถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคน รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคน รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล และรถยนต์สามล้อส่วนบุคคล ให้พื้นแผ่นป้ายใช้สีขาวสะท้อนแสง โดยให้ตัวเลขนำหน้าตัวอักษรประจำหมวด ตัวอักษรประจำหมวด หมายเลขทะเบียน ตัวอักษรแสดงชื่อกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดที่จดทะเบียน และขอบแผ่นป้ายใช้สีดังต่อไปนี้

๑) รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคนใช้สีดำ
๒) รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคนใช้สีน้ำเงิน
๓) รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลใช้สีเขียว
๔) รถยนต์สามล้อส่วนบุคคลใช้สีแดง

(ง) แผ่นป้ายทะเบียนรถสำหรับรถพ่วง รถบดถนน รถแทรกเตอร์ และรถใช้งานเกษตรกรรม ให้พื้นแผ่นป้ายใช้สีส้มสะท้อนแสง โดยให้ตัวเลขนำหน้าตัวอักษรประจำหมวด ตัวอักษรประจำหมวด หมายเลขทะเบียน ตัวอักษรแสดงชื่อกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดที่จดทะเบียน และขอบแผ่นป้ายใช้สีดำ

(จ) แผ่นป้ายทะเบียนรถสำหรับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล ให้พื้นแผ่นป้ายใช้สีขาวสะท้อนแสง โดยให้ตัวเลขนำหน้าตัวอักษรประจำหมวด ตัวอักษรประจำหมวด หมายเลขทะเบียน ตัวอักษรแสดงชื่อกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดที่จดทะเบียน และขอบแผ่นป้ายใช้สีดำ

(ฉ) แผ่นป้ายทะเบียนรถสำหรับรถจักรยานยนต์สาธารณะ ให้พื้นแผ่นป้ายใช้สีเหลืองสะท้อนแสง โดยให้ตัวเลขนำหน้าตัวอักษรประจำหมวด ตัวอักษรประจำหมวด หมายเลขทะเบียน ตัวอักษรแสดงชื่อกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดที่จดทะเบียน และขอบแผ่นป้ายใช้สีดำ

(ช) แผ่นป้ายทะเบียนรถสำหรับรถยนต์ และรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลของบุคคลในคณะผู้แทนทางการทูต ให้พื้นแผ่นป้ายใช้สีขาวสะท้อนแสง โดยให้ตัวอักษร ตัวเลข และขีดใช้สีดำ

(ซ) แผ่นป้ายทะเบียนรถสำหรับรถยนต์ และรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลของบุคคลในหน่วยงานพิเศษของสถานทูต บุคคลในคณะผู้แทนทางกงสุล และบุคคลในองค์การระหว่างประเทศหรือทบวงการชำนัญพิเศษแห่งสหประชาชาติซึ่งประจำอยู่ในประเทศไทย ให้พื้นแผ่นป้ายใช้สีฟ้าสะท้อนแสง โดยให้ตัวอักษร ตัวเลข และขีดใช้สีขาว เว้นแต่แผ่นป้ายทะเบียนรถสำหรับรถยนต์ของเจ้าพนักงานกงสุลกิตติมศักดิ์ ให้พื้นแผ่นป้ายใช้สีเทาสะท้อนแสง โดยให้ตัวอักษร ตัวเลข และขีดใช้สีดำ

ในกรณีแผ่นป้ายทะเบียนรถที่มีกฎกระทรวงกำหนดหมายเลขทะเบียนซึ่งเป็นที่ต้องการหรือเป็นที่นิยม อธิบดีอาจประกาศกำหนดให้ใช้สีพื้นแผ่นป้าย ตัวเลขนำหน้าตัวอักษรประจำหมวด ตัวอักษรประจำหมวด หมายเลขทะเบียน ตัวอักษรแสดงชื่อกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดที่จดทะเบียน และขอบแผ่นป้ายเป็นประการอื่นก็ได้

ข้อ ๔ พื้นแผ่นป้ายทะเบียนรถประเภทใดจะมีรูปภาพที่สามารถอธิบายหรือมองเห็นความหมายในภาพที่ปรากฏเสมือนจริงนั้นได้ ให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ ๕ แผ่นป้ายทะเบียนรถให้ติดตรึงไว้ในที่ที่เห็นได้ง่ายที่หน้ารถหนึ่งแผ่น และที่ท้ายรถหนึ่งแผ่น เว้นแต่รถจักรยานยนต์หรือรถพ่วงให้ติดตรึงที่ท้ายรถหนึ่งแผ่น

การติดตรึงแผ่นป้ายต้องไม่กระทำในลักษณะที่วัสดุที่ยึดแผ่นป้ายนั้นอาจปิดบังทั้งหมดหรือแต่บางส่วนของตัวเลขนำหน้าตัวอักษรประจำหมวด ตัวอักษรประจำหมวด หมายเลขทะเบียน ตัวอักษรแสดงชื่อกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดที่จดทะเบียน โดยต้องไม่นำวัสดุหรือสิ่งอื่นใดไม่ว่าจะก่อให้เกิดแสงสว่างหรือเรืองแสงหรือไม่ก็ตาม มาปิด บัง หรือติดไว้ในบริเวณใกล้เคียงกับแผ่นป้ายทะเบียนรถจนไม่สามารถมองเห็นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนของตัวเลขหรือตัวอักษรนั้น

ข้อ ๖ เครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปี ให้ติดที่ด้านในของกระจกกันลมด้านหน้ารถโดยหันข้อความด้านหน้าของเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปีออกด้านนอกรถ เว้นแต่รถจักรยานยนต์ รถพ่วง รถบดถนน รถแทรกเตอร์ รถใช้งานเกษตรกรรม และรถอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้ติดในที่ที่สามารถมองเห็นข้อความด้านหน้าของเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปีได้ชัดเจน

ข้อ ๗ แผ่นป้ายทะเบียนรถที่ใช้ตามความตกลงระหว่างประเทศ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในความตกลงระหว่างประเทศนั้น

ให้กรมการขนส่งทางบกจัดให้มีแผ่นป้ายทะเบียนรถที่ใช้ตามความตกลงระหว่างประเทศตามวรรคหนึ่ง

ในกรณีที่มีการนำรถกลับเข้ามาในราชอาณาจักร ให้นำแผ่นป้ายทะเบียนรถที่ใช้ตามความตกลงระหว่างประเทศออก

ข้อ ๘ บรรดาแผ่นป้ายทะเบียนรถที่นายทะเบียนได้จัดทำขึ้นก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ ให้นายทะเบียนออกให้แก่รถที่จดทะเบียนได้ต่อไปจนกว่าจะครบจำนวนที่ได้จัดทำขึ้นไว้

ข้อ ๙ บรรดาแผ่นป้ายทะเบียนรถที่นายทะเบียนออกให้ไว้ก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับและที่นายทะเบียนออกให้แก่รถที่จดทะเบียนตามข้อ ๘ แห่งกฎกระทรวงนี้ ให้ใช้ได้ต่อไป

ข้อ ๑๐ ในกรณีที่แผ่นป้ายทะเบียนรถที่ออกให้ไว้ก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ และแผ่นป้ายทะเบียนรถที่ออกตามข้อ ๘ สูญหายหรือชำรุดจนทำให้ไม่อาจมองเห็นตัวเลข ตัวอักษร หรือสีบนแผ่นป้ายดังกล่าวได้ชัดเจนด้วยตาเปล่า หากเจ้าของรถได้ขอให้ออกแผ่นป้ายทะเบียนรถให้แทนแผ่นป้ายทะเบียนรถที่สูญหายหรือชำรุด ให้นายทะเบียนออกแผ่นป้ายทะเบียนรถให้ใหม่ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงนี้ เว้นแต่กรณีแผ่นป้ายทะเบียนรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลและรถจักรยานยนต์สาธารณะให้นายทะเบียนออกแผ่นป้ายทะเบียนรถจักรยานยนต์ตามกฎกระทรวงกำหนดลักษณะ ขนาด และสีของแผ่นป้ายทะเบียนรถ พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

การขอออกแผ่นป้ายทะเบียนรถตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าของรถเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กฎหมายกำหนด

ข้อ ๑๑ บรรดาระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่ง ที่ออกตามกฎกระทรวงกำหนดลักษณะ ขนาด และสีของแผ่นป้ายทะเบียนรถ พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับต่อไปได้เพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงนี้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๔
สุชาติ โชคชัยรัตนากร
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม ปฏิบัติราชการแทน
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่แผ่นป้ายทะเบียนรถตามขนาด ลักษณะ และสีที่กำหนดในปัจจุบันไม่สามารถรองรับการจดทะเบียนรถยนต์ที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นได้ และมีลักษณะที่ยากต่อการตรวจสอบ สมควรปรับปรุงขนาด ลักษณะ และสีของแผ่นป้ายทะเบียนรถให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อออกให้สำหรับรถที่จดทะเบียนได้อย่างเพียงพอ และกำหนดวิธีการแสดงแผ่นป้ายทะเบียนรถและเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปีให้ชัดเจนเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ประกาศกรมสรรพสามิต
เรื่อง หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการเสียภาษีอัตราศูนย์ของรถยนต์นั่งหรือ
รถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน ๑๐ คน ที่ใช้เป็นรถพยาบาล

อาศัยอำนาจตามความใน (๑) ของประเภทที่ ๐๖.๐๑ และ ๐๖.๐๒ รถยนต์นั่งหรือรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน ๑๐ คน ในบัญชีท้ายกฎกระทรวงกำหนดพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๖๐ อธิบดีกรมสรรพสามิตจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ รถยนต์นั่งหรือรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน ๑๐ คน ที่เสียภาษีอัตราศูนย์ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ และเงื่อนไข ดังนี้

๑.๑ ต้องเป็นรถยนต์ที่ใช้ในการรับ – ส่งผู้ป่วย หรือผู้บาดเจ็บ ที่ได้ติดตั้งอุปกรณ์สำหรับการรักษาพยาบาลฉุกเฉิน โดยพื้นที่ภายในรถจะต้องกว้างยาวและสูงเพียงพอสำหรับให้ผู้ป่วยหรือผู้บาดเจ็บนอน และให้การช่วยเหลือผู้ป่วย หรือผู้บาดเจ็บได้โดยสะดวก ในขณะนำออกจากโรงอุตสาหกรรมหรือในขณะนำเข้ามาในราชอาณาจักร อย่างน้อยจะต้องมีอุปกรณ์ต่าง ๆ ดังนี้

(๑) เปลนอนพร้อมเบาะและสายยึดตรึงผู้ป่วยหรือผู้บาดเจ็บ ชนิดปรับระดับนั่ง-นอนและเคลื่อนย้ายได้ พร้อมที่ยึดตรึงเปลป้องกันมิให้เปลเลื่อนไป-มา

(๒) ท่อบรรจุออกซิเจนและอุปกรณ์ให้ออกซิเจน

(๓) เครื่องดูดเสมหะและอุปกรณ์

(๔) อุปกรณ์แขวนขวดน้ำเกลือหรือเลือด

(๕) ตู้หรือที่สำหรับเก็บรักษา หรือจัดวางเครื่องอุปกรณ์ยาและเวชภัณฑ์ที่จำเป็นในการช่วยชีวิตฉุกเฉิน

(๖) ที่นั่งสำหรับแพทย์ และพยาบาลดูแลผู้ป่วยหรือผู้บาดเจ็บ

(๗) ไฟสัญญาณฉุกเฉินประจำรถติดตั้งให้เห็นชัดเจน

(๘) สัญญาณไซเรน

๑.๒ จำนวนของรถยนต์นั่งหรือรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน ๑๐ คน ที่ใช้เป็นรถพยาบาลของโรงพยาบาลหรือหน่วยงาน ซึ่งมิใช่โรงพยาบาลหรือหน่วยงานของรัฐ ที่จะได้รับอนุมัติเสียภาษีอัตราศูนย์ ต้องพิจารณาถึงจำนวนรถพยาบาลที่มีอยู่เดิม โดยเมื่อรวมกับจำนวนของรถพยาบาลที่มีอยู่เดิมแล้วต้องมีจำนวนไม่เกิน ๕๐ คัน

ข้อ ๒ ผู้ใดประสงค์จะขอเสียภาษีอัตราศูนย์สำหรับรถยนต์นั่งหรือรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน ๑๐ คน ที่ใช้เป็นรถพยาบาล ให้ยื่นแบบคำขอเสียภาษีอัตราศูนย์ ตามแบบท้ายประกาศนี้ พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในคำขอ ณ สถานที่ ดังต่อไปนี้

๒.๑ กรณีผลิตขึ้นในราชอาณาจักร ให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมยื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิต ณ สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่ที่โรงอุตสาหกรรมตั้งอยู่ ก่อนนำรถยนต์ออกจากโรงอุตสาหกรรม

๒.๒ กรณีนำเข้า ให้ผู้นำเข้ายื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิต ณ สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่ที่ด่านศุลกากรที่มีการนำเข้าหรือด่านศุลกากรที่มีการดำเนินพิธีการศุลกากรตรวจปล่อยสินค้าตั้งอยู่ แล้วแต่กรณี ก่อนการนำเข้าทุกครั้ง ทั้งนี้ เพื่อนำหลักฐานที่ได้รับอนุมัติให้เสียภาษีอัตราศูนย์ดังกล่าวไปใช้เป็นหลักฐาน ณ กรมศุลกากร หรือด่านศุลกากรต่อไป

ข้อ ๓ ให้สรรพสามิตพื้นที่เป็นผู้มีอำนาจอนุมัติให้เสียภาษีอัตราศูนย์ โดยการอนุมัติให้เสียภาษีอัตราศูนย์ให้มีผล ดังนี้

๓.๑ กรณีผลิตขึ้นในราชอาณาจักร ให้มีผลตั้งแต่วันที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีได้ยื่นคำขอเสียภาษีอัตราศูนย์เป็นต้นไป

๓.๒ กรณีนำเข้า ให้มีผลตั้งแต่วันที่อนุมัติให้เสียภาษีอัตราศูนย์เป็นต้นไป

กรณีที่จำนวนรถพยาบาลที่จะขออนุมัติเสียภาษีอัตราศูนย์รวมกับรถพยาบาลที่มีอยู่เดิมเกินกว่าจำนวนที่กำหนดในข้อ ๑.๒ แต่พิจารณาแล้วมีเหตุอันควรให้อนุมัติ ให้สรรพสามิตพื้นที่ขอความเห็นชอบจากผู้อำนวยการสำนักงานสรรพสามิตภาคก่อนการอนุมัติ

ข้อ ๔ ในกรณีมีเหตุสุดวิสัยหรือเหตุจำเป็นจนไม่สามารถยื่นคำขอเสียภาษีอัตราศูนย์ได้ก่อนนำรถยนต์ออกจากโรงอุตสาหกรรม หรือก่อนการนำเข้า ให้สรรพสามิตพื้นที่โดยความเห็นชอบของผู้อำนวยการสำนักงานสรรพสามิตภาค มีอำนาจขยายระยะเวลาในการยื่นคำขอเสียภาษีอัตราศูนย์สำหรับรถยนต์นั่งหรือรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน ๑๐ คน ที่ใช้เป็นรถพยาบาล

ข้อ ๕ การใดอยู่ระหว่างการดำเนินการตามประกาศกรมสรรพสามิต เรื่อง หลักเกณฑ์ เงื่อนไข และจำนวนของรถยนต์นั่งหรือรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน ๑๐ คน ที่ใช้เป็นรถพยาบาลของส่วนราชการ โรงพยาบาล หรือองค์การสาธารณกุศล ซึ่งได้รับการยกเว้นภาษีสรรพสามิต ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จ สำหรับการดำเนินการต่อไปให้เป็นไปตามที่กำหนดในประกาศนี้

การดำเนินการใด ๆ ตามประกาศกรมสรรพสามิต เรื่อง หลักเกณฑ์ เงื่อนไข และจำนวนของรถยนต์นั่งหรือรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน ๑๐ คน ที่ใช้เป็นรถพยาบาลของส่วนราชการ โรงพยาบาล หรือองค์การสาธารณกุศล ซึ่งได้รับการยกเว้นภาษีสรรพสามิต ที่ได้ดำเนินการไว้ก่อนวันที่ประกาศนี้ใช้บังคับให้เป็นอันใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นสุดไปโดยเงื่อนไขหรือเงื่อนเวลาที่กำหนดไว้ หรือจนกว่าจะมีคำสั่งยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลง

ข้อ ๖ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๐ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๐

(นายสมชาย พูลสวัสดิ์)
อธิบดีกรมสรรพสามิต

ประกันภัยรถยนต์แบบ 2+

ความคุ้มครอง	จำนวนเงินเอาประกันภัยขั้นต่ำ (บาท)
ความรับผิดต่อบุคคลภายนอก	
- ความรับผิดต่อชีวิต ร่างกาย	500,000/คน 10,000,000/ครั้ง
- ความรับผิดต่อทรัพย์สิน	200,000/ครั้ง
ความคุ้มครองรถยนต์สูญหาย ไฟไหม้	50,000
ความคุ้มครองความเสียหายต่อรถยนต์เนื่องจากการชนกับยานพาหนะทางบก	50,000
ความคุ้มครองตามเอกสารแนบท้าย	
- อุบัติเหตุส่วนบุคคล (ร.ย.01) สำหรับผู้ขับขี่ และผู้โดยสาร	-
- ค่ารักษาพยาบาล (ร.ย.02) สำหรับผู้ขับขี่ และผู้โดยสาร	50,000
- การประกันตัวผู้ขับขี่ในคดีอาญา (ร.ย.03)	-

ประกันภัยรถยนต์แบบ 3+

ความคุ้มครอง	จำนวนเงินเอาประกันภัยขั้นต่ำ (บาท)
ความรับผิดต่อบุคคลภายนอก	
- ความรับผิดต่อชีวิต ร่างกาย	500,000/คน 10,000,000/ครั้ง
- ความรับผิดต่อทรัพย์สิน	200,000/ครั้ง
ความคุ้มครองความเสียหายต่อรถยนต์เนื่องจากการชนกับยานพาหนะทางบก	50,000
ความคุ้มครองตามเอกสารแนบท้าย	
- อุบัติเหตุส่วนบุคคล (ร.ย.01) สำหรับผู้ขับขี่ และผู้โดยสาร	-
- ค่ารักษาพยาบาล (ร.ย.02) สำหรับผู้ขับขี่ และผู้โดยสาร	50,000
- การประกันตัวผู้ขับขี่ในคดีอาญา (ร.ย.03)	-

ระเบียบสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกลาง
ว่าด้วยการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัท (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๕๖๓

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการในการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัทจำกัด เพื่อให้การจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัทจำกัด มีความเหมาะสมเป็นปัจจุบัน และอำนวยความสะดวกยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความใน ข้อ ๓ วรรคสาม และข้อ ๔ แห่งกฎกระทรวงจัดตั้งสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัท แต่งตั้งนายทะเบียน และกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัทจำกัด พ.ศ. ๒๕๔๙ ออกตามความในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นายทะเบียนกลางจึงออกระเบียบ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกลางว่าด้วยการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัท (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๓”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๓๘ แห่งระเบียบสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกลางว่าด้วยการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัท พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๓๘ ชื่อห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทจะต้องไม่มีคำหรือข้อความใด ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) พระนามของพระเจ้าแผ่นดิน พระมเหสี รัชทายาท หรือพระบรมวงศานุวงศ์ในพระราชวงศ์ปัจจุบัน เว้นแต่จะได้รับพระบรมราชานุญาต

(๒) ชื่อกระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการ ราชการส่วนท้องถิ่น หน่วยงานหรือองค์การของรัฐ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีเจ้ากระทรวงที่เกี่ยวข้อง

(๓) ชื่อประเทศ กรณีใช้ชื่อประเทศเป็นส่วนหนึ่งของชื่อให้ระบุไว้ในวงเล็บท้ายชื่อ

(๔) ชื่อที่อาจก่อให้เกิดสำคัญผิดว่ารัฐบาล กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการ ราชการส่วนท้องถิ่น หน่วยงานหรือองค์การของรัฐทั้งของประเทศไทยหรือต่างประเทศ หรือองค์การระหว่างประเทศเป็นเจ้าของหรือผู้ดำเนินการ

(๕) ชื่อซึ่งมีคำว่า “บริษัทมหาชนจำกัด” “บริษัทจำกัด (มหาชน)” “บมจ” “สมาคมการค้า” หรือ “หอการค้า” หรือชื่อที่คล้ายกันหรือเรียกขานคล้ายกับคำเช่นว่านั้น

(๖) ชื่อภาษาไทยหรือภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีความหมายหรือทำให้เข้าใจได้ว่าประกอบธุรกิจธนาคารพาณิชย์ ธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ ธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ ธุรกิจข้อมูลเครดิต ธุรกิจขายตรง ธุรกิจตลาดแบบตรง กิจการประกันภัย และกิจการจัดหางาน หรือชื่อที่มีคำใดคำหนึ่งที่กำหนดไว้ท้ายระเบียบนี้ และที่จะกำหนดขึ้นในภายหลังประกอบชื่อ เว้นแต่จะได้แสดงหลักฐานความเห็นชอบให้ประกอบธุรกิจดังกล่าวได้จากส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

คำว่า “โรงเรียน” “สถาบัน” “วิทยาลัย” “มหาวิทยาลัย” หรือคำในภาษาต่างประเทศที่มีความหมายอย่างเดียวกัน เว้นแต่จะได้แสดงหลักฐานความเห็นชอบให้ประกอบธุรกิจดังกล่าวได้จากส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

(๗) ชื่อที่เป็นการสลับชื่อระหว่างห้างหุ้นส่วนกับห้างหุ้นส่วน ห้างหุ้นส่วนกับบริษัท หรือบริษัทกับบริษัท

(๘) ชื่อที่เหมือน หรือมีเสียงเรียกขานตรงกันกับชื่อห้างหุ้นส่วน หรือชื่อในหนังสือบริคณห์สนธิ หรือชื่อบริษัทที่ได้ยื่นขอจดทะเบียน หรือนายทะเบียนได้รับจดทะเบียนไว้ก่อนแล้ว ซึ่งอาจทำให้เกิดความหลงผิดได้ เว้นแต่

(๘.๑) ชื่อห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่ได้จดทะเบียนเปลี่ยนชื่อแล้ว หรือ

(๘.๒) ชื่อห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่ได้จดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีแล้ว หรือ

(๘.๓) ชื่อในหนังสือบริคณห์สนธิซึ่งนายทะเบียนรับจดทะเบียนแล้วและปรากฏข้อความว่าผู้เริ่มก่อการทุกคนตกลงให้หนังสือบริคณห์สนธิฉบับนั้นสิ้นผล และไม่มีการจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทภายในสิบปีนับแต่วันที่จดทะเบียนหนังสือบริคณห์สนธิ

(๙) ชื่อที่เหมือน หรือมีเสียงเรียกขานตรงกับชื่อห้างหุ้นส่วน หรือบริษัทจำกัดที่นายทะเบียนขีดชื่อออกจากทะเบียนแล้ว เว้นแต่จะพ้นเวลาสิบปีนับแต่วันที่นายทะเบียนขีดชื่อ

(๑๐) ชื่อซึ่งมีเครื่องหมาย สัญลักษณ์ หรือตัวเลขโรมัน

(๑๑) ชื่อ คำ หรือข้อความที่ไม่สามารถใช้เป็นชื่อห้างหุ้นส่วนและบริษัทแนบท้ายระเบียบนี้

(๑๒) ชื่อที่ขัดต่อแนวนโยบายแห่งรัฐ หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

(๑๓) ชื่อที่ใช้ภาษาต่างประเทศมีความหมาย หรือเสียงเรียกขานไม่ตรงกับชื่อภาษาไทย

ผู้ขอจองชื่อต้องตรวจสอบชื่อที่ขอจองในระบบการจองชื่อ ตามหลักเกณฑ์ในข้อ ๓๘ (๑) - (๑๑) ก่อนจองชื่อ ยกเว้นกรณีตามข้อ ๓๘ (๑๒) - (๑๓) ให้นายทะเบียนเป็นผู้ตรวจพิจารณา

กรณีห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทใช้ชื่อซึ่งพ้องกับชื่อในหนังสือบริคณห์สนธิฉบับอื่นซึ่งได้จดทะเบียนไว้แล้ว หรือพ้องกับชื่อห้างหุ้นส่วน หรือบริษัทอื่นซึ่งได้จดทะเบียนไว้แล้ว หรือคล้ายคลึงกับชื่อเช่นว่านั้นจนอาจทำให้เกิดความหลงผิดได้ จะต้องรับผิดชอบในการใช้ชื่อดังกล่าว ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๘ มาตรา ๖๗ และมาตรา ๑๑๑๕”

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในข้อ ๔๔ แห่งระเบียบสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกลางว่าด้วยการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัท (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๔๔ วัตถุที่ประสงค์ของห้างหุ้นส่วนและบริษัทจะต้องไม่มีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ขัดต่อกฎหมาย ความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือขัดต่อรัฐประศาสโนบาย

(๒) ใช้คำหรือข้อความที่มีความหมายไม่ชัดเจน หรือไม่กำหนดขอบเขตให้ชัดเจนแน่นอน

(๓) ธุรกิจประกันภัย ธุรกิจธนาคาร ธุรกิจเงินทุน ธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์

(๔) กิจการแชร์

(๕) ธุรกิจหลักทรัพย์ ธุรกิจข้อมูลเครดิต ธุรกิจจัดหางาน กิจการซื้อขายสินค้าล่วงหน้า (คอมโมดิตี้) กิจการไปรษณีย์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจดังกล่าวจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๖) กิจการนายหน้าประกันภัย เว้นแต่จะได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

(๗) ธุรกิจขายตรง หรือธุรกิจตลาดแบบตรง เว้นแต่จะได้รับการจดทะเบียนให้ประกอบธุรกิจดังกล่าวจากสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

(๘) กิจการรถพยาบาล รถพยาบาลฉุกเฉิน รับส่งผู้ป่วย ส่งต่อผู้ป่วย เคลื่อนย้ายผู้ป่วย เว้นแต่จะส่งหลักฐานหนังสือรับรองมาตรฐานจากสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

(๙) กิจการนายหน้า ตัวแทน และตัวแทนค้าต่างในธุรกิจต่างๆ เว้นแต่จะได้ระบุว่ายกเว้นกิจการประกันภัย การหาสมาชิกให้สมาคม และการค้าหลักทรัพย์

(๑๐) กิจการเกี่ยวกับการรับจำนองทรัพย์สิน เว้นแต่จะระบุไว้โดยชัดแจ้งว่า “โดยมิได้รับฝากเงินหรือรับเงินจากประชาชนและใช้ประโยชน์จากเงินนั้น”

(๑๑) กิจการซื้อขายแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ การศึกษา โรงเรียน สถาบันการศึกษา เว้นแต่จะได้ระบุข้อความว่า “เมื่อได้รับอนุญาตจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้ว”

(๑๒) กิจการคลังสินค้า กิจการไซโล หรือกิจการห้องเย็น เว้นแต่จะได้ระบุข้อความว่า “ทั้งนี้จะประกอบกิจการได้ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากกรมการค้าภายในแล้ว”

ข้อ ๕ ให้ยกเลิกรายละเอียดคำขอจดทะเบียน รายการจดทะเบียน เอกสารประกอบรายการจดทะเบียน และเอกสารประกอบคำขอจดทะเบียนตามประเภทการจดทะเบียน แนบท้ายระเบียบสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกลางว่าด้วยการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัท พ.ศ. ๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ และให้ใช้รายละเอียดคำขอจดทะเบียน รายการจดทะเบียน เอกสารประกอบรายการจดทะเบียน และเอกสารประกอบคำขอจดทะเบียนตามประเภทการจดทะเบียน แนบท้ายระเบียบนี้แทน

ข้อ ๖ ให้ยกเลิกแบบ บอจ.๒ และหนังสือบริคณห์สนธิฉบับแก้ไขเพิ่มเติม แนบท้ายระเบียบสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกลางว่าด้วยการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัท พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้แบบ บอจ.๒ และหนังสือบริคณห์สนธิฉบับแก้ไขเพิ่มเติม แนบท้ายระเบียบนี้แทน

ทั้งนี้ แบบ บอจ.๒ และหนังสือบริคณห์สนธิฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ที่ถูกยกเลิก ตามวรรคหนึ่ง ยังสามารถใช้ยื่นขอจดทะเบียนได้ถึงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๓

ข้อ ๗ ให้ยกเลิก ชื่อ คำ หรือข้อความที่ไม่สามารถใช้เป็นชื่อของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท แนบท้ายระเบียบสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกลางว่าด้วยการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัท พ.ศ. ๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ และให้ใช้ชื่อ คำ หรือข้อความที่ไม่สามารถใช้เป็นชื่อของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท แนบท้ายระเบียบสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกลางว่าด้วยการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัท แนบท้ายระเบียบนี้แทน

ประกาศ ณ วันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๓

นายวุฒิไกร ลีวีระพันธุ์
อธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้า
นายทะเบียนกลาง

ระเบียบกระทรวงพาณิชย์
ว่าด้วยการอนุญาตให้นำรถยนต์ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักร
พ.ศ. ๒๕๖๒

ตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง กำหนดให้รถยนต์ใช้แล้วเป็นสินค้าที่ต้องห้ามหรือต้องขออนุญาตในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง กำหนดให้รถยนต์ใช้แล้วเป็นสินค้าที่ต้องห้ามหรือต้องขออนุญาตในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๒ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๒ ได้กำหนดให้รถหัวลากตามพิกัดอัตราศุลกากรประเภท ๘๗.๐๑ รถพยาบาลตามพิกัดอัตราศุลกากรประเภท ๘๗.๐๓ และรถตามพิกัดอัตราศุลกากรประเภท ๘๗.๐๕ เป็นสินค้าที่ต้องขออนุญาตในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร และเพื่อให้การอนุญาตนำเข้ารถยนต์ใช้แล้วดังกล่าวเป็นไปด้วยความเรียบร้อย สมควรกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการอนุญาตให้นำรถยนต์ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักร

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๕ ข้อ ๖ และข้อ ๑๐ ของกฎกระทรวงการขออนุญาตและการอนุญาตให้ส่งออกไปนอกและนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. ๒๕๕๕ ออกตามความในพระราชบัญญัติการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. ๒๕๒๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการอนุญาตให้นำรถยนต์ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

(๑) ระเบียบกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการอนุญาตให้นำรถยนต์ที่ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙

(๒) ระเบียบกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการอนุญาตให้นำรถยนต์ที่ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อปรับสภาพแล้วส่งออก พ.ศ. ๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙

ข้อ ๔ การพิจารณาอนุญาตให้นำรถยนต์ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักร จะพิจารณาอนุญาตให้นำเข้าได้ในกรณี ดังนี้

(๑) นำเข้ามาเพื่อใช้ในกิจการของตนเอง

(๒) นำเข้ามาเพื่อใช้ในงานของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์การสาธารณกุศลตามที่กระทรวงการคลังกำหนด

ข้อ ๕ การนำรถยนต์ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อใช้ในกิจการของตนเอง จะพิจารณาอนุญาตให้นำเข้าได้เฉพาะรถหัวลากตามพิกัดอัตราศุลกากรประเภท ๘๗.๐๑ และรถตามพิกัดอัตราศุลกากรประเภท ๘๗.๐๕ ทุกชนิด โดยจะพิจารณาอนุญาตในปริมาณที่เหมาะสมตามการใช้งานจริงซึ่งมีหลักเกณฑ์และเงื่อนไขดังนี้

(๑) ต้องเป็นนิติบุคคลที่นำรถยนต์ใช้แล้วเข้ามาเพื่อใช้ในกิจการของตนเอง ซึ่งไม่รวมถึงการนำเข้ามาเพื่อจำหน่ายหรือให้เช่า

(๒) ต้องได้รับการตรวจรับรองสภาพรถยนต์ที่ขออนุญาตนำเข้าจากหน่วยงานของรัฐ หรือหน่วยงานที่รัฐให้การรับรอง หรือหน่วยงานที่ได้รับการรับรองตามมาตรฐานสากลของประเทศต้นทางที่ใช้รถ หรือโดยวิศวกรที่ได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมจากสภาวิศวกร ภายในระยะเวลาไม่เกิน ๓ เดือน นับถึงวันที่ยื่นขออนุญาต

(๓) ต้องได้รับการรับรองมาตรฐานการระบายมลพิษจากยานพาหนะ (ไอเสีย) จากหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานที่รัฐให้การรับรอง หรือหน่วยงานที่ได้รับการรับรองตามมาตรฐานสากลของประเทศต้นทางที่ใช้รถ

(๔) กรณีรถเครนจะอนุญาตให้นำเข้าได้ตั้งแต่ขนาด ๒๕ ตันหรือมากกว่า

(๕) รถที่นำเข้ามาต้องมีอายุการใช้งาน ดังนี้

(ก) รถหัวลากตามพิกัดอัตราศุลกากรประเภท ๘๗.๐๑ และรถอื่นนอกจากรถเครนตามพิกัดอัตราศุลกากรประเภท ๘๗.๐๕ ต้องมีอายุการใช้งานไม่เกิน ๕ ปีนับแต่ปีที่ผลิต

(ข) รถเครนตั้งแต่ขนาด ๒๕ ตัน แต่ไม่ถึง ๒๐๐ ตัน ต้องมีอายุการใช้งานไม่เกิน ๑๕ ปีนับแต่ปีที่ผลิต ทั้งนี้ รถเครนขนาดตั้งแต่ ๒๐๐ ตันหรือมากกว่า ไม่กำหนดอายุการใช้งาน

(๖) ห้ามมิให้จำหน่าย จ่าย โอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ภายในระยะเวลา ๕ ปี นับแต่วันนำเข้า

ข้อ ๖ ให้ผู้ขออนุญาตตามข้อ ๕ ยื่นคำขอที่กองบริหารการค้าสินค้าทั่วไป กรมการค้าต่างประเทศ พร้อมเอกสารหลักฐานประกอบการพิจารณา ดังนี้

(๑) หนังสือชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และเหตุผลความจำเป็น ปริมาณที่ขออนุญาตนำเข้า ผลกระทบกรณีไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้า และรายละเอียดอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๒) ใบกำกับสินค้า (INVOICE) หรือเอกสารอื่นใดที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับรถยนต์ที่ขออนุญาตนำเข้า

(๓) หนังสือรับรองนิติบุคคล พร้อมวัตถุประสงค์ของกิจการที่ออกโดยกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ ซึ่งมีอายุไม่เกิน ๓ เดือนนับถึงวันยื่นคำขอ หรือเอกสารหลักฐานอื่นที่แสดงว่าได้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องและมีความจำเป็นต้องใช้รถยนต์ที่ขออนุญาตนำเข้า และในกรณีที่กรมการค้าต่างประเทศมีการเชื่อมโยงฐานข้อมูลกับหน่วยงานอื่นเพื่อตรวจสอบข้อมูลแล้ว กรมการค้าต่างประเทศสามารถกำหนดยกเว้นรายการเอกสารนี้ได้

(๔) สัญญาว่าจ้าง เอกสารการประมูลงาน หรือเอกสารอื่นที่แสดงได้ว่ามีเหตุผลความจำเป็นในการใช้รถ

(๕) ภาพถ่ายสถานที่ใช้รถ

(๖) หนังสือรับรองการตรวจสภาพรถยนต์ที่ขออนุญาตนำเข้า ซึ่งมีอายุไม่เกิน ๓ เดือนนับถึงวันยื่นคำขอดังนี้

(ก) กรณีรับรองโดยหน่วยงานของประเทศต้นทางที่ใช้รถ ให้ยื่นหนังสือรับรองการตรวจสภาพรถยนต์ที่ออกโดยหน่วยงานของรัฐ หรือหน่วยงานที่รัฐให้การรับรอง หรือหน่วยงานที่ได้รับการรับรองตามมาตรฐานสากล

(ข) กรณีรับรองโดยวิศวกร ให้ยื่นหนังสือรับรองการตรวจสภาพรถยนต์ที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการทดสอบของกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน จากวิศวกรที่ได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมจากสภาวิศวกร และเอกสารการเดินทางของวิศวกรในการไปตรวจสภาพรถยนต์ยังประเทศต้นทางที่ใช้รถ

(๗) หนังสือรับรองมาตรฐานซึ่งแสดงค่าการระบายมลพิษจากยานพาหนะ (ไอเสีย) ที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานจากหน่วยงานของรัฐ หรือหน่วยงานที่รัฐให้การรับรอง หรือหน่วยงานที่ได้รับการรับรองตามมาตรฐานสากลของประเทศต้นทางที่ใช้รถ โดยการรับรองดังกล่าวมีอายุไม่เกิน ๓ เดือนนับถึงวันที่ยื่นขออนุญาต หากเป็นกรณีที่หลักฐานตาม (๖) ไม่ระบุค่าปริมาณการปล่อยสารมลพิษ

(๘) สำเนาทะเบียนรถซึ่งแสดงปีที่ผลิต

(๙) เอกสารหลักฐานอื่นที่จำเป็นต้องใช้ประกอบการพิจารณาอนุญาต

ข้อ ๗ เมื่อผู้ขออนุญาตตามข้อ ๖ ได้รับแจ้งจากกองบริหารการค้าสินค้าทั่วไป กรมการค้าต่างประเทศ ว่าได้รับอนุญาตให้นำรถยนต์ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักร ให้ไปยื่นขอรับใบอนุญาตที่สำนักบริการการค้าต่างประเทศ กรมการค้าต่างประเทศ

ข้อ ๘ การนำรถยนต์ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อใช้ในงานของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์การสาธารณกุศลตามที่กระทรวงการคลังกำหนด จะพิจารณาให้นำเข้าได้เฉพาะรถพยาบาลตามพิกัดอัตราศุลการกรประเภท ๘๗.๐๓ และรถดับเพลิงตามพิกัดอัตราศุลกากรประเภท ๘๗.๐๕ โดยมีหลักเกณฑ์และเงื่อนไขดังนี้

(๑) ผู้ขออนุญาตต้องเป็นส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์การสาธารณกุศลตามที่กระทรวงการคลังกำหนด

(๒) ต้องได้รับการรับรองมาตรฐานการระบายมลพิษจากยานพาหนะ (ไอเสีย) จากหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานที่รัฐให้การรับรอง หรือหน่วยงานที่ได้รับการรับรองตามมาตรฐานสากลของประเทศต้นทางที่ใช้รถ

(๓) ต้องนำเข้ามาเพื่อใช้ในภารกิจของหน่วยงานผู้ขออนุญาต

(๔) กรณีรถพยาบาลต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไข ดังนี้

(ก) มีอายุการใช้งานไม่เกิน ๗ ปีนับแต่ปีที่ผลิต

(ข) มีหนังสือรับรองประสิทธิภาพและความปลอดภัยของอุปกรณ์การแพทย์จากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข

(ค) สามารถนำเข้าได้เท่าที่จำเป็นตามที่สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติหรือกระทรวงสาธารณสุขเห็นสมควร

กรณีรถดับเพลิง ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไข ดังนี้

(ก) มีอายุการใช้งานไม่เกิน ๕ ปี นับแต่ปีที่ผลิต

(ข) มีหนังสือรับรองประสิทธิภาพและความปลอดภัยของอุปกรณ์ดับเพลิงจากกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย

(ค) สามารถนำเข้าได้เท่าที่จำเป็นตามที่ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือกระทรวงมหาดไทยเห็นสมควร

ข้อ ๙ ให้ผู้ขออนุญาตตามข้อ ๘ ยื่นคำขอที่สำนักบริการการค้าต่างประเทศ กรมการค้าต่างประเทศ พร้อมเอกสารหลักฐานประกอบการพิจารณา ดังนี้

(๑) หนังสือชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และเหตุผลความจำเป็น ปริมาณที่ขออนุญาตนำเข้า และรายละเอียดอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๒) ใบกำกับสินค้า (INVOICE) หรือเอกสารอื่นใดที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับรถยนต์ที่ขออนุญาตนำเข้า

(๓) หนังสือรับรองมาตรฐานการระบายมลพิษซึ่งแสดงค่าการระบายมลพิษจากยานพาหนะ (ไอเสีย) ที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานจากหน่วยงานของรัฐ หรือหน่วยงานที่รัฐให้การรับรอง หรือหน่วยงานที่ได้รับการรับรองตามมาตรฐานสากลของประเทศต้นทางที่ใช้รถ โดยการรับรองดังกล่าวมีอายุไม่เกิน ๓ เดือนนับถึงวันที่ยื่นขออนุญาต

(๔) สำเนาทะเบียนรถซึ่งแสดงปีที่ผลิต

(๕) กรณีรถพยาบาล ให้ยื่นเอกสาร ดังนี้

(ก) หนังสือรับรองประสิทธิภาพและความปลอดภัยของอุปกรณ์การแพทย์จากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข

(ข) หนังสือให้ความเห็นชอบให้นำเข้าจากสถาบันแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติหรือกระทรวงสาธารณสุข

กรณีรถดับเพลิง ให้ยื่นเอกสาร ดังนี้

(ก) หนังสือรับรองประสิทธิภาพและความปลอดภัยของอุปกรณ์ดับเพลิงจากกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย

(ข) หนังสือให้ความเห็นชอบให้นำเข้าจากผู้ว่าราชการจังหวัดหรือกระทรวงมหาดไทย

(๖) เอกสารหลักฐานอื่นที่จำเป็นต้องใช้ประกอบการพิจารณาอนุญาต

เมื่อผู้ขออนุญาตตามวรรคหนึ่งได้รับอนุญาตให้นำรถยนต์ที่ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักรแล้ว ให้ยื่นขอรับใบอนุญาตที่สำนักบริการการค้าต่างประเทศ กรมการค้าต่างประเทศ

ข้อ ๑๐ กรณีที่มีการอนุญาตให้นำรถยนต์ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวหรือเพื่อปรับสภาพแล้วส่งออกตามระเบียบกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการอนุญาตให้นำรถยนต์ที่ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙ หรือระเบียบกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการอนุญาตให้นำรถยนต์ที่ใช้แล้วเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อปรับสภาพแล้วส่งออก พ.ศ. ๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙ ก่อนระเบียบนี้มีผลบังคับใช้ ให้การอนุญาตยังมีผลผูกพันผู้ขออนุญาต

ที่ได้รับอนุญาตตามระเบียบดังกล่าวให้ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ต่อไปจนกว่าจะพ้นภาระและความรับผิดตามกฎระเบียบที่กำหนดแล้ว

ข้อ ๑๑ ให้อธิบดีกรมการค้าต่างประเทศรักษาการตามระเบียบนี้ และในกรณีที่มีปัญหาในทางปฏิบัติตามระเบียบนี้ ให้อธิบดีมีอำนาจวินิจฉัยและแก้ปัญหาได้ตามความจำเป็นและเหมาะสม และให้ถือเป็นที่สุด

ประกาศ ณ วันที่ ๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

(นายจุรินทร์ ลักษณวิศิษฏ์)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

คำสั่งสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ที่ ๒๗ /๒๕๖๒

เรื่อง แต่งตั้งคณะทำงานพัฒนาเกณฑ์และแนวทางการตรวจรับรองพาหนะการแพทย์ฉุกเฉินทางบก

เพื่อให้การพัฒนาการตรวจรับรองพาหนะการแพทย์ฉุกเฉินทางบกเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และเพื่อให้มีเกณฑ์การตรวจรับรองพาหนะการแพทย์ฉุกเฉินทางบก อันเป็นไปตามเจตนารมณ์ของการตรา พระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๙ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติจึงออกคำสั่งไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. แต่งตั้งคณะทำงานพัฒนาเกณฑ์และแนวทางการตรวจรับรองพาหนะการแพทย์ฉุกเฉินทางบก อันประกอบด้วย

(๑) เรืออากาศเอกอัจฉริยะ แพงมา	ที่ปรึกษา
(๒) นายพงศ์ธร เกียรติดำรงวงศ์	ประธานคณะทำงาน
(๓) ปลัดกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๔) อธิบดีกรมขนส่งทางบก กระทรวงคมนาคม หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๕) อธิบดีกรมสรรพสามิต กระทรวงการคลัง หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๖) อธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๗) อธิบดีกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๘) อธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๙) ผู้อำนวยการสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๑๐) เลขาธิการคณะกรรมการกำกับและส่งเสริม การประกอบธุรกิจประกันภัย หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๑๑) เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม หรือผู้แทน	คณะทำงาน

(๑๒) ประธานวิทยาลัยแพทย์ฉุกเฉินแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๑๓) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๑๔) ผู้บังคับการสำนักกฎหมายและคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๑๕) ผู้บังคับการสำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๑๖) ผู้บังคับการกองบังคับการตำรวจจราจร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๑๗) ผู้อำนวยการสถาบันยานยนต์ หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๑๘) ผู้แทนคณะวิศกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	คณะทำงาน
(๑๙) ประธานมูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง หรือผู้แทน	คณะทำงาน
(๒๐) นายสายประสิทธิ์ เกิดนิยม	คณะทำงาน
(๒๑) นางสาวสมจินตนา เอี่ยมสรรพางค์	คณะทำงาน
(๒๒) นายวิวิศน์ จิระศิริวัฒน์	คณะทำงาน
(๒๓) นางสาวเพ็ญไพสิฐ จันทร์อยู่	คณะทำงาน
(๒๔) นายกิตติเดช ศรีสุวรรณ	คณะทำงาน
(๒๕) นายสมถวิล แพรขาว	คณะทำงาน
(๒๖) นายวีระชาติ อมรรัตน์	คณะทำงาน
(๒๗) นายประสิทธิ์ งิ้วสตูล	คณะทำงาน
(๒๘) นางสาวณญาดา เผือกขำ	เลขานุการคณะทำงาน
(๒๙) นางสาวสุพัตรา ลีเลิศ	ผู้ช่วยเลขานุการคณะทำงาน
(๓๐) นายโชคชัย นุ่มกลิ่น	ผู้ช่วยเลขานุการคณะทำงาน

ข้อ ๒ ให้คณะทำงานตามข้อ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาเกณฑ์และแนวทางการตรวจรับรองพาหนะบริการการแพทย์ฉุกเฉินทางบก ให้สอดคล้องกับประกาศคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน เรื่อง ประเภท ระดับ อำนาจหน้าที่ ขอบเขตความรับผิดชอบ และข้อจำกัดของหน่วยปฏิบัติการ พ.ศ. ๒๕๖๒ และการตรวจประเมินและรับรองคุณภาพระบบบริการการแพทย์ฉุกเฉินแห่งประเทศไทย (Thailand Emergency Medical Service Accreditation : TEMSA)

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

เรืออากาศเอก

(อัจฉริยะ แพงมา)

เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

คู่มือแนวทางปฏิบัติ

การรับรองรถบริการการแพทย์ฉุกเฉิน

สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

๘๘/๔๐ หมู่ที่ ๔ อาคารเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๘๔ พรรษา
สาธารณสุขซอย ๖ ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๗๒ ๑๖๖๙ โทรสาร ๐ ๒๘๗๒ ๑๖๐๓ www.niems.go.th